

ДЖЕЙМИ МАКГУАЙЪР КРАСИВО БЕДСТВО

Част 1 от „Красиво бедствие“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2014

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ЧЕРВЕНА ЛАМПИЧКА

Всичко в това помещение крещеше, че мястото ми не е тук. Разпадащи се стълби, натъпкани един до друг грубияни, въздух, натезал от пот, кръв и мухъл. Неясни гласове крещяха числа и имена, мятах се ръце, които си разменяха пари и жестове, за да се разберат в шумотевицата. Проврях се през тълпата, като следвах отблизо най-добрата си приятелка.

— Дръж си парите в портмонето, Аби! — извика ми Америка.

Широката ѝ усмивка грееше на матовата светлина.

— Не се отдалечавай! — чу се гласът на Шепли над глъчката. — Щом започне, ще стане още по-зле.

Америка го хвана за ръката, хвана и мен и той поведе двете ни през морето от хора.

През димната завеса се чу рупор. Звукът ме стресна и аз подскочих, оглеждайки се за източника му. На дървен стол стоеше изправен някакъв тип, стиснал в едната си ръка пачка пари, а в другата — рупора пред устните си.

— Добре дошли на кървавата баня! Ако търсите „Въведение в икономиката“... мамка му, сбъркали сте! Но ако търсите Кръга, това тук е Мека! Аз съм Адам. Аз създавам правилата и аз казвам кога да започне боят. Залагането приключва, щом противниците излязат на ринга. Никой не може да ги докосва, да помага, да променя залога си и да се качва на ринга. Който наруши тези правила, ще бъде здравата напердашен, оставен без пари и изхвърлен по задник! Това се отнася и за вас, дами! Така че не се опитвайте да прецакате системата с курвите си, момчета!

Шепли поклати глава.

— Божичко, Адам! — извика той над шумотевицата с явно неодобрение към подбора на думи на приятеля си.

Сърцето ми биеше лудо в гърдите. С розовата си кашмирена жилетка и перлени обици се чувствах като застаряваща мома на брега

на Нормандия. Бях уверила Америка, че мога да понеса всичко, но сега имах желание да сграбча с все сила тънката ѝ като клечка за зъби ръка.

Тя не би ме изложила на опасност, но това мазе с петдесетина пияни младежи, твърдо решени да се нагледат на кръвопролития и да спечелят пари, не ми вдъхваше надежда, че ще се измъкнем невредими.

След като се запозна с Шепли на ориентировъчния ден за първокурсници, Америка ходеше с него на тайните боеве, организирани из мазетата на Източния университет. Всяко събитие се провеждаше на различно място, което се пазеше в тайна до един час преди началото.

Тъй като се движех в по-кrotки кръгове, с изненада научих за подземния свят в университета, но Шепли знаеше за него още преди да кандидатства. Травис, негов съквартирант и братовчед, беше участвал в първия си бой седем месеца по-рано. Като първокурсник за него се носела мълвата, че е най-смъртоносният противник, когото Адам е виждал през трите години, откак бе създал Кръга. Сега, в началото на втори курс, Травис беше непобедим. Двамата с Шепли спокойно плащаха наема и сметките си с печалбите от боевете.

Адам отново поднесе рупора към устата си и виковете и движенията ескалираха до трескава суматоха.

— Тази вечер имаме нов смелчага! Звездата на свободната борба в Източния, Марик Йънг!

Последваха аплодисменти и тълпата се раздели като Червено море пред току-що влезлия Марик. Освободи се кръг, докато всички подсвиркваха, дюдюкаха и дразнеха претендента за победа.

Той подскочи няколко пъти и раздвижи шия. Лицето му изглеждаше сурово и съсредоточено. Ревът на множеството поутихна до нечленоразделен тътен, а после от големите колони от отсрещната страна на стаята гръмна силна музика и аз си запуших ушите с ръце.

— Следващият ни борец няма нужда от представяне, но тъй като ме плаши до смърт, все пак ще го направя! Треперете, момчета, и сваляйте бикините, момичета! Пред вас е Лудото куче — Травис Мадокс!

Тълпата избухна, когато от вратата се появи Травис. Той влезе без риза, спокоен и безразличен. Отиде нехайно в центъра на кръга, сякаш го очакваше най-обикновен работен ден. Под татуираната му

кожа личаха изпъкналите мускули. Той сви ръце в юмруци, допря ги в кокалчетата на Марик и пошепна нещо в ухото му. Онзи с мъка запази суровото си изражение. Двамата стояха с допрени пръсти на краката и се гледаха право в очите. Марик гледаше убийствено, Травис — по-скоро развеселено.

После двамата отстъпиха няколко крачки назад и Адам наду рупора.

Марик зае отбранителна поза, а Травис атакува. Аз се изправих на пръсти, но ги изгубих от поглед и започнах да се накланям наляво-надясно, за да видя нещо. Запровирах се напред през ревящата тълпа. В ребрата ми се забиваха лакти, блъскаха ме рамене и ме подмятаха като топче за тенис на маса. По едно време зърнах теметата на Марик и Травис и продължих да си проправям път.

Когато най-после стигнах отпред, Марик сграбчи Травис с дебелите си ръце и се опита да го просне на земята. Щом обаче се наведе, Травис го фрасна с коляно в лицето и преди Марик да успее да се опомни от удара, Травис му налетя с юмруци в окървавената физиономия.

Усетих как пет пръста се впиват в ръката ми и рязко се обърнах.

— Какво правиш тук, Аби? — попита Шепли.

— Отзад не виждам! — извиках аз.

Обърнах се към кръга точно навреме, за да видя как Марик замахва силно. Травис се обърна и за миг ми се стори, че е избегнал поредния удар, но той направи пълен кръг и заби лакътя си в носа на Марик. По лицето ми и по предницата на жилетката ми пръсна кръв. Марик падна на бетона с глухо тупване и за миг цялата стая притихна.

Адам метна алено парче плат върху безжизненото му тяло и тълпата избухна. Заложилите започнаха да разпределят пари, а израженията им се разделиха на самодоволни и разочаровани.

Хората около мен се движеха в разни посоки и ме подмятаха насам-натам. Америка ме повика някъде отзад, но аз бях омагьосана от червената следа, спускаща се от гърдите към талията ми.

Пред мен застанаха чифт черни ботуши и привлякоха вниманието ми към пода. Вдигнах очи нагоре — опръскани с кръв джинси, добре оформени плочки на корема, голи татуирани гърди, плувнали в пот, и накрая две топли кафяви очи. Някой ме блъсна в гърба и Травис ме улови за ръката да не падна.

— Ей! Махайте се от нея! — намръщи се Травис, отпъждайки всеки, който се приближи. Строгото му изражение се разтопи в усмивка, като видя жилетката ми, и после той посегна да попие лицето ми с кърпа. — Съжалявам, Вrabчо.

Адам го потупа по тила.

— Хайде, Лудо куче. Тук те чакат малко кинти!

Травис не откъсваше очи от моите.

— Жалко за жилетката. Стои ти добре.

В следващия момент го погълнаха феновете и той изчезна там, откъдето беше дошъл.

— Какво си мислиш, че правиш, идиотке? — извика Америка, като ме сграбчи за ръката.

— Нали дойдох да гледам бой — усмихнах се аз.

— Не ти е тук мястото, Аби — скара ми се Шепли.

— Това важи и за Америка — отбелязах аз.

— Тя поне не се опитва да скочи в кръга! — намръщи се той. — Хайде.

Америка ми се усмихна и избърса лицето ми.

— Като шило в торба си, Аби. Как да не те обича човек!

Тя праметна ръка през врата ми. Качихме се по стълбите и излязохме навън в нощта.

Америка дойде с мен до стаята ми и подигравателно се усмихна на съквартирантката ми Кара.

Аз веднага свалих окървавената жилетка и я хвърлих в коша за пране.

— Отврат. Къде сте били? — попита Кара от леглото си.

Аз погледнах към Америка, а тя сви рамене.

— Потече й кръв от носа. Не си ли виждала друг път как й тече? Забележително е.

Кара бутна очилата си нагоре и поклати глава.

— Е, ще видиш. — Америка ми смигна, излезе и затвори вратата след себе си.

След по-малко от минута телефонът ми изпиука. Както обикновено, приятелката ми ми изпращаше съобщение секунди след като сме се разделили: Ще спя у Шеп до утре „красица на ринга“. Обърнах се към Кара, която ме гледаше така, сякаш носът ми ще шурне всеки момент.

— Тя се шегуваше — поясних аз.

Кара кимна безразлично, после погледна книгите, разпилени по леглото ѝ.

— Ще си взема душ — казах аз и грабнах кърпата и несесера си.

— Ще уведомя медиите — безучастно рече Кара, без да вдига глава.

На следващия ден обядвахме заедно с Шепли и Америка. Мислех си да седя сама, но в столовата постоянно прииждаха хора и местата около мен се напълниха с момчета от братството на Шепли или от футболния отбор. Някои бяха присъствали на боя, но никой не спомена моето приключение край ринга.

— Шеп — поздрави един преминаващ глас.

Шепли кимна и двете с Америка се извърнахме, за да видим Травис, който седна в края на масата. Последваха го две пищни блондинки с тениски на „Сигма Капа“. Едната се настани в скута му, а другата — до него, и започна да го пипа по ризата.

— Току-що повърнах в устата си — рече Америка.

Блондинката в скута на Травис се обърна.

— Чух те, мърло.

Америка взе питката си и я замери през масата, без малко да я уцели по лицето. Преди онази да успее да каже нещо, Травис разтвори колене и тя се свлече на пода.

— Ау! — изквича тя, вдигнала поглед към него.

— Америка ми е приятелка. Ще трябва да си намериш друг скут, Лекс.

— Травис! — изхленчи тя, като скочи на крака.

Без да ѝ обръща никакво внимание, той насочи поглед към чинията си. Тя се врътна към другата блондинка и изпуфтя, а после двете си тръгнаха ръка за ръка.

Травис смигна на Америка и пъхна още един залък в устата си, все едно нищо не се е случило. Тогава забелязах малка драскотина на едната му вежда. Двамата с Шепли се спогледаха, после Травис се заприказва с един от футболистите отсреща.

Тълпата наоколо се беше разредила, но тримата с Америка и Шепли останахме, за да обсъдим плановете си за уикенда. Травис се надигна да си върви, но се спря в нашия край на масата.

— Какво? — попита Шепли високо, поднесъл ръка към ухото си.

Опитах се да не му обръщам внимание, но когато вдигнах очи, Травис гледаше към мен.

— Познаваш ли я, Трав? Най-добрата приятелка на Америка — представи ме Шепли. — Беше с нас снощи.

Травис ми се усмихна очарователно. С рошавата си кафява коса и татуирани ръце излъчваше сексапил и непокорство и аз завъртях очи в отговор на опита му да ме съблазни.

— Откога имаш най-добра приятелка, Мер? — попита той.

— От единайсети клас — отвърна тя, като стисна устни и се усмихна към мен. — Не си ли спомняш, Травис? Съсипа блузата й...

— Аз съсипвам много блузи.

— Пфу — не се сдържах аз.

Травис завъртя празния стол до мен и седна, скръстил ръце пред себе си.

— Ти си Вrabчето, а?

— Не — сопнах се аз, — имам си име.

Той като че ли се забавляваше с отношението ми, което само ме вбеси още повече.

— Е? И какво е то?

Отхапах от последното парче ябълка в чинията си, без да му обръщам внимание.

— Значи остава Вrabчо — сви рамене той.

Хвърлих поглед към Америка, после се обърнах към Травис.

— Опитвам се да обядвам.

Той пое предизвикателството.

— Аз съм Травис. Травис Мадокс.

Аз пак завъртях очи.

— Знам кой си.

— Така ли? — Той повдигна наранената си вежда.

— Не се ласкай. Човек трудно може да пропусне как се казваш, когато петдесетима пияници скандират името ти.

Травис изправи гръб.

— Често ми се случва.

Аз отново завъртях очи и той се подсмихна.

— Да нямаш тик?

— Моля?

— Тик. Очите ти постоянно се въртят. — Аз го изгледах яростно и той се засмя. — Обаче са невероятни очи. — Той се приближи на сантиметри от лицето ми. — Какъв цвят са? Сиви?

Аз се обърнах към чинията си, като пуснах дългите кичури на карамелената си коса да образуват завеса помежду ни. Не ми харесваше как се чувствам, когато е толкова близо. Не исках да заприличам на останалите момичета в Източния, които се изчервяваха в негово присъствие. Изобщо не исках да ми действа така.

— Не си го и помисляй, Травис — предупреди го Америка. — Тя ми е като сестра.

— Миличка, ти току-що го насъска. Сега вече няма спиране — рече Шепли.

— Не си неин тип — продължи тя.

Травис се престори на засегнат.

— Аз съм типът на всички жени!

Погледнах го косо и се усмигнах.

— О, усмивка! Все пак не съм кофти копеле — намигна той.

— Радвам се, че се запознахме, Врабчо. — Той заобиколи масата и се наведе към ухото на Америка.

Шепли замери братовчеда си с пържено картофче.

— Да си извадиш устните от ухото на момичето ми, Травис!

— Мрежа! Създавам си мрежа — рече Травис, като се отдръпна с невинно вдигнати ръце.

Последваха го няколко момичета, които се кискаха и прокарваха пръсти през косите си, за да привлекат вниманието му. Той им отвори вратата и те едва не изписаха от удоволствие.

— Загазила си, Аби — засмя се Америка.

— Какво ти каза?

— Искан да я заведеш в апартамента, нали? — предположи Шепли. Америка кимна и той поклати глава. — Ти си умно момиче, Аби. Казвам ти отсега: ако хлътнеш по това лайно, а после го намразиш, няма да си го изкарваш на нас с Америка, ясно?

— Няма да хлътна, Шеп — усмигнах се аз. — Приличам ли ти на някоя от Барби близначките?

— Тя няма да се върже — успокои го и Америка, като го докосна по ръката.

— Няма да ми бъде за пръв път, Мер. Знаеш ли колко пъти ме е прецаквал, като преспива за една нощ с най-добрата приятелка? Изведнъж се оказва, че в срещите с мен има конфликт на интереси, защото са сближаване с врага! Казвам ти, Аби, да не почнеш да нареждаш на Мер, че не може да излиза с мен, защото си се вързала на лигавщините на Трав. Считай, че си предупредена...

— Излишно е, но все пак благодаря. — Опитах се да успокоя песимизма му с поредна усмивка, но той явно неведнъж се беше опарвал от похожденията на Травис.

Америка ми махна и двамата с Шепли си тръгнаха, а аз се запътих към следобедните си занятия. Присвих очи на яркото слънце, стиснала презрамките на раницата си. Източният университет беше точно това, което се бях надявала — от малките стаи до непознатите лица. Това беше ново начало за мен; най-последно можех да вървя, без да чувам шепота на хора, които знаят или си мислят, че знаят нещо за миналото ми. Тук се сливах с останалите амбициозни първокурснички с широко отворени очи, които отиваха към стаите си. Никой не ме зяпаше, никой не клюкарстваше, никой не ме съжеляваше или осъждаше. Съществуваше само илюзията за това, което исках да виждат: Аби Абърнати, която носи кашмирени жилетки и не се връзва на глупости.

Оставих раницата си на пода и се отпуснах на стола. Наведох се да извадя лаптопа си, а когато го оставих на чина, на съседния се настани Травис.

— Чудесно! Ще водиш записки вместо мен — заяви той, като гризеше химикалката си и се усмихваше несъмнено с най-чаровната си усмивка.

Аз го стрелнах с презрителен поглед.

— Ти дори не посещаваш тези занятия.

— Да бе! Обикновено седя ето там — отвърна той и кимна към най-горния ред. Група момичета ме зяпаха, а между тях имаше празно място.

— Няма да ти водя записки — отсякох аз и включих компютъра си.

Травис се наведе толкова близо, че усетих дъха му на бузата си.

— Извинявай... обидил ли съм те по някакъв начин?

Аз въздъхнах и поклатих глава.

— Тогава какъв ти е проблемът?

— Няма да спя с теб — казах тихо аз. — Откажи се отсега.

На лицето му бавно се разля усмивка.

— Не съм те молил да спиш с мен. — Той замислено завъртя очи към тавана. — Нали?

— Не съм Барби близначка, нито някоя от малките ти фенки там — продължих аз, като хвърлих поглед назад. — Не съм впечатлена от татуировките ти, нито от момчешкия ти чар, нито от пресиленото ти безразличие, така че можеш да спреш с номерата.

— Добре, Врабчо. — Той оставаше вбесяващо глух за грубостите ми. — Защо не наминете с Америка довечера? — Аз изсумтях, но той се приближи още повече. — Не се опитвам да те изпракам. Искам само да прекараме една вечер заедно.

— Да ме изпракаш? Как изобщо успяваш да докопаш момиче с такива приказки?

Травис избухна в смях, клатейки глава.

— Просто ела. Дори няма да флиртувам с теб, кълна се.

— Ще си помисля.

Професор Чейни влезе в залата и Травис се обърна напред. На лицето му още беше изписана усмивка, от която трапчинката на бузата му хлътваше още повече. Колкото повече се усмихваше, толкова повече исках да го мразя, но точно това правеше мисията невъзможна.

— Можете ли да ми кажете кой президент е известен с кривогледата си жена? — попита Чейни.

— Това непременно го запиши — прошепна Травис. — Ще ми трябва в интервютата за работа. Аз му изшътках, заета да записвам всяка дума на Чейни.

Травис се ухили и се отпусна на стола си. До края на часа ту се прозяваше, ту се облягаше на ръката ми, за да надникне в монитора ми. Усилено се опитвах да не му обръщам внимание, но близостта и изпъкналите мускули на ръката му не ме улесняваха. Накрая взе да чопли кожената лента на китката си, докато Чейни не ни освободи.

Бързо излязох от залата и тръгнах по коридора. Точно когато бях сигурна, че съм се отдалечила достатъчно, Травис Мадокс се озова до мен.

— Помисли ли си? — попита той, като си сложи тъмните очила.

В този момент пред нас изникна дребничка брюнетка с големи очи и надежди.

— Здравсти, Травис — изчурулика тя, докато си играеше с косата си.

Аз се спрях, потръпвайки от захаросания ѝ глас, после я заобиколих. Бях я виждала и преди — в трапезарията на „Морган Хол“, момичешкото общежитие. Тогава тя говореше нормално и звучеше много по-зряла. Зачудих се защо си мисли, че Травис ще сметне бебешкия ѝ глас за сексапилен. Тя пописука известно време на високи октави, а после той отново се озова до мен.

Извади запалка от джоба си, запали цигара и издуха гъст облак дим.

— Докъде бях стигнал? А, да... ти си мислеше.

Направих гримаса.

— За какво говориш?

— Помисли ли си за довечера?

— Ако се съглася, ще престанеш ли да ме следиш?

Той обмисли предложението и кимна.

— Да.

— Тогава ще намина.

— Кога?

Въздъгнах.

— Довечера. Ще намина довечера.

Травис се усмихна и спря на място.

— Супер. Ще се видим тогава, Вrabчо — извика той подире ми.

Свих зад ъгъла и видях Америка и Финч да стоят пред нашето общежитие. Тримата се бяхме оказали на една и съща маса в деня за ориентация на първокурсниците и аз веднага разбрах, че той ще бъде добре дошлото трето колело на добре смазаната ни машина. Не беше твърде висок, но все пак се извисяваше значително над моите метър и шейсет и два. Кръглите му очи компенсираха продълговатите му жилести черти, а перчемът на изсветлената му коса обикновено стърчеше нагоре.

— Травис Мадокс? Мили боже, Аби, откога започна да ловиш риба в дълбокото? — неодобрително ме изгледа Финч.

Америка разтегли дъвката от устата си.

— Само влошаваш положението, като го отблъскваш. Не е свикнал.

— А ти какво предлагаш? Да спя с него?

Америка сви рамене.

— Ще спести време.

— Казах му, че довечера ще намина.

Финч и Америка се спогледаха.

— Какво? Обеща ми да престане да ме тормози, ако се съглася. Ти нали ще ходиш?

— А, да — отвърна Америка. — Наистина ли ще дойдеш?

Усмихнах се и влязох в общежитието. Чудех се дали Травис ще спази обещанието си да не флиртува. Той не беше кой знае каква загадка: или гледаше на мен като на предизвикателство, или ме смяташе за достатъчно непривлекателна, за да бъде добра приятелка. Не бях сигурна кой от двата варианта ме притеснява повече.

Четири часа по-късно Америка почука на вратата, за да ме вземе. Когато излязох, тя не съдържа реакцията си.

— Пфу, Аби, приличаш на клошарка!

— Хубаво — усмихнах се аз, доволна от постигнатото.

Косата ми беше вързана на висок неподреден кок. Бях свалила грима си и бях заменила лещите с очила с квадратни черни рамки. Носех размъкната тениска и анцуг и влачех крака, обута с джапанки. Няколко часа по-рано ме бе осенила мисълта, че все пак е за предпочитане да съм непривлекателна. В идеалния случай Травис щеше да бъде отблъснат и да се откаже от абсурдната си настоятелност. А ако си търсеше дружка, щях да му се сторя твърде грозна, за да го виждат с мен.

Америка свали прозореца и изплю дъвката си.

— Много е очевидно. Защо просто не се овъргала в кучешко лайно, за да довършиш маскарада?

— Не се опитвам да впечатля никого. Очевидно.

Спряхме на паркинга пред жилищния блок на Шепли и аз последвах Америка към стълбите. Шепли отвори вратата и се разсмя, като ме видя.

— Какво се е случило с теб?

— Опитва се да изглежда невзрачна — отвърна Америка и влезе в стаята на приятеля си.

Затвориха вратата след себе си и аз останах сама. Чувствах се не на място. Седнах на фотьойла до вратата и изригах джапанките си.

Апартаментът изглеждаше по-добре от обичайната ергенска бърлога. Предсказуемите плакати на полуголи жени и откраднати пътни знаци си висяха по стените, но беше чисто, мебелите бяха нови и подчертано липсваше миризмата на застояла бира и мръсни дрехи.

— Крайно време беше — каза Травис и се отпусна на дивана.

Аз се усмихнах и побутнах очилата си нагоре, очаквайки той да потръпне от външността ми.

— Америка имаше да довършва някакъв доклад.

— Като стана дума за доклади, започна ли този по история?

Той дори не мигна при вида на чорлавата ми коса и аз се намръщих на реакцията му.

— А ти?

— Приключих го днес следобед.

— Но той е чак за другата сряда — изненадах се аз.

— Написах го набързо. Колко трудно може да бъде есе от две страници за Грант?

Свих рамене.

— Явно аз съм свикнала да отлагам. Вероятно ще го почна чак през уикенда.

— Ако ти трябва помощ, само кажи.

Очаквах да се разсмее или да покаже по някакъв начин, че се шегува, но изражението му беше искрено. Повдигнах вежди.

— Ти ще ми помогнеш за моя доклад?

— Имам отличен по история — отвърна той, леко засегнат от недоверието ми.

— Той има отличен по всичко. Откачен гений. Не мога да го понасям — обади се Шепли, като влезе, повел Америка за ръка.

Гледах Травис подозрително, а той вдигна вежди.

— Какво? Мислиш, че човек с татуировки, който си изкарва храната с юмруци, не може да получава добри оценки? Не съм дошъл да уча от нямане какво да правя.

— А защо тогава се биеш? Защо не си се опитал да спечелиш стипендия?

— Опитах. Приспаднаха ми половината такса обучение. Но има и учебници, ежедневни разходи, а все някога трябва да събера и

другата половина. Сериозно говоря, Вrabчo. Ако ти трябва помощ за нещо, само кажи.

— Не ми трябва помощта ти. Мога да се справя сама с доклада. — Искaх да прекратим темата. Трябваше да го направя, но тази нова информация за особата му не ми даваше мира. — Не можеш ли да си намериш друга работа? Нещо по-малко... как да кажа, садистично?

Травис сви рамене.

— Това са лесни кинти. Няма да изкарам толкова, ако работя в мола.

— Не бих казала, че да те млатят във физиономията е лесно.

— Какво? Да не би да се притесняваш за мен? — намигна ми той. Направих гримаса и той се засмя. — Не ме млатят често. Като замахнат, аз се дърпам. Не е толкова трудно.

Аз също се засмях.

— Държиш се така, все едно никой друг не е стигнал до това заключение.

— Когато аз замахна, те поемат удара и после се мъчат да си го върнат. Така не се печели бой.

Завъртях очи.

— Ти да не си Карате кид? Къде си се учил да се биеш?

Шепли и Америка се спогледаха и наведоха очи към пода. Бързо схванах, че съм изрекла нещо неуместно.

Травис не изглеждаше засегнат.

— Баща ми беше избухлив алкохолик и четиримата ми по-големи братя носят неговите гени.

— О!

Ушите ми пламнаха.

— Не се смущавай, Вrabчo. Татко спря пиенето, братята ми пораснаха.

— Не се смущавам.

Започнах да въртя кичур между пръстите си, после реших да пусна косата си и да я събера наново на кок, докато отmine неловкото мълчание.

— Харесва ми, че си естествена. Момичетата не идват тук в такъв вид.

— Бях принудена да дойда. Не съм искала да те впечатля — отвърнах аз, вбесена, че планът ми се е провалил.

Той се усмихна по типичния си весел момчешки начин и гневът ми нарасна с едно ниво, докато се мъчех да прикрия смущението си. Не знаех как се чувстват повечето момичета около него, но бях виждала как се държат. Изпитвах по-скоро объркване, отколкото глупаво заслепение, а колкото повече той се опитваше да ме накара да се усмихна, толкова по-неспокойна ставах аз.

— Вече съм впечатлен. Обикновено не се налага да моля момичетата да ми дойдат на гости.

— Убедена съм — изкривих лице от погнуса аз.

Той беше уверен в себе си по най-неприятния начин. Не само че най-безсрамно съзнаваше привлекателността си, но и толкова бе свикнал жените да му се хвърлят на врата, че намираше хладината ми по-скоро стимулираща, отколкото обидна. Щеше да се наложи да променя стратегията.

Америка насочи дистанционното към телевизора и го включи.

— Тази вечер има хубав филм. Някой иска ли да разбере къде е Бейби Джейн?

Травис стана.

— Аз тъкмо излизах да вечерям. Гладна ли си, Врабчо?

— Вече ядох.

— Не си — обади се Америка, но веднага осъзна грешката си. — А... да, наистина, забравих, че си взе пица...

Направих физиономия на нескъпосания й опит да замаже положението и изчаках реакцията на Травис. Той отвори вратата.

— Хайде, сигурен съм, че си гладна.

— Къде отиваш?

— Където кажеш. Може в някоя пицария.

Аз погледнах дрехите си.

— Не съм подходящо облечена.

Той ме огледа и се усмихна.

— Изглеждаш чудесно. Да вървим, умирам от глад.

Станах и магнах на Америка. Подминах Травис и заслизах по стълбите. Спрях на паркинга и с ужас видях как той възсяда черен мотоциклет.

— Тъ... — заекнах аз и присвих босите си пръсти.

Той ме погледна нетърпеливо.

— О, качвай се, ще карам бавно.

— Какво е това? — попитах аз, защото твърде късно бях прочела надписа на резервоара.

— „Дарли Найт Род“. Това е любовта на живота ми, така че гледай да не одраскаш боята, докато се качваш.

— Аз съм с джапанки!

Травис ме изгледа, все едно говоря на чужд език.

— Аз пък съм с обувки. Качвай се.

Той сложи тъмните си очила и моторът изръмжа. Качих се и потърсих зад гърба си нещо, за което да се хвана, но пръстите ми се плъзнаха по гладката пластмаса на задните светлини. Травис хвана ръцете ми и ги уви около кръста си.

— Няма за какво друго да се държиш, освен за мен, Врабчо. Не се пускай — каза той и избута мотоциклета назад с крака. После запали, излезе на улицата и полетя като ракета. Свободните кичури на косата ми се залепиха за лицето ми и аз се свих зад него с пълното съзнание, че ако се покаже над рамото му, очилата ми ще се нацапат с вътрешности на мухи.

Той намали газта, за да влезе в алеята на ресторанта, и щом спряхме, мигом скочих на безопасния бетон.

— Ти си луд!

Травис се засмя, ритна стъпенката на мотора и също слезе.

— Карах според ограниченията.

— Да, все едно си на магистралата! — възкликнах аз и свалих шнолата, за да си оправя косата. Травис се загледа в мен, докато вдигах косата от лицето си, после тръгна към вратата и я отвори.

— Не бих допуснал да ти се случи нещо, Врабчо.

Аз гневно минах покрай него и влязох в заведението. Главата ми не се движеше съвсем в синхрон с тялото. Въздухът беше изпълнен с миризма на мазнина и подправки, а червеният килим беше поръсен с трохи. Последвах го до сепарето в тъгла, което си избра, далеч от тълпите студенти и семейства. Поръча две бири. Огледах се наоколо. Родители увещаваха буйните си деца да се хранят, а студентите от Източния ни гледаха любопитно.

— Разбира се, Травис — отвърна сервитьорката, като записа поръчките ни, и с приповдигнато от присъствието му настроение се отдалечи към кухнята.

Аз прибрах разрошената си от вятъра коса зад ушите, изведнъж притеснена от вида си.

— Май често идваш тук? — попитах хапливо.

Травис се подпря на лакти на масата и втренчи кафявите си очи в моите.

— Та каква е работата, Врабчо? Мразиш мъжете по принцип или само мен?

— Май само теб — промърморих аз.

Той се засмя кратко, развеселен от настроението ми.

— Не мога да те разбера. Ти си първото момиче, което изпитва отвращение към мен преди секс. Не се шашкаш, докато говориш с мен, не се опитваш да привлечеш вниманието ми.

— Няма никаква конспирация. Просто не те харесвам.

— Нямаше да си тук, ако не ме харесваше.

Намръщената ми гримаса неволно се стопи и аз въздъхнах.

— Не съм казала, че си лош човек. Просто не ми харесва да бъда предрешен въпрос само защото имам вагина.

Гледах съсредоточено зрънцата сол по масата, докато не чух звук на даване откъм Травис. Очите му бяха разширени и той се тресеше от бурен смях.

— Божичко мили! Уби ме! Това е. Трябва да бъдем приятели. Не приемам отказ.

— Нямам нищо против да бъдем приятели, но това не означава да се опитваш да се пъхнеш в гащите ми през пет секунди.

— Схванах, няма да спиш с мен.

Опитах се да сдържа усмивката си, но не успях.

Очите му светнаха.

— Имаш думата ми. Дори няма да мисля повече за гащите ти... освен ако ти поискаш.

Аз също се подпрях на лакти.

— И тъй като това няма да се случи, можем да бъдем приятели.

Той се наведе напред, а чертите му се извиха в палава усмивка.

— Никога не казвай „никога“.

— Е, а при теб каква е работата? Винаги ли си бил Травис Мадокс, Лудото куче — попитах аз, вдигайки по два пръста като кавички, — или само откакто си тук?

За пръв път увереността му се разклати. Изглеждаше леко смутен.

— Не, Адам го измисли след първия бой.

Кратките му отговори започваха да ме вбесяват.

— Това ли е всичко? Нищо ли няма да ми кажеш за себе си?

— Какво искаш да знаеш?

— Обичайните неща. Откъде си, какъв искаш да станеш, когато пораснеш... такива работи.

— Оттук съм, а специалността ми е наказателно право.

Той въздъхна, извади приборите си от салфетката и ги постави до чинията си. Погледна със стиснати зъби през рамо. Двете маси, на които седяха футболистите от Източния, избухнаха в смях, а Травис явно се подразни.

— Шегуваш се — казах аз невярващо.

— Не, наистина съм оттук — разсеяно отговори той.

— Имам предвид специалността ти. Не ми приличаш на студент по наказателно право.

Той сви вежди, внезапно съсредоточен в разговора ни.

— Защо?

Огледах татуировките по ръцете му.

— Приличаш ми повече на обект на наказателното право.

— Аз не се забърквам в неприятности, обикновено. Татко беше много строг.

— Къде е майка ти?

— Почина, когато бях малък — сухо отвърна той.

— Съжалявам — поклатих глава аз. Отговорът му ме свари неподготвена.

Травис не обърна внимание на съчувствието ми.

— Не си я спомням. Братята ми я помнят, но аз съм бил само на три.

— Четирима братя, а? Как ги различаваше? — подразних го аз.

— Различавах ги по това, кой бие най-силно, което съвпаднаше и със старшинството. Томас, близнаците Тейлър и Тайлър и накрая Трентън. Основното правило беше никога да не оставаш сам в стаята с Тейлър и Тай. Половината от нещата, които правя в Кръга, съм ги научил от тях. Трентън беше най-малкият, но много бърз. Сега само той може да ме фрасне.

Поклатих глава, впечатлена от мисълта за петимата Травис, търчащи из къщата.

— Всички ли имат татуировки?

— Почти. Освен Томас. Той е шеф на рекламна агенция в Калифорния.

— А баща ти? Къде е той?

— Някъде.

Травис отново стисна зъби, все по-раздразнен от футболния отбор.

— За какво се хият? — попитах аз, като махнах към другата маса.

Той поклати глава — явно нямаше желание да сподели. Аз скръстих ръце и се размърдах неспокойно. Притеснявах се какво ли казват, което така да го вбесява.

— Кажи ми.

— Смят се, че се е наложило първо да те заведе на вечеря. Обикновено не е... в стила ми.

— Първо? — Травис потрепна от изражението, което се изписа на лицето ми. Аз продължих да говоря, без да мисля. — А аз смятах, че се смеят, защото те виждат с мен, облечена по този начин — измърморих аз.

— Защо да не ме виждат с теб?

— За какво говорехме? — попитах аз, опитвайки се да прогоня топлината, която се надигаше под бузите ми.

— За теб. Каква е твоята специалност?

— Засега никаква. Не съм решила още, но клоня към счетоводство.

— Не си тукашна.

— От Уичита. Също като Америка.

— И как се озовахте от Канзас чак тук?

Зачоплих етикета на бирата си.

— Просто трябваше да се махнем.

— От какво?

— От родителите ми.

— О. Ами Америка? И тя ли има проблеми с родителите си?

— Не, Марк и Пам са страхотни. Те на практика ме отгледаха. А тя като че ли дойде заради мен, не искаше да заминавам сама.

Травис кимна.

— А защо Източният?

— Какъв е този разпит? — Въпросите ставаха лични и аз започвах да се чувствам неудобно.

Няколко стола се удариха един в друг, когато футболистите станаха да си вървят. Пуснаха поредна шега, преди да се отправят към вратата, но ускориша крачка, щом Травис се изправи. Тези отзад забутаха приятелчетата си да побързат, за да се измъкнат, преди Травис да е стигнал до тях. Той седна обратно, като с усилие пропъди яда и гнева си.

Аз повдигнах вежди.

— Тъкмо щеше да ми кажеш защо си избрала Източния.

— Трудно е за обяснение. Просто ми се видя добър вариант.

Той се усмихна и отвори менюто.

— Знам какво имаш предвид.

ВТОРА ГЛАВА

ПРАСЕ

Местата около любимата ни маса за обяд бяха заети от познати физиономии. От едната ми страна седеше Америка, от другата — Финч, а на останалите столове се бяха настанили Шепли и членове на неговото братство „Сигма Тау“. Чувахме се трудно заради бученето в столовата, а климатикът явно пак не работеше като хората. Въздухът беше напоен с миризми на пържено и пот, но всички изглеждаха някак си по-енергични от обикновено.

— Здравсти, Бразил — поздрави Шепли мъжа, седнал пред мен. Мургавата му кожа и шоколадовите очи контрастираха с бялата шапка на футболния отбор, нахлупена ниско на челото му.

— Липсваше ми след мача в събота, Шеп. Изпих една-две... към шест бири за теб — отвърна той с широка усмивка с бели зъби.

— Оценявам жеста. Заведох Мер на вечеря. — Той се наведе и целуна Америка по дългата руса коса.

— Седнал си на мястото ми, Бразил.

Бразил се извърна и видя Травис, после се обърна изненадано към мен.

— О, тя от твоите момичета ли е, Трав?

— Категорично не — поклатих глава аз.

Бразил погледна към Травис, който го гледаше очаквателно. После сви рамене и премести таблата си в края на масата.

Травис ми се усмихна и седна.

— Как си, Вrabчо?

— Какво е това? — попитах аз, без да мога да отлепя очи от таблата му. Загадъчната храна в чинията му приличаше на восъчна.

Травис се засмя и отпи от чашата си с вода.

— Дамите в столовата ме плашат. Не бих искал да критикувам готварските им умения.

Не пропуснах оценяващите погледи на останалите на масата. Поведението на Травис възбуждаше любопитството им. Потиснах

усмивката си, че съм единственото момиче, до което Травис е настоявал да седне.

— Уф... следобед имаме тест по биология — простена Америка.

— Учила ли си? — попитах.

— Не. Цяла нощ успокоявах гаджето си, че няма да спиш с Травис.

Футболистите в другия край на масата прекратиха отвратителния си смях и се заслушаха съсредоточено, с което привлякоха вниманието и на останалите студенти. Аз изгледах изпепеляващо Америка, но тя не изпитваше никаква вина, заета да побутва Шепли с рамо.

— Мили боже, Шеп, толкова зле ли го приемаш? — попита Травис и замери братовчед си с пакетче кетчуп.

Шепли не отговори, но аз се усмихнах на Травис, благодарна, че е отклонил въпроса.

Америка го потри по гърба.

— Ще се оправи. Просто му трябва малко време, за да повярва, че Аби ще устои на чара ти.

— Аз и не се опитвам да я очаровам — засегна се Травис. — Тя ми е приятелка.

Погледнах към Шепли.

— Виждаш ли? Няма за какво да се притесняваш.

Шепли най-после срещна погледа ми и като видя искреното ми изражение, очите му просветнаха.

— А ти учи ли? — попита ме Травис.

Аз се смръщих.

— Никакво учене не може да ми помогне по биология. Просто нищо не ми влиза в главата.

Травис се изправи.

— Хайде.

— Какво?

— Да вземем лекциите ти. Ще ти помогна.

— Травис...

— Вдигай си задника, Вrabчо. Ще вземеш теста с отличен.

Подръпнах Америка за едната дълга руса плitка.

— Ще се видим на лекции, Мер.

Тя се усмихна.

— Ще ти пазя място. Ще ми трябва всяка помощ.

Травис дойде с мен до стаята ми и аз извадих помагалото, а той отвори учебника. Започна да ме изпитва неумолимо, а после ми изясни някои неща, които не разбирах, и те изведнъж ми се сториха очевидни.

— ... а соматичните клетки се размножават с митоза. Там има фази. Звучат като женско име: Промета Анатела.

— Промета Анатела ли? — засмях се аз.

— Дрофаза, Метафаза, Анафаза и Галофаза.

— Промета Анатела — повторих аз и кимнах.

Той ме тупна по главата с лекциите.

— Схвана го. Ето че вече знаеш всичко.

— Е. ще видим — въздъхнах аз.

— Ще те изпратя и ще те изпитам по пътя.

Заклучих вратата.

— Нали няма да ми се ядосаш, ако оплескам теста?

— Няма да го оплескаш, Вrabчо. Макар че за следващия трябва да започнем по-отрано — отвърна той, като вървеше в крак с мен към катедрата по естествени науки.

— Как ще смогваш да ми даваш уроци, да си пишеш заданията, да учиш, че и да тренираш за боевете?

— Не тренирам за боевете — засмя се Травис. — Адам ми се обажда, казва ми къде ще се проведе боят и аз отивам.

Поклатих невярващо глава, а той разтвори конспекта, за да ми зададе първия въпрос. Докато стигнем, почти бяхме приключили втория преговор.

— Разбий ги — усмихна се той, като ми подаде записките и се облегна на касата на вратата.

— Здравсти, Трав.

Обърнах се и видях дългнест мъж, който се усмихна на Травис, преди да влезе в стаята.

— Здравсти, Паркър — кимна Травис.

Очите на Паркър просветнаха, като погледна към мен, и той отново се усмихна.

— Здравсти, Аби.

— Здравсти — отвърнах аз, изненадана, че знае името ми. Бях го виждала на лекции, но не се бяхме запознавали.

Паркър седна на мястото си, разменяйки си шеги с колегите наоколо.

— Кой е това? — попитах аз.

Травис сви рамене, но кожата покрай очите му изглеждаше по-опъната отпреди.

— Паркър Хейс. Заедно сме в „Сигма Тау“.

— Ти участваш в братство?! — усъмних се аз.

— В „Сигма Тау“, също като Шеп. Мислех, че знаеш — каза той, като гледаше през мен към Паркър.

— Ами... просто не ми приличаш на такъв — отвърнах аз, загледала в татуировките по ръцете му.

Очите на Травис се насочиха отново към мен и той се ухили.

— Баща ми е негов член, всичките ми братя са били в „Сигма Тау“. Семейна традиция.

— И са очаквали също да се включиш? — попитах аз скептично.

— Не. Те са просто добри момчета. По-добре влизай вече.

— Благодаря ти, че ми помогна — казах аз и го смушках с лакът.

В този момент покрай мен мина Америка и аз я последвах.

— Как мина? — полюбопитства тя.

Свих рамене.

— Той е добър учител.

— Само това?

— И добър приятел.

Изглеждаше разочарована и аз се разкисках на унилото ѝ изражение.

Америка открай време си мечтаеше да излизаме с двама приятели, а съквартиранти братовчеди за нея беше равносилно на джакпот. Когато реши да дойде с мен в Източния, искаше да живеем в една стая, но аз отхвърлих идеята, защото ми се щеше да поразперя малко крила. Когато ѝ омръзна да се цупи, тя се съсредоточи върху мисията да намери приятел на Шепли, с когото да ме запознае.

Интересът на Травис към мен беше надминал очакванията ѝ.

Попълних бързичко теста и седнах на стълбите отвън да я изчакам. Появи се след малко и се стовари до мен с физиономия на поразенец. Изчаках я да заговори първа.

— Беше ужасно! — проплака тя.

— Трябва да учиш с нас. Травис наистина обяснява много добре.

Америка простена и отпусна глава на рамото ми.

— Ти изобщо не ми помогна. Не можа ли да ми кимнеш поне?

Прегърнах я през раменете и двете се отправихме към общежитието.

През следващата седмица Травис ми помогна с доклада по история и продължи да ме обучава по биология. Заедно отидохме да видим таблото с оценките пред кабинета на професор Кембъл. Моят студентски номер беше на трето място от горе надолу.

— Третата най-добра оценка в курса! Браво, Врабчо! — каза той и ме прегърна. Очите му грееха от вълнение и гордост и някакво чувство на неловкост ме накара да направя крачка назад.

— Благодаря, Трав. Нямах да се справя без теб — отвърнах аз и подръпнах тениската му.

Той ме праметна през рамо и се запровира през тълпата зад нас.

— Направете път! Размърдайте се, хора! Да направим място за кошмарно обезобразения огромен мозък на тази жена! Тя е гений!

А аз се хилех на развеселените и любопитни погледи на колегите си.

С времето все повече разпръскахме слухове за интимна връзка помежду ни. Репутацията на Травис доста помогна. Никой не беше чувал да е прекарвал с едно момиче повече от нощ, така че колкото повече ни виждаха заедно, толкова по-ясно разбираха, че връзката ни действително е платонична. Въпреки постоянните въпроси за отношенията ни потокът от внимание от страна на другите студентки към Травис не отслабваше.

Той продължи да седи до мен на лекциите по история и се хранехме на една маса. Не ми трябваше много време да осъзная, че съм грешала за него, и дори да започна да го защитавам от хората, които не го познават толкова добре.

В столовата Травис сложи кутийка с портокалов сок пред мен.

— Нямахше нужда. Щях да си взема — казах аз, докато свалях якето си.

— Е, сега не се налага — отвърна той, а трапчинката на лявата му буза хлътна още повече.

Бразил изсумтя.

— Да не те е превърнала в плажно жиголо, Травис? Какво следва — да й вееш с палмови листа, да обуеш тесни плувки?

Травис го стрелна с убийствен поглед, а аз скочих в негова защита.

— Ти дори не можеш да изпълниш плувките, Бразил! Така че си затваряй устата.

— Спокойно, Аби! Само се шегувах — вдигна ръце Бразил.

— Просто не му говори така.

Изражението на Травис издаваше смесица от изненада и благодарност.

— Е, сега вече видях всичко. Доживях да ме защитава момиче — рече той и се изправи. Преди да се отдалечи с таблата си, хвърли още един предупредителен поглед към Бразил, после излезе при пушачите отвън.

Стараех се да не гледам към него, докато се смееше и разговаряше. Всички момичета в групичката се опитваха да застанат до него. Америка ме хвана, че се разсейвам, и ме смушка с лакът в ребрата.

— Какво зяпаш, Аби?

— Нищо. Нищо не зяпам.

Тя подпря брадичка на ръката си и поклати глава.

— Толкова са прозрачни. Виж онази червенокосата. Колкото пъти мигне, толкова пъти прокарва пръсти през косата си. Чудя се как на Травис не му писва.

— Писва му — кимна Шепли. — Всички го мислят за задник, но ако знаеха колко е търпелив с всяко момиче, което е решило, че може да го опитоми... никъде не може да мръдне, без да му досаждат. Повярвайте ми, той е много по-учтив, отколкото бих бил аз на негово място.

— Да бе, все едно нямаше да ти харесва — подразни го Америка и го целуна по бузата.

Когато минах покрай Травис, той тъкмо си допушваше цигарата.

— Чакай, Вrabчо. Ще те изпратя.

— Няма нужда да ме изпращаш до всяка зала, Травис. Знам как да стигна и сама.

Той лесно се разсея заради едно момиче с дълга черна коса и къса пола, което му се усмихна. Проследи го с поглед, кимна към него и хвърли цигарата си.

— После ще се видим, Вrabчо.

— Да бе — завъртях очи аз, докато той вече подтичваше към девойката. Мястото му остана празно през целия час, а аз се улових, че

се ядосвам, задето пропуска занятия заради момиче, което дори не познава.

Професор Чейни ни освободи по-рано и аз забързах през поляната, за да се видя в три часа с Финч и да му дам записките по музикална култура на Шери Касиди. Погледнах часовника си и ускорих крачка.

— Аби?

При мен дотича Паркър.

— Май не сме се запознавали официално — рече той, като ми подаде ръка. — Паркър Хейс. Стиснах ръката му и се усмихнах.

— Аби Абърнати.

— Бях зад теб, когато си видя оценката от теста по биология. Поздравления — усмихна се той и пъхна ръце в джобовете си.

— Благодаря. Травис ми помогна, иначе щях да бъда в дъното на списъка.

— О. А вие двамата сте...?

— Приятели.

Паркър кимна и се усмихна.

— Той каза ли ти, че този уикенд има купон в Къщата?

— Говорим си предимно за биология и храна.

— Типично за Травис — засмя се Паркър. На входа на „Морган Хол“ огледа лицето ми с големите си зелени очи. — Трябва да дойдеш. Ще бъде забавно.

— Ще говоря с Америка. Мисля, че нямаме планове.

— Вие винаги ли движите заедно?

— През лятото склучихме споразумение. Никакви слови купони.

— Умно — кимна той одобрително.

— Тя се запозна с Шеп в деня за ориентация, така че всъщност не се е налагало да я влача на много места. За пръв път ще я помоля нещо такова и съм сигурна, че с удоволствие ще дойде. — Вътрешно се присвих. Не само че дрънках глупости, но и открито заявих, че не ме канят на купони.

— Чудесно. Ще се видим там — усмихна се той със свършената си усмивка на модел от някоя бананова република с квадратна челюст и естествено загоряла кожа.

Гледах го как се отдалечава. Беше висок, гладко избръснат, с изгладена раирана риза и джинси. Чупливата му тъмноруса коса се повдигаше, докато вървеше.

Прехапах устна, поласкана от поканата.

— Той повече ти отива — прошепна Финч на ухото ми.

— Готин е, нали? — Не можех да спра да се усмихвам.

— Определено. По онзи излъскан начин, дето те кара да си мислиш само за мисионерска поза.

— Финч! — извиках аз и го пернах по рамото.

— Носиш ли записките на Шери?

Извадих ги от раницата си. Той запали цигара, стисна я между устните си и присви очи, докато прелистваше страниците.

— Чудничко. — Сгъна ги и ги мушна в джоба си, после си дръпна още веднъж. — Добре че бойлерите в „Морган“ не работят. Ще ти трябва студен душ след любовения поглед на този дългуч.

— Нямаме топла вода? — простенах аз.

— Така чух. — Финч метна раницата си на рамо. — Отивам на лекции по алгебра. Предай на Мер, че съм казал да не ме забравя този уикенд.

— Ще ѝ кажа — отвърнах аз, вперила яден поглед в старите тухлени стени на общежитието. Качих се в стаята си, влязох и хвърлих раницата си на пода.

— Няма топла вода — обади се Кара от нейната половина на бюрото.

— Чух.

Мобилният ми телефон изпиука и видях съобщение от Америка, която проклрнаше бойлерите. След няколко секунди на вратата се почука.

Америка влезе и се тръшна на леглото ми със скръстени ръце.

— Можеш ли да повярваш? Колко плащаме, а човек не може да се изкъпе!

Кара въздъхна.

— Стига хленчи. Защо просто не отидеш при гаджето си? Не спиш ли бездруго там?

Америка я стрелна с очи.

— Добра идея, Кара. Фактът, че си абсолютна кучка, понякога е много удобен.

Кара не отлепи очи от монитора си, пренебрегвайки заяждането на приятелката ми.

Америка извади телефона си и написа съобщение с удивителна точност и скорост. След малко телефонът ѝ изчурулика и тя ми се усмихна.

— Отиваме при Шеп и Травис, докато оправят бойлерите.

— Какво? Без мен.

— Напротив. Няма защо да висиш тук и да мръзнеш в банята, при положение че Травис и Шеп имат две бани.

— Не съм поканена.

— Аз те каня. Шеп каза, че няма проблем. Можеш да спиш на дивана... ако Травис не го използва.

— А ако го използва?

Америка сви рамене.

— Тогава можеш да спиш в леглото му.

— В никакъв случай.

Тя завъртя очи.

— Не се дръж като бебе, Аби. Нали сте приятели? Щом досега не се е пробвал, не мисля, че тепърва ще го направи.

Думите ѝ ме накараха да си затворя устата. Травис се навърташе около мен по един или друг начин всяка вечер вече седмици наред. Аз бях толкова заета да обяснявам на всички, че сме само приятели, че не ми бе хрумвало, че той наистина се интересува само от приятелството ни. Без да знам защо, почувствах се обидена.

Кара ни изгледа невярващо.

— Травис Мадокс не се е опитал да спи с теб?

— Ние сме приятели! — заявих аз отбранително.

— Знам, но изобщо ли не е опитвал? Той е спал с всички.

— Освен с нас — отвърна Америка. — И с теб.

Кара вдигна рамене.

— Е, аз не го познавам. Само съм чувала.

— Именно — сопнах се аз. — Дори не го познаваш.

Кара отново насочи поглед към монитора, без повече да забелязва присъствието ни.

— Добре, Мер — въздъхнах аз, — трябва да си приготвя багажа.

— Вземи си неща за няколко дни, кой знае колко време ще им отнеме да оправят бойлерите — предупреди ме тя, очевидно

развълнувана.

Обзе ме ужас, сякаш ми предстоеше да се промъкна във вражеска територия.

— Тъъ... добре.

Америка заподскача и ме прегърна.

— Ще бъде толкова забавно!

Половин час по-късно се натоварихме в нейната хонда и потеглихме. Америка не можеше дъх да си поеме от дърдорене. Когато спря на обичайното си място на паркинга, наду клаксона. Шепли дотича по стълбите, извади двата куфара от багажника и се заизкачва обратно след нас.

— Отворено е — изпуктя той.

Америка натисна дръжката на вратата и я отвори. Шепли изпъшка и остави багажа на пода.

— Боже, миличка, твоят куфар е с десет кила по-тежък от този на Аби!

Двете с Америка замръзнахме, когато от банята излезе някаква жена, която тъкмо си закопчаваше блузата.

— Здравсти — поздрави ни изненадано тя.

Познах дългокраката брюнетка, с която Травис си беше тръгнал след обяда.

Америка изглежда бясно Шепли. Той вдигна ръце.

— Тя е с Травис!

Травис се появи по боксерки и се прозина. Погледна гостенката си и я потупа по гърба.

— Моите хора си дойдоха. Ти по-добре да си вървиш.

Тя се усмихна, обви ръце около него и го целуна по врата.

— Ще оставя номера си на плота.

— Няма нужда — небрежно отвърна Травис.

— Моля? — Тя отстъпи назад, за да го погледне в очите.

— Всеки път! — изкоментира Америка. — Как може да си изненадана? Това е Травис Мадокс, по дяволите! Той точно с това е известен, а те всеки път се изненадват! — Тя се обърна към Шепли, а той я прегърна през рамо и й направи знак да се успокои.

Момичето изглежда Травис с присвити очи, грабна чантата си и тресна вратата зад гърба си. Америка поклати глава и се отдалечи по

коридора. Шепли я последва, извит настрани под тежестта на куфара ѝ.

Аз се отпуснах на фотьойла и въздъгнах, питайки се дали не е било лудост да идвам тук. Не бях осъзнала, че апартаментът на Шепли е терен за глупави фръцли.

Травис застана зад бара, скръсти ръце пред гърдите си и се усмихна.

— Какво има, Врабчо? Тежък ден?

— Не, просто съм отвратена от дън душа.

— От мен ли? — Той се усмихваше.

Трябваше да се досетя, че очаква този разговор. Но от това желанието ми да премълча съвсем се стопи.

— Да, от теб. Как може да използваш така хората и да се отнасяш по този начин с тях?

— Как съм се отнесъл? Тя предложи номера си, аз отказах.

Зяпнах, изумена от такава липса на угризения.

— Правиш секс с нея, но не искаш да вземеш телефона ѝ?

Травис подпря лакти на плота.

— Защо да взимам телефона ѝ, ако не възнамерявам да ѝ се обадя?

— А защо спиш с нея, след като не възнамеряваш да ѝ се обадиш?

— На никого нищо не обещавам, Врабчо. Тя не е поискала обвързване, преди да си разтвори краката на дивана.

Погледнах дивана с отвращение.

— Тя е нечия дъщеря, Травис. Ами ако един ден някой се отнесе така с твоята дъщеря?

— Нека да го кажа така: моята дъщеря да внимава да не си събува гащите за всеки срещнат задник.

Скръстих ръце, ядосана, че в думите му има логика.

— Значи, като изключим признанието ти, че си задник, казваш, че след като е спала с теб, заслужава да бъде изхвърлена като бездомна котка?

— Казвам, че бях честен с нея. Тя е възрастен човек, всичко беше по взаимно съгласие... тя даже настояваше, ако искаш да знаеш. А ти се държиш така, сякаш съм извършил престъпление.

— Тя не изглеждаше много наясно с твоите намерения, Травис.

— Жените обикновено оправдават действията си с това, което са решили в главата си. Тя не ми е казала, че иска връзка, по-открито, отколкото аз на нея, че очаквам секс без ангажименти. Кое му е различното?

— Ти си прасе.

Той сви рамене.

— И с по-лоши епитети са ме наричали.

Аз се загледах в дивана. Възглавниците още бяха разхвърляни от неотдавнашната му употреба. Потръпнах при мисълта колко ли жени са се отдавали на същата тази дамаска. При това дразнеща.

— Аз май ще спя на фотьойла — промърморих аз.

— Защо?

Изгледах го още по-яростно заради обърканото му изражение.

— Няма да спя на това нещо! Бог знае на какво ще лежа!

Той вдигна багажа ми от пода.

— Няма да спиш нито на дивана, нито на фотьойла, а в леглото ми.

— Кое е още по-нехигиенично и от дивана.

— Никой не е лягал там с мен.

— Стига бе — завъртях очи аз.

— Сериозно говоря. Праскам ги на дивана. Не ги пускам в стаята си.

— А мен защо ме пускаш?

Той се усмихна палаво само с ъгълчето на устните си.

— Възнамеряваш ли да правиш секс с мен довечера?

— Не!

— Ето затова. А сега вдигай киселия си задник и си вземи душ, а после може да поучим биология.

Вперих гневен поглед в него, после намусено го послушах. Застоях се дълго под душа, оставих водата да отмие раздразнението ми. Докато втривах шампоана в косата си, въздъхнах при мисълта колко хубаво е да се къпеш в самостоятелна баня — няма джапанки, няма несесери, само успокояваща вода и пара.

Вратата се отвори и аз подскочих.

— Мер?

— Не, аз съм — отвърна гласът на Травис.

Аз автоматично обвих ръце около частите, които не исках да види.

— Какво правиш тук? Махай се!

— Забрави си кърпата. Донесох ти дрехите, четката за зъби и някакъв странен крем за лице, който намерих в чантата ти.

— Ровил си в нещата ми? — изпищях аз.

Той не отговори. Вместо това чух чешмата и звука от миене на зъби.

Подадох се иззад завесата, като я стисках пред гърдите си.

— Разкарай се, Травис.

Той ме погледна с побелели от пастата за зъби устни.

— Не мога да си легна, без да си измия зъбите.

— Ако се доближиш до завесата, ще ти избода очите, докато спиш.

— Няма да надничам, Враб — засмя се той.

Аз изчаках под душа, свила ръце пред гърдите си. Чу се плюене, изплакване на уста, пак плюене, после вратата се затвори. Измих сапуна от кожата си, подсуших се колкото можех по-бързо и намъкнах тениската и шортите си. Сложих очилата си и се сресах. Пред погледа ми попадна нощният овлажняващ крем, който Травис ми беше донесъл, и не можах да сдържа усмивката си. Когато поискаше, можеше да бъде загрижен, почти мил.

Травис отново отвори вратата.

— Хайде, Враб! Остарях тук.

Запратих гребена по него и той се наведе, за да го избегне. После затвори вратата и се отдалечи, като не спираше да се смее. Измих си зъбите и прекосих коридора. На минаване покрай стаята на Шепли от мрака се провикна Америка:

— Лека нощ, Аби!

— Лека нощ, Мер.

Колебливо почуках два пъти на вратата на Травис.

— Влизай, Враб. Няма нужда да чукаш.

Той отвори вратата и аз влязох. Леглото му имаше черна желязна рамка и се намираше под прозорците в дъното. Стените бяха голи, с изключение на едно самотно сомбреро над таблата на леглото. Нямаше да се учудя, ако стаята му беше отрупана с плакати на жени в оскъдно облекло, но всъщност не виждах дори реклама на бира. Леглото му

беше черно, килимът — сив, а всичко останало в стаята — бяло. Изглеждаше така, все едно току-що се е нанесъл.

— Готина пижама — отбеляза той за жълтосините ми карирани панталонки и сивата тениска на Източния университет. Той седна на леглото и потупа възглавницата до себе си.

— Хайде, няма да те ухапя.

— Не ме е страх от теб — отвърнах аз, като се приближих и оставих учебника си по биология до него. — Имаш ли химикалка?

Той кимна към нощното си шкафче.

— Най-горното чекмедже.

Аз се пресегнах и го отворих. Вътре намерих три химикалки, молив, лубрикант и прозрачна стъклена купа, преливаща от различни марки презервативи. С погнуса грабнах една химикалка и затворих чекмеджето.

— Какво? — попита той, докато разгръщаше учебника.

— Да не си ограбил здравния център?

— Не, защо?

Аз свалих капачката на химикалката, неспособна да прикрия отвратената си физиономия.

— Запасил си се с кондоми за цял живот.

— По-добре да внимаващ, отколкото да съжаляващ, нали така?

Завъртях очи. Травис отново се загледа в учебника, а на устните му потрепна крива усмивка. Започна да ми чете, да изтъква най-важното, да ми задава въпроси и търпеливо да ми обяснява всичко, което не разбирам.

След час свалих очилата си и разтърках очи.

— Като пребита съм. Не мога да запамята нито макромолекула повече.

Той се усмихна и затвори учебника.

— Добре.

Не бях сигурна как точно ще спим. Травис излезе от стаята и се отдалечи по коридора, като измърмори нещо пред вратата на Шепли. После пусна душа. Отметнах завивките, мушнах се под тях и ги придърпах до шията си, заслушана във воя на водата по тръбите.

Десет минути по-късно водата спря и подът заскърца под краката на Травис. Той прекоси стаята с кърпа около кръста. Имаше татуировки и от двете страни на гърдите, а изпъкналите му рамене

бяха покрити с черни трайбъл мотиви. Линиите и символите на дясната му ръка стигаха до китката, а на лявата — до лакътя, като от долната страна на предмишницата му имаше само един надпис. Нарочно лежах с гръб към него, докато той свали кърпата и си обуе боксерките пред шкафчето си.

Изгаси лампата и се мушна в леглото при мен.

— И ти ли ще спиш тук? — попитах аз, като се обърнах към него. Пълната луна пред прозореца хвърляше сенки по лицето му.

— Ами да. Това е моето легло.

— Знам, но...

Замълчах. Единствените ми други варианти бяха диванът и фотьойлът. Травис се ухили и поклати глава.

— Не ми ли вярваш вече? Ще се държа добре, кълна се — каза той и вдигна пръсти, за които бях сигурна, че на скаутите никога не им е хрумвало да използват.

Не се възпротивих, само се обърнах и отпуснах глава на възглавницата, подпъхвайки завивките зад гърба си, така че да образуват ясна граница между моето и неговото тяло.

— Лека нощ, Врабчо — прошепна той в ухото ми.

Усещах ментовия му дъх по кожата си. Цялата настръхнах. Слава богу, че беше тъмно и той не можеше да види смущението и изчервените ми бузи.

Когато будилникът иззвъня, имах чувството, че едва-що съм затворила очи. Протегнах се да го спра, но стреснато отдръпнах ръка, защото усетих топла кожа под пръстите си. Опитах се да си припомня къде се намирам. Щом се сетих, се вкамених от ужас Травис да не помисли, че съм го направила нарочно.

— Травис? Будилникът ти — прошепнах аз. Той не помръдна. — Травис! — повторих аз и го смушках.

Понеже той пак не помръдна, аз се пресегнах през него и започнах да опипвам шкафчето, докато намеря часовника. Най-после го напипах, но тъй като не знаех как да го спра, го заудрях, докато уцеля правилното копче. После се отпуснах с изпъшкване на възглавницата.

Травис се закиска.

— Ти си буден?

— Обещах, че ще се държа добре, но не съм казвал, че няма да позволя да легнеш отгоре ми.

— Не съм легнала отгоре ти! — възпротивих се аз. — Не можех да стигна часовника. Това е най-дразненщата аларма, която някога съм чувала. Звучи като умиращо животно.

Той се пресегна и натисна някакво копче.

— Искаш ли закуска?

Изгледах го яростно и поклатих глава.

— Не съм гладна.

— Аз пък съм. Защо не отидем заедно до кафенето с мотора?

— Няма да понеса липсата ти на шофьорски умения толкова рано сутринта.

Спуснах крака на пода, нахлузих чехлите си и се затътрих към вратата.

— Къде отиваш? — попита той.

— Да се облека, а после на лекции. Да ти дам ли разписанието си?

Травис се протегна и се приближи към мен, все още по боксерки.

— Винаги ли си такава тросната, или ще ти мине, щом повярваш, че не съм измислил някакъв сложен план да се вмъкна в гащите ти?

— Не съм тросната.

Той се наведе към мен и пошепна в ухото ми:

— Не искам да спя с теб, Вrab. Твърде много те харесвам.

После се отдалечи към банята, а аз стоях като гръмната.

Думите на Кара се върнаха в главата ми. Травис Мадокс спеше с всички. Не можех да не се почувствам в някакъв смисъл непълноценна, щом дори нямаше желание да опита.

Вратата отново се отвори и влезе Америка.

— Добро утро на всички, грее слънце, пеят птички! — усмихна се тя и се прозина.

— Превръщаш се в майка си, Мер — промърморих аз, заровена в куфара си.

— Ооо... да не би някой да не се е наспал тази нощ?

— Той не смееше дори да диша към мен — отвърнах аз язвително.

На лицето ѝ се изписа многозначителна усмивка.

— О!

— Какво „о“?

— Нищо — каза тя и се върна в стаята на Шепли.

Травис беше в кухнята и си тананикаше нещо, докато бъркаше яйца.

— Сигурна ли си, че не искаш?

— Сигурна съм. Но ти благодаря.

Влязоха Шепли и Америка. Шепли извади две чинии от шкафа и ги подаде на Травис, който сипа по една купчинка димящи яйца в тях. Шепли сложи чиниите на плота и двамата с Америка седнаха заедно, за да утолят апетита, който несъмнено си бяха отворили предната нощ.

— Не ме гледай така, Шеп, просто не ми се ходи — заяви Америка.

— Милинка, в Къщата правят купон за двойки два пъти годишно — отвърна Шепли, докато дъвчеше. — Има още цял месец. Предостатъчно време, за да си намериш рокля и всичките там момичешки неща.

— Да, Шеп, много мило, но аз няма да познавам никого там.

— Много от момичетата, които идват, не познават останалите — възрази той, учуден от упорството ѝ.

Тя се отпусна на стола.

— На такива купони канят кучките от сестринството. Те всички се познават... ще бъде странно.

— Стига де, Мер. Не ме карай да ходя сам.

— Ами, може да намериш някого да заведе Аби — предложи тя, като погледна първо мен, после Травис.

Травис повдигна вежди, а Шепли поклати глава.

— Трав не ходи на купони за двойки. На такива места отиваш с приятелката си, а той, нали знаеш.

Америка сви рамене.

— Може да ѝ намерим друг.

Аз я изгледах с присвити очи.

— Чувам те.

Америка направи физиономия, на която знаеше, че не мога да откажа.

— Моля те, Аби. Ще ти намерим някой готин тип, забавен и остроумен, и знаеш, че ще се погрижа да е секси. Обещавам ти, че ще си изкараш добре! А и кой знае, може да ти излезе късметът.

Травис хвърли тигана в мивката.

— Не съм казал, че няма да я заведе.

Аз завъртях очи.

— Не ми прави услуги, Травис.

— Нямах това предвид, Враб. Купоните за двойки са за момчета с приятелки, а всички знаят, че аз нямам такава. Пък и няма да се притеснявам, че след това ще очакваш годежен пръстен.

Америка издаде устна.

— Много те моля, Аби!

— Не ме гледай така! — оплаках се аз. — На Травис не му се ходи, на мен не ми се ходи, няма да бъде забавно.

Травис скръсти ръце и се облегна на мивката.

— Не съм казал, че не ми се ходи. Мисля, че ще бъде забавно, ако отидем четиримата заедно — сви рамене той.

Всички погледи бяха насочени към мен и аз потръпнах.

— Защо не се забавляваме тук?

Америка се нацупи, а Шепли се наведе напред.

— Защото аз трябва да отида, Аби. Аз съм първокурсник. Трябва да се погрижа всичко да върви гладко, всеки да има бира в ръката си... такива неща.

Травис прекоси кухнята, прегърна ме през раменете и ме придърпа към себе си.

— Хайде, Враб. Ще дойдеш ли с мен?

Погледнах към Америка, после към Шепли и накрая към Травис.

— Да — въздъхнах аз.

Америка изписка и ме прегърна, после усетих ръката на Шепли на гърба си.

— Благодаря ти, Аби — каза той.

ТРЕТА ГЛАВА

ШОТОВЕ

Финч си дръпна още веднъж. От носа му излязоха две дебели струи дим. Аз извърнах лице към слънцето, докато той ми разказваше за последния си уикенд с танци, пиене и досадно упорит нов приятел.

— Ако те преследва, защо му позволяваш да ти купува пиенето?
— засмях се аз.

— Много просто, Аби. Разорен съм.

Отново се засмях и Финч ме сръга с лакът. В този момент видях, че към нас се приближава Травис.

— Здравсти, Травис — изчурулика той, като ми намигна.

— Финч — кимна Травис, който поклащаше ключовете си в ръка. — Тръгвам си към къщи, Вrab. Да те закарам ли?

— Тъкмо влизах — ухилих се аз през слънчевите си очила.

— Няма ли да спиш у нас довечера? — На лицето му се изписа смесица от изненада и разочарование.

— Ще, ще. Просто трябва да си взема някои неща, които съм забравила.

— Какво например?

— Например самобръсначка. Защо питаш?

— Време беше да си обръснеш краката. Ужасно жулят — рече той с дяволита усмивка.

Очите на Финч щяха да изхвъркнат от орбитите си. Аз направих физиономия на Травис.

— Така тръгват слуховете! — Погледнах към Финч и поклатих глава. — Спя в леглото му. Само спя.

— Добре — съгласи се Финч със самодоволна усмивка.

Пернах го по ръката, отворих вратата и се заизкачвах по стълбите. Докато стигна до втория етаж, Травис вече беше до мен.

— Не се сърди де. Само се шегувах.

— Бездруго всички си мислят, че правим секс. Ти само влошаваш положението.

— На кого му пука какво си мислят?

— На мен, Травис! На мен! — Отворих вратата на стаята си, натъпках някакви произволни неща в една торба и излязох бясна с Травис по петите ми. Той през смях взе торбата от ръцете ми, а аз го изгледах убийствено. — Не е смешно. Нима искаш целият университет да ме мисли за една от твоите курви?

— Никой не го мисли — намръщи се той. — А ако го мисли, най-добре да не го чувам.

Той ми отвори вратата, но докато минах през нея, внезапно се спрях и той се блъсна в мен.

— Опа!

Аз се обърнах.

— Боже мой! Хората вероятно смятат, че сме заедно, а ти най-безсрамно продължаваш със своя си... начин на живот. Сигурно изглеждам адски жалко! — осъзнах аз изведнъж. — Мисля, че не бива да идвам повече при теб. Трябва просто да стоим далеч един от друг за известно време.

Взех си торбата, а той я издърпа обратно.

— Никой не мисли, че сме заедно, Вrab. Няма нужда да спреш да говориш с мен, само за да докажеш нещо.

Започнахме да си дърпаме торбата и когато той отказа да я пусне, изръмжах силно.

— Случвало ли се е някога момиче — приятелка — да преспи у вас? Случвало ли се е да возиш момиче до училище и обратно? А да обядваш всеки ден с него? Никой не знае какво да си мисли за нас дори когато им казваме!

Той тръгна към паркинга, взел вещите ми като залог.

— Ще се оправя с това, окей? Не искам никой да си мисли нещо лошо за теб заради мен — каза той с огорчен вид. После очите му светнаха и той се усмихна. — Нека ти се реванширам. Да отидем довечера в „Холандката“?

— Това е рокерски бар — изсумтях аз, докато той връзваше торбата ми на мотоциклета си.

— Добре, тогава в клуба. Ще те заведа на вечеря, а после може да отидем в „Червената врата“. Аз черпя.

— И как вечерята и клубът ще решат проблема? Когато ни видят заедно, ще стане още по-зле.

Той прекрачи мотора си.

— Помисли си само. Аз, пиан, в бар, пълен с оскъдно облечени жени. Много скоро всички ще схванат, че не сме двойка.

— А аз какво трябва да направя? Да си хвана някого от бара, за да го докажа?

— Не съм казал такова нещо. Няма нужда да прекаляваме — отвърна той намръщено.

Завъртях очи, качих се зад него и обвих ръце около кръста му. Той полетя към блока си със скорост два пъти над ограничението, а аз затворих очи, за да не виждам дърветата и колите, които подминаваме.

След като слязох, го пернах по рамото.

— Забрави ли, че съм с теб? Да не се опитваш да ме убиеш?

— Трудно бих могъл да забравя, докато бедрата ти ме стискат като менгеме. — После на лицето му се изписа самодоволно изражение. — Обаче не мога да се сетя за по-хубав начин да умра.

— Ти определено не си наред.

Тъкмо влязохме и Америка се измъкна от стаята на Шепли.

— Мислехме довчера да излезем някъде. Идвате ли?

Аз погледнах Травис и се ухилих.

— Довечера ще ядем суши, а после сме във „Вратата“.

На лицето ѝ се разля усмивка от едното ухо до другото.

— Шеп! — извика тя, като скочи в банята. — Довечера излизаме!

Аз се доредих последна до душа, така че когато излязох от банята в черна рокля и със секси розови обувки на токчета, Шепли, Америка и Травис нетърпеливо ме чакаха на вратата.

— Адски секси, мама! — подсвирна Америка.

Аз се усмихнах, а Травис протегна ръка.

— Хубави крака — отбеляза той.

— Споменах ли, че самообръсначката е вълшебна?

— Не мисля, че е от нея — усмихна се той и ме изведе през вратата.

В суши бара бяхме много шумни и аз вече бях изпила достатъчно за вечерта още преди да стигнем до „Червената врата“. Шепли спря на паркинга и се заоглежда за свободно място.

— Хайде да паркираш тази вечер, Шеп — промърмори Америка.

— Ей, трябва да си намеря по-широко място. Не искам някой пиан кретен да ми остърже боята.

Щом паркирахме, Травис наведе седалката напред и ми помогна да сляза.

— Исках да ви питам за личните ви карти. Безупречни са. Тук няма такива.

— Да, имаме си ги от известно време. Бяха ни необходими... в Уичита — отвърнах аз.

— Необходими?

— Хубаво е да имаш връзки — обади се Америка, като изхълца, разкиска се и прикри уста с ръка.

— Божичко, жено — рече Шепли, като я държеше за ръка, докато тя пристъпваше непохватно по чакъла. — Май си се наредила.

Травис направи физиономия.

— За какво говориш, Мер? Какви връзки?

— Аби има стари приятелчета, които...

— Правят фалшиви лични карти — прекъснах я аз. — Ако искаш работата да стане добре, трябва да познаваш правилните хора, нали така?

Америка преднамерено отклони поглед от Травис и аз зачаках.

— Така е — каза той и ми подаде ръка.

Стиснах три от пръстите му и се усмихнах. По изражението му виждах, че не е останал доволен от отговора ми.

— Трябва ми още едно питие! — опитах се за втори път да сменя темата.

— Шотове! — извика Америка.

Шепли завъртя очи.

— О, да. Точно това ти трябва. Още един шот.

Щом влязохме, Америка веднага ме издърпа на дансинга. Русата ѝ коса се мятеше във всички посоки, а аз се смеех на физиономията, която правеше, докато се движеше в такт с музиката. Песента свърши и ние отидохме при момчетата на бара. До Травис вече се беше настанила много пищна платиненоруса блондинка и лицето на Америка се изкриви от погнуса.

— Така ще бъде цяла вечер, Мер. Просто не им обръщай внимание — рече Шеп, като кимна към малка групичка момичета, които стояха на няколко крачки от нас и наблюдаваха блондинката в очакване на реда си.

— Все едно Вегас е повърнал върху ято лешояди — изсумтя Америка.

Травис запали цигара и поръча още две бири. Блондинката взе едната, но Травис я издърпа от ръката ѝ.

— Не е за теб — каза той и ми я подаде.

Първата ми мисъл беше да я хвърля на боклука, но жената изглеждаше толкова обидена, че се усмигнах и отпих. Тя се отдалечи с пуфтене, а аз се подсмигнах, защото Травис като че ли изобщо не я забеляза.

— Все едно бих взел бира на някаква мацка в бара — поклати глава той. Аз вдигнах своята, а той леко се усмигна. — Ти си друго нещо.

Аз чукнах бутилката си в неговата.

— За единственото момиче, с което един тип без никакви критерии не иска да спи — казах аз и отпих.

— Ти сериозно ли говориш? — попита той и дръпна бутилката от устата ми. Не отговорих и той се наведе към мен. — Първо на първо... имам критерии. Никога не съм бил с грозна жена. Никога. И второ, аз исках да спя с теб. Мислил съм си как те хвърлям на дивана по петдесет различни начина, но не съм го направил, защото вече не гледам на теб по този начин. Не че не ме привличаш. Просто ти си нещо повече.

Не можах да сдържа самодоволната усмивка, която плъзна по лицето ми.

— Смяташ, че съм твърде добра за теб.

Той изсумтя на втората ми обида.

— Не се сещам за никого, когото познавам, който да е достатъчно добър за теб.

Самодоволността ми изчезна, заменена от трогната, признателна усмивка.

— Благодаря, Трав — казах аз и оставих празната си бутилка на бара.

— Ела — той ме дръпна за ръката и ме повлече през тълпата към дансинга.

— Много пих! Ще падна!

Травис се усмигна и ме придърпа към себе си, като ме хвана за хълбоците.

— Млъквай и танцувай.

До нас се появиха Шепли и Америка. Шепли се движеше така, сякаш е гледал твърде много клипове на Ъшър. Травис почти ме доведе до паника с начина, по който се притискаше към мен. Ако използваше някои от тези движения на дивана, разбирах защо толкова много момичета рискуваха да понесат унижение на сутринта.

Той стисна ръце около хълбоците ми и аз забелязах, че изражението му е различно, почти сериозно. Прокарах ръце по безупречните му гърди и мускулите, които се отпуснаха и стягаха на музиката под тясната му риза. Обърнах се с гръб към него и се усмихнах, когато той обви с ръце кръста ми. В съчетание с алкохола в кръвта ми, когато той притисна тялото ми до своето, в ума ми се появиха мисли, които бяха всичко останало, но не и приятелски.

Следващата песен се сля с предишната, но Травис с нищо не показваше, че иска да се върне на бара. По врата ми се събираха капчици пот, а от многоцветните прожектори ми се виеше свят. Затворих очи и положих глава на рамото му. Той улови ръцете ми и ги издърпа нагоре към шията си: Ръцете му се спуснаха по моите, после по ребрата ми и накрая се върнаха на хълбоците ми. Когато почувствах устните и езика му на врата си, се отдръпнах.

Той се позасмя, леко учуден.

— Какво има, Враб?

В мен се надигна ярост, която ме задави, и не можах да кажа, каквото ми се искаше. Върнах се на бара и си поръчах още една „Корона“. Травис седна до мен и вдигна пръст, за да поръча и за себе си. Щом барманът ги донесе, аз веднага отворих моята и я изгълтах до половината, преди да я тресна на бара.

— Мислиш, че така ще промениш мнението на другите за нас?
— казах аз и дръпнах косата си, за да скрия мястото, на което ме беше целунал.

Той се засмя кратко.

— Пет пари не давам за другите.

Стрелнах го с бесен поглед, после се обърнах отново напред.

— Врабчо... — каза той, като докосна ръката ми.

Аз се отдръпнах.

— Недей. Никога не бих могла да се напия толкова, че да позволя да ме проснеш на онзи диван.

Лицето му се изкриви от гняв, но преди да каже нещо, към него се приближи тъмнокоса красавица с присвити устни, огромни сини очи и твърде голяма цепка на бюста.

— Охо, това пък ако не е Травис Мадокс — рече тя, полюшвайки всички подходящи части от тялото си.

Той отпи от шишето си, а очите му се втренчиха в моите.

— Здравсти, Меган.

— Запознай ме с гаджето си — усмихна се тя.

Завъртях очи. Беше толкова прозрачна.

Травис отметна глава назад, допи си бирата и плъзна празната бутилка по бара. Всички наоколо я проследиха с очи, докато падна в коша за боклук в края.

— Тя не ми е гадже.

Той грабна Меган за ръката и тя щастливо заприпка след него към дансинга. Травис я натискаше свирепо през цялата песен, после на още една и още една. Направиха зрелищна сцена с начина, по който тя му позволяваше да я опипва, а когато той се наведе над нея, се обърнах с гръб към тях.

— Изглеждаш бясна — отбеляза един мъж, като седна до мен. — Това там твоето гадже ли е?

— Не, просто приятел — промърморих аз.

— Е, това е добре. Иначе щеше да бъде доста неловко за теб. — Той погледна към дансинга и поклати глава.

— И още как — съгласих се аз, като допих бирата си. Почти не бях усетила вкуса на последните две бутилки, а зъбите ми бяха изтръпнали.

— Искаш ли още една? — Погледнах го и той се усмихна.

— Аз съм Итън.

— Аби — отвърнах аз и стиснах протегнатата му ръка.

Той вдигна два пръста към бармана и аз се усмихнах.

— Благодаря.

— Тук ли живееш? — попита той.

— В „Морган Хол“, Източния.

— Аз имам апартамент в Хинли.

— В Държавния ли учиш? Не е ли много далеч — на час път? Какво правиш тук?

— Завърших миналия май. По-малката ми сестра учи в Източния. Отседнал съм при нея тази седмица, докато кандидатствам за работа.

— Охо, значи вече живееш в истинския свят.

Итън се засмя.

— И той е точно такъв, какъвто го описват.

Извадих гланца за устни от джоба си и намазах устните си, оглеждайки се в огледалото на стената зад бара.

— Хубав цвят — отбеляза той, докато ме наблюдаваше как притискам устни една в друга. Усмигнах се, едновременно изпълнена с гняв към Травис и с натежала глава от алкохола.

— Може би по-късно ще го опиташ.

Очите на Итън светнаха, когато се приближих към него. Докосна коляното ми и аз се усмигнах. В този момент между нас застана Травис и той дръпна ръката си.

— Готова ли си, Вrab?

— Разговарям, Травис — отвърнах аз и го бутнах назад. Ризата му беше влажна от цирка, който бе разиграл на дансинга, и аз демонстративно избърсах ръка в полата си.

Травис направи гримаса.

— Познаваш ли го изобщо?

— Това е Итън — казах аз, озарявайки новия си приятел с най-хубавата флиртуваща усмивка, на която бях способна.

Той ми смигна и протегна ръка на Травис.

— Приятно ми е.

Травис ме гледаше очаквателно. Най-сетне поддадох и махнах с ръка.

— Итън, това е Травис.

— Травис Мадокс — допълни той, като гледаше ръката на Итън така, сякаш искаше да я откъсне.

Очите на Итън се разшириха и той неловко дръпна ръката си.

— Травис Мадокс? Травис Мадокс от Източния?

Подпрях буза на юмука си, предусещайки с ужас неизбежната размяна на заредени с тестостерон реплики, която щеше да последва. Травис протегна ръка зад гърба ми и се хвана за бара.

— Да, и какво?

— Гледах те как се би с Шон Смит миналата година. Мислех си, че някой няма да си тръгне жив оттам!

Травис го изгледа убийствено.

— Искаш ли да го видиш отново?

Итън се засмя кратко, като стрелна с поглед първо мен, после Травис. Когато разбра, че Травис говори сериозно, ми се усмихна извинително и си тръгна.

— Готова ли си вече?

— Ти си пълен задник!

— И с по-лоши епитети са ме наричали — отвърна той и ми подаде ръка да сляза.

Тръгнахме след Америка и Шепли към колата, а когато Травис посегна да ме хване за ръка, за да ме преведе през паркинга, аз го отблъснах. Той се завъртя и аз спрях, отдръпвайки се назад, когато той се приближи на няколко сантиметра от лицето ми.

— Трябва просто да те целуна и всичко да приключи! — изкрещя той. — Държиш се нелепо! Целунах те по врата, какво толкова?

Усещах миризмата на бира и цигари в дъха му.

— Не съм ти приятелка за чукане, Травис.

Той поклати невярващо глава.

— Никога не съм го казвал! Ти си с мен денонощно, спиш в леглото ми, но през половината време се държиш така, сякаш не искаш никой да те вижда с мен.

— Аз дойдох тук с теб!

— Винаги съм се отнасял с уважение към теб, Вrabчо.

Аз не отстъпвах.

— Да, само дето се държиш с мен като със своя собственост. Нямахте право да гониш така Итън!

— Ти знаеш ли изобщо кой е Итън? — Аз поклатих глава и той се наведе към мен. — Аз обаче знам. Миналата година беше арестуван за сексуално нападение, но обвиненията бяха оттеглени.

Аз скръстих ръце.

— Значи имате нещо общо.

Травис присви очи и мускулите на челюстите му потрепнаха под кожата.

— Изнасилвач ли ме наричаш? — попита той със студен нисък глас.

Стиснах устни от яд, че е прав. Бях стигнала твърде далеч.

— Не, просто ми писна от теб!

— Добре, пих повече! Кожата ти беше на пет сантиметра от лицето ми, а ти си красива и миришеш уникално хубаво, когато се потиш. Целунах те! Съжалявам! Стегни се!

Извинението му накара ъгълчетата на устните ми да се вдигнат нагоре.

— Мислиш, че съм красива?

Той се намръщи с отвращение.

— Ти си страхотна и го знаеш. Защо се усмихваш?

Опитах се да прикрия развеселеното си настроение, но без полза.

— Няма значение. Да вървим.

Травис се засмя кратко и поклати глава.

— Как...? Ти...? Ти си като трън в задника! — извика той, без да откъсва разярения си поглед от мен.

Аз не можех да спра да се усмихвам и след няколко секунди и неговите устни се извиха нагоре. Той поклати глава и ме хвана за врата.

— Влудяваш ме. Знаеш го, нали?

Когато стигнахме до апартамента, всички се забутахме през вратата. Аз влязох право в банята, за да отмия дима от косата си. Когато излязох изпод душа, видях, че Травис ми е донесъл една от своите тениски и боксерки, за да се преоблека. Тениската ме погълна цялата, а боксерките изчезнаха под нея. Строполих се върху леглото и въздъгнах. Думите му на паркинга още ме караха да се усмихвам.

Травис ме погледна за секунда и аз почувствах трепване в гърдите си. Изпитах почти непреодолимо желание да грабна лицето му и да притисна устни към неговите, но се противопоставих на алкохола и хормоните, които бушуваха в кръвта ми.

— Лека нощ, Вrab — пошепна той и се обърна.

Аз се размърдах. Не ми се спеше. Подпрях брадичка на рамото му.

— Трав?

— Да?

— Знам, че съм пияна и че току-що се скарахме ужасно, но...

— Няма да правя секс с теб, така че недей да ме молиш — отвърна той, все още с гръб към мен.

— Какво? Не!

Травис се засмя и се обърна.

— Какво има, Врабчо? — меко попита той.

— Ето това... — въздъгнах аз, отпуснах глава на гърдите му и протегнах ръка през средата на тялото му, сгущвайки се колкото можех по-плътено в него.

Той се стегна и вдигна ръце, сякаш не знаеше как да реагира.

— Ти наистина си пияна.

— Знам — отвърнах аз, действително твърде замаяна, за да се смутя.

Той отпусна едната си ръка на гърба ми, а другата върху мократа ми коса и притисна устни към челото ми.

— Ти си най-объркващата жена, която съм срещал.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като изплаши единственото момче, което се доближи до мен тази вечер.

— Имаш предвид Итън изнасилвача ли? Да, аз съм ти длъжник...

— Няма значение — отвърнах аз, усетила настъпващото отблъскване.

Той стисна ръката ми и я задържа върху корема си, за да не се отдръпна.

— Не, сериозно говоря. Трябва да бъдеш по-внимателна. Ако не бях там... дори не искам да си помислям. А сега ти очакваш да ти се извиня, че го изпъдих?

— Не искам да ми се извиняваш. Изобщо не става дума за това.

— А за какво? — попита той, като потърси очите ми. Лицето му беше само на сантиметри от моето и аз усещах дъха му върху устните си.

— Пияна съм, Травис — намръщих се аз. — Това е единственото ми оправдание.

— Искаш просто да те прегърна, за да заспиш?

Не отговорих.

Той се помръдна, за да ме погледне в очите.

— Би трябвало да ти откажа, за да докажа, че не те лъжа — каза той със сключени вежди, — но ще се мразя за това, ако повече никога не ме помолиш.

Аз притиснах буза в гърдите му, а той въздъгна и ме стисна още по-здраво.

— Не ти трябва оправдание, Врабчо. Достатъчно е да поискаш.

Присвих се от слънчевата светлина, която нахлуваше през прозореца, и от пронизителния звън на будилника. Травис още спеше, обгърнал ме с ръце и крака. Измъкнах едната си ръка, за да ударя будилника да спре. Изтрих лицето си и погледнах Травис. Спеше дълбоко на пет сантиметра от лицето ми.

— О, божичко — прошепнах аз, чудейки се как сме успели да се оплетем така. Поех си дълбоко въздух и го задържах, докато се опитвах да се освободя от прегръдката на Травис.

— Престани, Враб — промърмори той и ме притисна към себе си, — спя.

След няколко опита най-после успях да се измъкна и седнах на ръба на леглото, загледана през рамо в полуголото му тяло между завивките. Въздъхнах. Границите се размиваха, и то по моя вина.

Травис плъзна ръка върху чаршафите и докосна пръстите ми.

— Какво има, Врабчо? — попита ме той, без да отваря очи.

— Отивам за чаша вода. Ти искаш ли нещо?

Той поклати глава и затвори очи, притиснал буза към матрака.

— Добро утро, Аби — рече Шепли от фотьойла, когато се показах.

— Къде е Мер?

— Още спи. Защо си станала толкова рано?

— Будилникът иззвъня, а и винаги се будя рано, след като съм пила. Голямо проклятие.

— И аз съм така — кимна той.

— По-добре вдигай Мер. Имаме лекция след един час.

Пуснах чешмата и се наведох да пия.

— Мислех да я оставя да поспи.

— Недей. Ще се ядосва, че е изпуснала лекцията.

— О. Ще я събудя тогава. — Той се завъртя. — Ей, Аби?

— Да?

— Не знам какво става между вас с Травис, но знам, че той ще сътвори някаква глупост, за да те ядоса. Просто така прави. Не се сближава често с хората, а по някаква причина допусна теб. Но ти трябва да простиш на демоните му. Само така ще разбере.

— Какво ще разбере? — повдигнах вежди, учудена от мелодраматичната му реч.

— Дали ще се прехвърлиш през стената — отвърна простичко той.

Поклатих глава и се засмях.

— Както кажеш, Шеп.

Той сви рамене и се скри в стаята си. Чух тих шепот, роптаещи стонове, а накрая сладкия смях на Америка.

Разбърках овесената си каша в купата и изстисках шоколадов сироп отгоре.

— Това е гадно, Враб — отбеляза Травис, като влезе само по зелените си карирани боксерки. Той потърка очи и извади кутия корнфлейкс от шкафа.

— Добро утро и на теб — отвърнах аз, затваряйки капачката на шишето.

— Чувам, че приближава рожденият ти ден. Краят на тийнейджърските ти години — ухили се той с подути и зачервени очи.

— Да... не си падам много по рождените дни. Сигурно Мер ще ме заведе на вечеря или нещо такова — усмигнах се аз. — Ти също можеш да дойдеш, ако искаш.

— Добре — сви рамене той. — Другата неделя, нали?

— Да. А твоят кога е?

Той си наля мляко и притисна корнфлейкса с лъжица.

— Чак през април. На първи април.

— Стига бе.

— Сериозно — отвърна той, дъвчейки.

— Роден си в деня на лъжата? — попитах аз отново с повдигнати вежди.

— Да! — засмя се той. — Ще закъснееш. По-добре да се обличам вече.

— Мер ще ме закара.

— Както искаш. — Той сви рамене преднамерено хладно и ми обърна гръб, за да си довърши закуската.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БАСЪТ

— Определено те зяпа — прошепна Америка, като се облегна назад, за да има видимост към другия край на стаята.

— Стига си го гледала, ще те забележи.

Америка се усмихна и махна с ръка.

— Вече ме видя. Но продължава да те зяпа.

Поколебах се за миг, но най-после събрах смелост да се обърна към него. Паркър ме гледаше и се усмихваше.

Върнах му усмивката и се престорих, че пиша нещо на лаптопа.

— Още ли ме зяпа?

— Да — изкиска се Америка.

След часа Паркър ме спря в коридора.

— Не забравяй за купона този уикенд.

— Няма — обещах аз, като се стараех да не мигам или да не направя друго нелепо нещо.

Двете с Америка се отправихме през поляната към столовата, където щяхме да обядваме с Травис и Шепли. Когато двете момчета се появиха, тя още се смееше на поведението на Паркър.

— Здравсти, миличък — каза тя и целуна приятеля си по устата.

— Какво е толкова смешно?

— О, един тип не спря да зяпа Аби цял час. Беше възхитително.

— Щом е зяпал Аби — намигна Шепли.

— Кой беше? — поинтересува се Травис.

Аз наместих раницата си, с което напомних на Травис да я свали от раменете ми и да я вземе. Поклатих глава.

— Мер си въобразява.

— Аби! Голяма си лъжкия! Беше Паркър Хейс и беше толкова очевидно. Направо лиги му течаха.

На лицето на Травис се изписа погнуса.

— Паркър Хейс?

Шепли дръпна Америка за ръката.

— Тръгнали сме на обяд. Ще се насладите ли на изисканата кухня на столовата заедно с нас?

Америка отново го целуна, а двамата с Травис ги последвахме. Аз поставих таблата си между Америка и Финч, но Травис не седна както обикновено срещу мен, а няколко места по-встрани. Тогава осъзнах, че почти не е казал и дума по целия път към столовата.

— Добре ли си, Трав?

— Аз ли? Да, защо? — отвърна той, като прие равнодушно изражение.

— Много си мълчалив.

Към масата се приближиха няколко момчета от футболния отбор, които се смееха високо, и седнаха. Травис изглеждаше малко подразнен, докато въртеше храната в чинията си.

Крис Дженкс му подхвърли картофче.

— Какво става, Трав? Чух, че си праснал Тина Мартин. Тя днес пишеше името ти в калта.

— Млъквай, Дженкс — срязва го Травис, без да откъсва поглед от чинията си.

Аз се наведох напред, така че наглият великан пред Травис да почувства цялата сила на убийствения ми поглед.

— Престани, Крис.

Травис впери очи в мен.

— Мога да се грижа за себе си, Аби.

— Съжалявам, аз...

— Не искам да съжаляваш. Не искам нищо от теб — тросна се той, стана от масата и излезе ядосан през вратата.

Финч ме изгледа с повдигнати вежди.

— Леле. Какво беше това?

Аз забодох един картоф с вилицата си и изпъшках.

— Не знам.

Шепли ме потупа по гърба.

— Нищо лошо не си направила, Аби.

— Той просто си има проблеми — додаде Америка.

— Какви проблеми?

Шепли сви рамене и се обърна към чинията си.

— Вече би трябвало да си разбрала, че е нужно търпение и разбиране, ако искаш да бъдете приятели с Травис. Той си има своя

вселена.

Аз поклатих глава.

— Това е Травис, когото всички останали виждат... не Травис, когото аз познавам.

Шепли се наведе напред.

— Няма разлика. Просто трябва да се понесеш с вълната.

След лекциите с Америка се върнахме в апартамента, но мотора на Травис го нямаше. Влязох в стаята му и се свих на кълбо върху леглото, отпуснала глава на ръката си. Сутринта Травис си беше добре. Като се има предвид колко време прекарвахме заедно, не можех да повярвам как не съм забелязала, че нещо го измъчва. На всичкото отгоре, Америка като че ли знаеше какво става, а аз — не.

Дишането ми стана равномерно и очите ми натежаха. Когато отново отворих очи, навън вече беше тъмно. Откъм дневната се чуваха приглушени гласове, сред които и дълбокият глас на Травис. Промъкнах се по коридора и замръзнах, когато чух името си.

— Аби разбира, Трав. Не се упреквай — каза Шепли.

— Бездруго ще ходите на купона за двойки. Защо не я поканиш да излезете? — попита Америка. Замрях в очакване на отговора.

— Не искам да излизам с нея; искам просто да бъда близо до нея. Тя е... различна.

— В какъв смисъл различна? — попита Америка подразнено.

— Не се примирява с глупостите ми, а това ми действа добре. Ти сама го каза, Мер. Аз не съм нейният тип. Просто при нас... не е така.

— По-близо си до нейния тип, отколкото предполагаш.

Тръгнах тихичко назад, а когато дървените дъски изскърцаха под краката ми, се пресегнах, затворих вратата на стаята на Травис и се върнах по коридора.

— Здравсти, Аби — ухили се Америка. — Как беше дрямката?

— Спала съм пет часа. Това е по-скоро кома, отколкото дрямка.

Травис ме погледна, а когато му се усмихнах, се приближи към мен, хвана ме за ръка и ме поведе по коридора към стаята си. Затвори вратата и аз почувствах как сърцето ми бие в гърдите. Очаквах да каже нещо, с което да смаже егото ми.

— Много съжалявам, Вrab — каза той със склучени вежди. — Държах се като задник.

Малко се отпуснах, като видях разкаянието в очите му.

— Не знаех, че си ми сърдит.

— Не се сърдех на теб. Просто имам лошия навик да си го изкарвам на хората, на които държа. Скапано оправдание, но наистина съжалявам — каза той и ме прегърна.

Аз сгуших буза в гърдите му и се успокоих.

— Какво имаше?

— Не е важно. Единственото, за което се притеснявам, си ти.

Аз лекичко се дръпнах, за да го погледна в очите.

— Мога да преживея настроенятията ти.

Очите му се взряха в лицето ми за няколко секунди и на устните му се изписа усмивка.

— Не знам защо ме понасяш и не знам какво бих правил, ако не беше така.

Усещах миризмата на цигари и мента в дъха му и погледнах към устните му; тялото ми реагираше на близостта ни. Изражението на Травис се промени и той задиша по-тежко — явно също го бе забелязал.

Наведе се едва забележимо към мен, но в следващата секунда и двамата подскочихме, защото телефонът му иззвъня. Той въздъхна и го извади от джоба си.

— Да. Хофман? Господи... добре. Това ще бъдат лесни пари „Джеферсън“? — Той ме погледна и ми смигна. — Ще бъдем там. — Затвори и ме хвана за ръка. — Ела с мен. — Беше Адам — каза той на Шепли, когато стигнахме до дневната.

— Брейди Хофман ще бъде в „Джеферсън“ след час и половина.

Шепли кимна, стана и изрови телефона от джоба си. Бързо написа информацията и разпрати покани на хората, които знаеха за Кръга. Тези десетина души щяха да разпратят съобщението на други десетима, докато всички разберат къде ще се състои боят тази вечер.

Америка се усмихна.

— По-добре да се освежим.

Атмосферата в апартамента беше напрегната и същевременно приповдигната. Травис изглеждаше най-спокоен, докато нахлузваше обувките си и обличаше бял потник, все едно излизаше по някаква най-обикновена задача.

Америка ме заведе в стаята му и се намръщи.

— Трябва да се преоблечеш, Аби. Не можеш да отидеш така на боя.

— Предния път бях с жилетка, а ти нищо не каза — възразих аз.

— Предния път не предполагах, че ще дойдеш. Ето, облечи това.

— И тя метна купчина дрехи към мен.

— Няма да тръгна с това.

— Да вървим! — извика Шепли от дневната.

— Побързай! — скара ми се Америка и хукна към стаята на Шепли.

Навялох жълтия потник с изрязано деколте и тесните джинси с ниска талия, които Америка ми беше хвърлила, обух обувки на токчета и вече в коридора прекарах четка през косата си. Америка излезе от стаята си с къса зелена рокличка и високи обувки в същия цвят, а когато стигнахме до дневната, Травис и Шепли вече ни чакаха на вратата.

Травис зяпна.

— О, не, по дяволите. Искаш да ме убиеш ли? Трябва да се преоблечеш, Вrab.

— Какво? — не разбрах аз, оглеждайки се.

Америка сложи ръце на кръста.

— Изглежда супер, Трав, остави я на мира!

Травис ме хвана за ръка и ме върна по коридора.

— Сложи си тениска... и маратонки. Нещо удобно.

— Какво? Защо?

— Защото ще мисля повече кой ти зяпа циците в този потник, отколкото за Хофман — каза той, като се спря на вратата.

— Мислех, че не ти пука какво мислят другите?

— Това е различно, Вrabчо. — Погледът му се спусна надолу към гърдите ми, после пак се вдигна нагоре. — Не можеш да дойдеш с това на боя... просто... просто се преоблечи, моля те — заекна той, бутна ме в стаята си и затвори вратата.

— Травис! — извиках аз.

Изритах високите обувки и се намъкнах в кецовете си. После съблякох потника, хвърлих го и нахлузих първата тениска, която ми попадна пред очите. Хукнах по коридора и заставах на вратата.

— По-добре ли е така? — попитах аз, докато си връзвах косата на опашка.

— Да! — отвърна той с облекчение. — Да вървим!

Затичахме се към паркинга. Скочих отзад на мотора му, той запали и излетя по пътя към колежа. Аз го стисках здраво в очакване; от бързането вените ми се бяха напълнили с адреналин.

Травис сви към бордюра и паркира мотора си в тъмнината зад сградата на колежа за хуманитарни науки „Джеферсън“. Той вдигна слънчевите си очила на главата си и като ме хвана за ръка, ме поведе към задната страна на сградата. Спря до един отворен прозорец близо до земята.

Очите ми се разшириха.

— Шегуваш се.

Травис се усмихна.

— Това е ВИП входът. Трябва да видиш как влизат всички останали.

Поклатих глава. Той пъкна крака вътре и изчезна. Аз се наведох и извиках:

— Травис!

— Тук долу, Враб. Просто слез с краката напред. Аз ще те хвана.

— Откачил си, ако мислиш, че ще скоча в тъмното!

— Ще те хвана! Обещавам! Хайде, слизай!

Аз въздъхнах и докоснах челото си с ръка. Това беше лудост.

Седнах и се приплъзнах напред, докато половината ми тяло увисна в празното пространство. Обърнах се по корем и се опитах да докосна пода с пръстите на краката си. Чаках да усетя ръката на Травис, но се изпуснах и с писък полетях назад. Две ръце ме хванаха и чух гласът му да казва през смях: — Падаш като момиче!

Той ме спусна на земята и ме поведе дълбоко в мрака. След десетина стъпки чух познатите викове с числа и имена, а после помещението светна. В ъгъла имаше лампа, която осветяваше стаята точно колкото да различа лицето на Травис.

— Какво правим?

— Чакаме. Адам трябва да си изпълни програмата, преди да вляза.

Аз се размърдах неспокойно.

— Тук ли да те чакам, или да вляза? Къде да отида, когато започне боят? Къде са Шеп и Мер?

— Минаха от другата страна. Просто ме последвай. Няма да те пратя сама между челюстите на акулата. Стой до Адам, той ще те пази да не те смажат. Не мога хем да се оглеждам за теб, хем да раздавам крошета.

— Да ме смажат?

— Тази вечер ще дойдат повече хора. Брейди Хофман е от Държавния. Там си имат собствен Кръг. Ще се съберат нашата тълпа и тяхната.

— Притеснен ли си?

Той се усмихна.

— Не, но ти изглеждаш малко притеснена.

— Може би — признах аз.

— Ако ще се почувстваш по-добре, няма да му позволя да ме докосне. Няма да допусна да ме удари дори веднъж, за да зарадва феновете си.

— И как ще го постигнеш?

Той сви рамене.

— Обикновено им позволявам да ми вкарат един, за да изглежда справедливо.

— Ти? Ти им позволяваш да те ударят?

— А щеше ли да бъде забавно, ако само ги млатех, без да успеят да ме фраснат нито веднъж? Не би било добре за бизнеса, никой не би залагал срещу мен.

— Пълни глупости — заявих аз и скръстих ръце.

Травис повдигна вежди.

— Мислиш, че те баламосвам ли?

— Трудно ми е да повярвам, че те удрят само ако позволиш.

— Искаш ли да се обзаложим, Аби Абърнати? — усмихна се той с грейнали очи.

— Приемам баса — усмихнах се и аз. — Според мен ще успее да те удари поне веднъж.

— А ако не успее? Какво печеля?

Аз свих рамене. Виковете от другата страна на стената се усилиха. Адам поздрави тълпата и започна да излага правилата.

Устните на Травис се разтегнаха в широка усмивка.

— Ако ти спечелиш, няма да правя секс цял месец. — Аз повдигнах вежди и той пак се усмихна. — Но ако аз спечеля, ти ще

живееш един месец при мен.

— Какво? — опитах се да надвикам шумотевицата. — Аз бездруго живея при теб! Що за бас е това?

— Днес са оправили бойлерите в „Морган Хол“ — рече Травис, като ми смигна.

Изражението ми се смекчи от самодоволна усмивка точно когато Адам извика името на Травис.

— Всичко си струва, само и само да те гледам как страдаш в абстиненция.

Травис ме целуна по бузата и тръгна с изправени рамене. Аз го последвах, а когато се озовахме в другото помещение, останах смаяна от броя на хората, натъпкани в тясното пространство. Всички бяха правостоящи, а когато влязохме, блъскането и виковете се усилиха още повече. Травис кимна към мен и Адам сложи ръка на раменете ми, за да ме придърпа към себе си.

— Две на Травис — извиках аз в ухото му.

Той повдигна вежди, като ме видя да вадя две стотачки от джоба си. Протегна ръка и аз сложих банкнотите в дланта му.

— Не си наивницата, за каквато те смятах — рече той, като ме измери с поглед.

Брейди беше с поне една глава по-висок от Травис и като ги видях застанали един срещу друг, преглътнах. Адам долепи устни до ухото ми и прошепна:

— Можеш да си запушиш ушите, хлапе.

Вдигнах ръце към ушите си и Адам наду рупора. Вместо да нападне, Травис отстъпи няколко крачки назад. Брейди замахна и Травис отскочи надясно. Брейди замахна втори път, а Травис се сниши и се отмести наляво.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Адам. — Това да не ти е боксов мач, Травис!

Травис стовари юмрука си върху носа на противника. Шумът в мазето стана оглушителен. Травис нанесе ляво кроше в челюстта на Брейди и аз неволно закрих уста с ръце, когато онзи замахна още няколко пъти, но все във въздуха. Травис го уцели с лакът в лицето и той падна върху антуража си. Точно когато си мислех, че почти е свършило, Брейди пак налетя. Последваха удар след удар и той не можеше дъх да си поеме. И двамата мъже бяха плувнали в пот.

Притаих дъх, но Брейди за пореден път пропусна и ръката му попадна в циментова колона. Преви се на две, скрил юмрука между краката си, и в този момент Травис поде финалната атака. Беше неумолим. Първо удари Брейди с коляно в лицето, после го помля с юмруци, докато онзи залитна и падна на земята. Множеството избухна, когато Адам се отдалечи от мен, за да метне червения квадрат върху окървавеното лице на Брейди.

Травис изчезна зад феновете си, а аз притиснах гръб в стената и пипнешком затърсих вратата, през която бяхме влезли. Когато намерих лампата, изпитах голямо облекчение. Боях се да не ме съборят и стъпчат.

Очите ми не се откъсваха от вратата. Очаквах всеки миг тълпата да се излее в малката стаичка. След няколко минути още нямаше и следа от Травис и аз се приготвих да се опитам да стигна сама до прозореца. Като се има предвид колко хора се опитваха да си тръгнат едновременно, нямаше да бъде безопасно да се мотая наоколо.

В момента, в който излязох навън в мрака, чух стъпки по бетонния под. Травис ме търсеше паникьосан.

— Врабчо!

— Тук съм! — извиках аз и се втурнах към него.

Той се смръщи.

— Изкара ми акъла! Без малко да се сбия още веднъж, докато се опитвам да те намеря... Най-последно се добирам дотук, а теб те няма!

— Радвам се, че се върна. Нямах голямо желание сама да се оправям в тъмното.

Тревогата изчезна от лицето му и той се усмихна широко.

— Май изгуби баса.

Появи се Адам, погледна ме, после изгледа мрачно Травис.

— Трябва да поговорим.

Травис ми намигна.

— Стой тук. Ей сега се връщам.

Двамата изчезнаха в мрака. Адам няколко пъти повиши тон, но не можех да различа думите. Травис се появи, пъкна пачка банкноти в джоба си и ми се усмихна.

— Ще ти трябват повечко дрехи.

— Наистина ли ще ме накараш да остана при теб цял месец?

— Ти щеше ли да ме накараш да изкарам цял месец без секс?

Засмях се. Щях да го направя.

— Тогава да се отбием в „Морган Хол“.

Травис грейна.

— Ще бъде интересно.

Адам мина покрай мен, мушна печалбата в ръката ми и се сля с разотиващата се тълпа.

Травис повдигна вежди.

— Заложила си?

Усмихнах се, вдигайки рамене.

— Реших да се насладя докрай на преживяването.

Той ме заведе до прозореца, измъкна се навън и се обърна, за да ми помогне да изляза на чистия нощен въздух. В сенките свиреха щурци, които замлъкнаха, докато отминем. Тревите покрай тротоара се полюшваха на лекия ветрец, напомняйки ми за звука на океана, когато не си достатъчно близо да чуваш прибоя. Не беше нито много топло, нито студено: идеалната нощ.

— Защо, за бога, искаш да живея при теб?

Травис сви рамене и пъхна ръце в джобовете си.

— Не знам. Всичко е по-хубаво, когато ти си наоколо.

Топлината, която ме заля при тези думи, бързо се стопи, когато видях червените петна по ризата му.

— Ау, целият си в кръв.

Травис се погледна безразлично, после ми отвори вратата да вляза. Минах покрай Кара, която продължаваше да бъде пленница на струпаните наоколо книги.

— Оправиха бойлерите тази сутрин — уведоми ме тя.

— Чух — отвърнах аз, докато ровех из шкафа си.

— Здравсти — поздрави я Травис.

Кара намръщено огледа потната му окървавена фигура.

— Травис, това е съквартирантката ми Кара Лин. Кара, Травис Мадокс.

— Приятно ми е — рече Кара, като побутна очилата си нагоре. После погледна издутите ми чанти.

— Изнасяш ли се?

— Не. Изгубих един бас.

Травис избухна в смях и грабна чантите ми.

— Готова ли си?

— Да. Как ще занесем всичко това до апартамента ти? Нали сме с мотора.

Травис се усмихна и извади телефона си. Изнесе багажа ми на улицата и след няколко минути пред нас спря черният лъскав чарджър на Шепли.

Прозорецът на пътническото място се отвори и Америка подаде глава навън.

— Здравсти, мацко!

— Здравсти. Бойлерите работят. Ти оставаш ли при Шеп?

Тя ми намигна.

— Да, мислех да остана и тази вечер. Чух, че си изгубила бас?

Преди да успея да отговоря, Травис затвори багажника и Шеп потегли така рязко, че Америка изпищя. С Травис отидохме при мотора и той ме изчака да се кача на мястото си. Когато го прегърнах през кръста, той сложи ръце върху моите.

— Радвам се, че дойде с мен тази вечер, Вrab. Никога не съм се забавлявал така по време на бой.

Аз подпрях брадичка на рамото му и се усмихнах.

— Защото се опитваше да спечелиш баса.

Той се обърна, за да ме погледне.

— И още как.

В очите му нямаше игриво пламъче; беше сериозен и искаше да го видя. Аз повдигнах вежди.

— Затова ли беше в такова лошо настроение днес? Знаел си, че са поправили бойлерите и че довечера си тръгвам?

Травис не отговори; само се усмихна и запали мотора. Кара подчертано бавно чак до блока. На всеки червен светофар слагаше ръка или върху моята, или на коляното ми. Границите отново се размиваха и аз се чудех как ще изкараме цял месец заедно, без да развалим всичко. Приятелството ни се усложняваше по начин, който не бях и допускала.

Когато стигнахме, колата на Шепли беше на обичайното си място. Спрях се на стълбите.

— Мразя, когато се прибират първи. Имам чувството, че ги прекъсвам.

— Свиквай. Това е твоят дом за следващите четири седмици — усмихна се Травис и се обърна гръб към мен. — Качвай се.

— Какво?

— Хайде, ще те занеса до горе.

Аз се засмях и скочих на гърба му. Сплетох пръсти пред гърдите му, а той хукна нагоре по стълбите. Америка отвори вратата още преди да сме стигнали и се ухили.

— Вижте се само. Ако не знаех...

— Стига, Мер — обади се Шепли от дивана.

Америка се усмихна, сякаш е казала повече, отколкото трябва, и отвори широко вратата, за да минем. Травис се отпусна на фотьойла и се облегна върху мен, а аз изписках.

— Много си весел тази вечер, Трав. Какво става? — попита Америка.

Аз извих глава да погледна изражението му. Никога не го бях виждала толкова доволен.

— Току-що спечелих купчина пари, Мер. Два пъти повече, отколкото очаквах. Как да не съм щастлив?

— Не, нещо друго е — ухили се тя, докато гледаше как Травис ме потупва по бедрото.

Беше права, той не беше същият. Излъчваше някакво особено спокойствие, което сякаш се бе възцарило в душата му.

— Мер — предупреди я Шепли.

— Добре, ще говоря за нещо друго. Паркър не те ли покани този уикенд на купона на „Сигма Тау“ Аби?

Усмивката на Травис изчезна и той се обърна към мен в очакване на отговора ми.

— Тъъ... да. Няма ли всички да ходим?

— Аз съм там — отговори Шепли, загледан в телевизора.

— Значи и аз — каза Америка и погледна очаквателно Травис.

Травис смушка крака ми.

— Той ще те вземе ли?

— Не, само ме покани на купона.

На лицето на Америка се изписа палава усмивка. Щеше да се пръсне от нетърпение.

— Да, но каза, че ще се видите там. Много е сладък.

Травис я стрелна подразнено, после се обърна към мен.

— Ще отидеш ли?

— Казах му, че ще отида — свих рамене аз. — А ти?

— Да — отвърна той без капка колебание.

Това привлече вниманието на Шепли.

— Миналата седмица каза, че няма да ходиш.

— Размислих, Шеп. Какъв е проблемът?

— А, никакъв — измърмори той и си отиде в стаята.

Америка се намръщи на Травис.

— Знаеш какъв е проблемът. Защо просто не спреш да го дразниш и не се свърши вече? — Тя последва Шепли и гласовете им утихнаха зад затворената врата.

— Е, радвам се, че всички знаят — казах аз.

Травис се изправи.

— Ще си взема душ.

— Имат ли някакви проблеми?

— Не, просто го тресе параноята.

— Заради нас — предположих аз.

Очите на Травис светнаха и той кимна.

— Какво? — изгледах го подозрително аз.

— Права си. Заради нас е. Недей да заспиваш, моля те. Искам да поговорим за нещо.

Той направи няколко крачки назад, после се скри в банята. Аз въртях кичур коса на пръста си размишлявах защо така наблегна на думата „нас“ и за изражението на лицето му, когато я произнесе. Чудех се имало ли е изобщо граници между нас и дали вече не съм единствената, която си мисли, че двамата с Травис сме само приятели.

Шепли излетя от стаята си, а Америка изтича подпре му.

— Шепли, недей! — умоляваше го тя.

Той погледна към вратата на банята, после към мен. Гласът му беше тих, но гневен.

— Ти ми обеща, Аби. Когато ти казах да му прощаваш повече, нямах предвид да започваш връзка с него! Мислех, че сте само приятели!

— Такива сме — уверих го аз, потресена от внезапното му избухване.

— Не, не сте!

Америка го докосна по рамото.

— Миличък, казах ти, че всичко ще бъде наред.

Той се дръпна.

— Защо упорстваш, Мер? Казах ти какво ще се случи!

Тя хвана лицето му с две ръце.

— А аз ти казах, че няма! Не ми ли вярваш?

Шепли въздъхна, погледна нея, после мен и с тежка стъпка се върна в стаята си.

Америка се отпусна на фотьойла до мен и изпъшка.

— Просто не мога да му набия в главата, че каквото и да става между вас с Травис, то няма да ни засегне. Но той се е парил неведнъж. Не ми вярва.

— За какво говориш, Мер? Ние с Травис не сме заедно. Ние сме само приятели. Чу го какво каза... той не се интересува от мен по този начин.

— Ти си го чула?

— Да.

— И му вярваш?

Аз свих рамене.

— Няма значение. Нищо няма да се случи. Той ми каза, че не гледа на мен по този начин. Освен това има фобия от обвързване, пък и трудно бих могла да си намеря приятелка, с която да не е спал, като изключим теб. А и не съм в състояние да понасям променливото му настроение. Не мога да повярвам, че Шепли мисли другояче.

— Защото той не само познава Травис... той е говорил с него, Аби.

— Какво имаш предвид?

— Мер? — извика Шеп от спалнята.

Америка въздъхна.

— Ти си най-добрата ми приятелка. Понякога си мисля, че те познавам по-добре, отколкото самата ти се познаваш. Гледам ви заедно и единствената разлика между нас двамата с Шеп и вас двамата с Травис е, че ние правим секс. Друга няма.

— Има огромна, ама огромна разлика. Шеп води ли момичета вкъщи всяка вечер? Ти отиваш ли на купона утре с идеята да се видиш с момче, с когото определено е възможно да се стигне до връзка? Знаеш, че не мога да ходя с Травис, Мер. Не разбирам защо изобщо го обсъждаме.

На лицето на Америка се изписа разочарование.

— Не си въобразявам, Аби. Последния месец прекарваш цялото си време с него. Признай си, че имаш чувства.

— Зарежи, Мер — обади се Травис, стягайки кърпата около кръста си.

Двете с Америка подскочихме, а когато погледът ми срещна неговия, видях, че щастливото изражение е изчезнало. Той се отдалечи по коридора, без да каже и дума повече, а Америка ме погледна тъжно.

— Според мен допускаш грешка. Няма нужда да ходиш на купона, за да срещнеш някого. Тук има един, който е луд по теб — прошепна тя и ме остави сама.

Останах да поклащам крака на фотьойла, припомняйки си всички събития от изминалата седмица. Шепли ми беше ядосан, Америка беше разочарована от мен, а Травис... той беше ту щастлив от всякога, ту толкова засегнат, че не казваше и дума. Твърде нервна, за да си легна при него, аз наблюдавах бавното движение на стрелките на часовника.

След около час Травис излезе от стаята си. Когато се появи, очаквах да ме попита защо не си лягам, но той беше облечен и с ключове в ръка. Очите му бяха скрити зад тъмните очила. Той лапна цигара и хвана дръжката на вратата.

— Излизаш ли? Къде отиваш?

— Навън — отвърна той и тръшна вратата зад себе си. Отпуснах се назад и въздъхнах. Някак си се бях превърнала в злодея, а понятие си нямах как съм го постигнала.

Когато часовникът над телевизора показва два часа, най-сетне се прибрах в стаята. Леглото беше самотно без него и не можех да пропъдя идеята да звънна на мобилния му. Почти бях заспала, когато чух мотора му долу. След малко се затвориха две автомобилни врати и няколко чифта крака затрополиха нагоре по стълбите. Травис заръчка ключа в ключалката и най-после успя да отвори. Смееше се и бърбеше нещо. Отговориха му не един, а два женски гласа. Кикотът им беше накъсан от отчетливите звуци от целуване и стонове. Сърцето ми се сви и мигом ме обзе гняв, че се чувствам по този начин. Стиснах очи, когато едно от момичетата изписка, а след това и тримата несъмнено се строполиха на дивана.

Мислех си да отида да помоля Америка за ключовете от колата ѝ, но вратата на стаята на Шепли беше срещу дивана, а стомахът ми

нямаше да понесе гледката. Зарових глава под възглавницата. Вратата се отвори и аз отново стиснах здраво очи. Травис се приближи, отвори чекмеджето на нощното шкафче, порови в купата с презервативи и изтича по коридора. Момичетата се кискаха сигурно половин час, после всичко утихна.

След секунди апартаментът се изпълни със скимтене, пъшкане и викове. Имах чувството, че в дневната се снима порнофилм. Покрих лицето си с ръце и заклатих глава. Каквито и граници да се бяха размили или изчезнали през последната седмица, на тяхно място се издигна непреодолима каменна стена. Отърсих се от абсурдните си емоции и се насилих да се успокоя. Травис си беше Травис и ние, без съмнение, бяхме само приятели и нищо друго.

След час виковете и другите звуци, от които ми се повдигаше, утихнаха, последвани от хленча и мърморенето на пропъдените жени. Травис се изкъпа и се отпусна от своята страна на леглото с гръб към мен. Дори след банята миришеше така, все едно е изпил достатъчно уиски да повали кон, а аз бях разярена, че е карал в такова състояние.

Нелепите ми чувства избледняха и гневът ми отслабна, но все още не можех да заспя. Когато дишането на Травис стана дълбоко и равномерно, седнах и погледнах часовника. Слънцето щеше да изгрее след по-малко от час. Отметнах завивките, излязох от стаята и си взех одеяло от шкафа в коридора. Единствената следа от тройката на Травис бяха двете опаковки от презервативи на пода. Прекрачих ги и се отпуснах на фотьойла.

Затворих очи. Когато ги отворих, Америка и Шепли седяха тихо на дивана и гледаха телевизия без звук. Слънцето огряваше апартамента, а аз се присвих от болка — гърбът ми негодуваше срещу всяко движение.

— Аби? — веднага ме забеляза Америка и се втурна към мен. В очите ѝ се четеше тревога. Очакваше гняв, сълзи или друг емоционален изблик.

Шепли изглеждаше покрусен.

— Извинявай за вчера, Аби. Аз съм виновен.

— Няма нищо, Шеп — усмихнах се аз. — Няма за какво да се извиняваш.

Двамата с Америка се спогледаха и тя ме хвана за ръката.

— Травис отиде до магазина. Този... няма значение. Събрала съм ти багажа. Ще те закарам в общежитието, преди да се върне, за да не се разправяш с него.

В този момент ми се доплака; бяха ме изритали. С огромно усилие да овладея гласа си казах:

— Имам ли време за душ?

Америка поклати глава.

— Да тръгваме, Аби, не искам да го засичаш. Той не заслужава...

Вратата се отвори и Травис влезе, натоварен с торби. Отиде право в кухнята и започна трескаво да разпределя кутии и пакети по шкафовете.

— Обадете ми се, когато Вrab се събуди — помоли той тихо. — Взел съм спагети, палачинки, ягоди и онази овесена гадост с шоколад. Тя обича „Фрути Пибълс“, нали, Мер? — обърна се той. Като ме видя, замръзна. След кратко неловко мълчание изражението му се разтопи, а гласът му прозвуча меко и сладко. — Здравсти, Вrabчо.

Да се бях събудила в чужда страна, нямаше да съм толкова обърквана. Не виждах никаква логика. Първо изглеждаше, че ме гонят, после се появява Травис с торби, пълни с любимите ми неща за ядене.

Той направи няколко крачки към дневната, нервно пъхнал ръце в джобовете си.

— Гладна ли си, Вrab? Ще ти направя палачинки. Или... има и овесена каша. Взел съм ти и от онази розова пяна, дето момичетата се бръснат с нея, и сешоар, и... само секунда, ето тук е — каза той и хукна към стаята.

Вратата се отвори, после се затвори и когато той се появи, лицето му беше преbledняло. Той си пое дълбоко въздух и веждите му се събраха.

— Багажът ти е събран.

— Знам.

— Ти си тръгваш.

Погледнах Америка, а тя беше вперила очи в Травис, сякаш искаше да го убие.

— Нима очакваше да остане?

— Миличка... — прошепна Шепли.

— Хич и не започвай, Шеп. Да не си посмял да го защитаваш — процеди тя през зъби.

Травис изглеждаше отчаян.

— Толкова съжалявам, Вrab. Не знам какво да кажа.

— Хайде, Аби. — Америка стана и ме дръпна за ръката.

Травис направи крачка напред, но Америка го заплаши с пръст.

— Травис, господ да ми е на помощ, ако се опиташ да я спреш.

Ще те заляе с бензин и ще те подпаля, докато спиш!

— Америка — обади се отново Шепли, самият той леко отчаян. Виждах, че се разкъсва между братовчед си и любимата жена. Стана ми жал за него. Беше се случило точно онова, което през цялото време се бе опитвал да избегне.

— Всичко е наред — казах аз, вбесена от напрежението в стаята.

— Какво искаш да кажеш? — попита Шепли почти с надежда.

Аз завъртях очи.

— Снощи Травис си е довел жени от бара — какво толкова?

Америка изглеждаше притеснена.

— Ти нямаш нищо против случилото се?

Аз ги изгледах.

— Травис може да води тук, когото си поиска. Това си е неговият апартамент.

Америка ме гледаше така, сякаш съм си изгубила ума, Шепли беше на път да разцъфне в усмивка, а Травис изглеждаше още по-зле и отпреди.

— Значи не си си събрала багажа? — попита той.

Аз поклатих глава и погледнах часовника; минаваше два следобед.

— Не, а сега трябва да разопаковам всичко. Освен това трябва да ям, да се изкъпя, да се облека... — казах аз и отидох в банята. Щом затворих вратата, се облегнах на нея и се свлякох на пода. Бях сигурна, че непоправимо съм вбесила Америка, но бях обещала нещо на Шепли и възнамерявах да удържа на думата си.

Над главата ми тихо се почука.

— Вrab?

— Да? — отговорих аз, като се опитах да звуча нормално.

— Оставаш ли?

— Бих могла да си тръгна, ако искаш, но басът си е бас.

Вратата потрепери, когато Травис удари чело в нея.

— Не искам да си тръгваш, но няма да ти се разсърдя, ако го направиш.

— Искаш да кажеш, че ме освобождаваш от баса ли?

Последва дълго мълчание.

— Ако кажа „да“, ще си тръгнеш ли?

— Ами да. Аз не живея тук, глупчо — отвърнах аз, като се разсмях насила.

— Тогава не, басът е още в сила.

Аз погледнах нагоре и поклатих глава. В очите ми пареха сълзи. Представа си нямах защо плача, но не можех да спра.

— Може ли сега да се изкъпя?

— Да... — въздъхна той.

Чух обувките на Америка в коридора.

— Ти, егоистично копеле — изръмжа тя и тресна вратата на стаята на Шепли зад гърба си.

Аз се надигнах от пода, пузнах душа, съблякох се и дръпнах завесата.

Травис отново почука на вратата и се прокашля.

— Вrabчо? Нося ти някои неща.

— Остави ги на мивката.

Той влезе и затвори вратата след себе си.

— Откачих. Чух те как описваш на Америка нещата, които не понасяш в мен, и побеснях. Исках само да изляза и да пийна нещо, за да си събера мислите, но преди да се усетя, се бях натряскал и тези момичета... Събудих се тази сутрин и теб те нямаше, а като те намерих на фотьойла и видях опаковките на пода, направо ми призля.

— Можеше просто да ме попиташ, вместо да харчиш цяло състояние в супермаркета, за да ме подкупваш.

— Не ми пука за парите, Вrab. Боях се, че ще си тръгнеш и повече никога няма да ми проговориш.

Потръпнах от обяснението. През цялото време мислех как ли се е почувствал, като ме е чул какво говоря за него, а сега нещата бяха твърде объркани, за да се спаси положението.

— Не съм искала да нараня чувствата ти — казах аз, докато водата се изливаше отгоре ми.

— Знам. И знам, че е все едно какво ще ти кажа сега, защото оплесках всичко... както винаги.

— Трав?

— Да?

— Моля те, недей да караш пиян. Става ли?

Мина цяла минута, докато той най-после си пое дълбоко дъх и каза:

— Да, става.

После затвори вратата след себе си.

ПЕТА ГЛАВА

ПАРКЪР ХЕЙС

— Влизай — извиках аз, когато на вратата се почука.

Травис замръзна на прага.

— Леле.

Усмихнах се и се погледнах. Роклята ми с бюстие, преминаващо в къса пола, определено беше по-дръзка от всичко, което някога бях обличала. Материята беше черна и прозрачна. Паркър щеше да бъде на купона и аз определено възнамерявах да ме забележи.

— Изглеждаш удивително — каза той, докато обувах високите си обувки.

Погледнах одобрително бялата му риза и джинсите.

— И ти изглеждаш добре.

Ръкавите му бяха вдигнати над лактите и така се виждаха сложните рисунки на татуировките му. Когато пъхна ръце в джобовете си, зърнах на китката му любимата му черна кожена гривна.

Америка и Шепли ни чакаха в дневната.

— Паркър ще хлъцне, като те види — изкиска се Америка, докато вървахме след Шепли към колата.

Травис отвори вратата и аз се мушнах на задната седалка. Макар да се бяхме возили неведнъж така, сега внезапно ми стана неловко да седя до него.

Навсякъде по улицата имаше паркирани коли, някои дори бяха спрели на моравата. Къщата се пръскаше по шевовете, а от общежитията продължаваха да прииждат хора. Шепли спря на тревата отзад и двете с Америка последвахме момчетата към купона.

Травис ми донесе червена пластмасова чаша с бира и прошепна в ухото ми:

— Не взимай от никого, освен от мен и от Шеп. Не искам някой да ти пусне нещо в чашата.

— Никой нищо няма да ми пусне в чашата, Травис — завъртях очи аз.

— Просто не пий нищо, което не съм ти дал аз, моля те. Вече не си в Канзас, Вrabчo.

— Това не го бях чувала — саркастично отвърнах аз и отпих глътка.

Мина цял час, а Паркър го нямаше. Америка и Шепли танцуваха на бавна песен в дневната. Травис ме дръпна за ръката.

— Искаш ли да танцуваме?

— Не, благодаря.

Лицето му посърна.

— Просто съм уморена, Трав — докоснах го по рамото аз.

Той сложи ръка върху моята и понечи да каже нещо, но когато погледнах зад гърба му, видях Паркър. Травис забеляза изражението ми и се обърна.

— Здравсти, Аби! Значи успя — усмихна се Паркър.

— Да, тук сме вече от час — отвърнах аз, като издърпах ръката си изпод тази на Травис.

— Изглеждаш невероятно! — надвика музиката той.

— Благодаря! — усмихнах се аз и хвърлих поглед към Травис. Той беше стиснал устни, а между веждите му се беше образувала бръчка.

Паркър кимна към дневната и се усмихна.

— Искаш ли да танцуваме?

Аз сбърчих нос и поклатих глава.

— Не, малко съм уморена.

Той погледна към Травис.

— Мислех, че няма да идваш.

— Промених решението си — отвърна Травис, подразнен, че се налага да обяснява.

— Виждам — рече Паркър, вперил поглед в мен. — Искаш ли да подишаме чист въздух?

Аз кимнах и го последвах нагоре по стълбите. Той се спря, за да ми подаде ръка. Когато стигнахме на втория етаж, той отвори френските прозорци към балкона.

— Студено ли ти е?

— Малко е хладно — казах аз и се усмихнах, когато той свали якето си и наметна раменете ми.

— Благодаря.

— С Травис ли си тук?

— Дойдохме заедно с колата.

Устните му се разтеглиха в широка усмивка и той погледна надолу към моравата. Групичка момичета се бяха скупчили, хванати под ръка, за да се пазят от студа. Навсякъде по тревата се търкаляха салфетки, бирени кутийки и празни бутилки от алкохол. На фона на целия боклук братята от „Сигма Тау“ бяха наобиколили шедьовъра си — пирамида от кегове, украсена с бели лампички.

Паркър поклати глава.

— Сутринта тук ще бъде погром. Чистачите ще имат бая работа.

— Имате си чистачи?

— Да — усмихна се той, — викаме им „зайци“.

— Горкият Шеп.

— Той не участва. Измъкна се, защото е братовчед на Травис и не живее в Къщата.

— А ти тук ли живееш?

Паркър кимна.

От две години. Но трябва да си намеря апартамент. Нужно ми е по-спокойно място за учене.

— Нека позная... икономика?

— Биология и анатомия. Остава ми още една година, после MCAT1, а след това, да се надяваме, заминавам за Медицинския факултет на Харвард.

— Вече знаеш, че си приет?

— Баща ми е учил там. Не знам със сигурност, но той е щедър възпитаник, ако разбираш какво имам предвид. Имам само отлични оценки в дипломата, 210 точки на SAT, 36 на ACT. Шансът ми е доста висок.

— Бащата е лекар?

Паркър потвърди с добродушна усмивка.

— Ортопед хирург.

— Впечатляващо.

— Ами ти?

— Не съм решила още.

— Обичаен отговор за първи курс.

Аз въздъхнах драматично.

— Май си пропилях шансовете за изключителност.

— О, не се притеснявай. Забелязах те още първия ден. Какво прави първокурсничка във висша математика трета част?

Усмигнах се и завъртях кичур коса около пръста си.

— Математиката ми е лесна. Минах доста материал в гимназията, после взех два летни курса в Държавния в Уичита.

— Ето това вече е впечатляващо.

Стояхме на балкона повече от час и си говорихме за всичко — от местните ресторанти до това, как сме станали толкова добри приятели с Травис.

— Не бих го споменал, но вие двамата сте основна тема на разговор.

— Чудно — промърморих аз.

— Просто е необичайно за Травис. Той не се сприятелява с жени. По-често ги превръща във врагове.

— О, не знам. Някои или страдат от загуба на краткосрочната памет, или са твърде опрощаващи, когато става дума за него.

Паркър се засмя. Белите му зъби светеха на фона на златистия му тен.

— Хората просто не разбират отношенията ви. Трябва да призная, че са малко двусмислени.

— Питаш ме дали спя с него?

Той се усмигна.

— Ако спеше с него, нямаше да бъдете тук заедно. Познавам го от четиринайсетгодишен и добре знам как действа. Но съм любопитен за отношенията ви.

— Те са такива, каквито са — свих рамене аз. — Мотаем се, ядем, гледаме телевизия, учим и се караме. Това е.

Паркър се засмя, като поклати глава на моята откровеност.

— Чувал съм, че си единственият човек, на когото позволява да го поставя на мястото му. Това е почетна титла.

— Каквото и да значи това. Той не е толкова лош, колкото го изкарват всички.

Небето стана лилаво, после порозовя. Слънцето се показва над хоризонта. Паркър погледна часовника си, после оредялата тълпа на моравата.

— Купонът май свърши.

— По-добре да потърся Шеп и Мер.

— Имаш ли нещо против аз да те закарам?

Опитах се да потисна вълнението си.

— Ни най-малко. Ще кажа на Мер.

Влязох вътре. Изведнъж изтръпнах и се обърнах.

— Знаеш ли къде живее Травис?

Паркър сви гъстите си кафяви вежди.

— Да, защо?

— Там живея сега — отвърнах аз и се приготвих да посрещна реакцията му.

— Живееш при Травис?

— Изгубих бас, така че ще бъда там един месец.

— Един месец?!

— Дълга история — свих смутено рамене.

— Но сте само приятели?

— Да.

— Значи ще те закарам там — усмихна се той.

Заслизах по стълбите, за да намеря Америка, и подминах намусения Травис, видимо отегчен от пияното момиче, което му говореше. Последва ме в коридора, където открих Америка и я дръпнах за роклята.

— Вие можете да вървите. Паркър ми предложи да ме закара.

— Какво? — изненада се въодушевено Америка.

— Какво? — попита и Травис, но ядосано.

— Има ли проблем? — обърна се Америка към него.

Той я изгледа гневно, после ме дръпна зад ъгъла. Брадичката му трепереше.

— Ти дори не го познаваш.

Изтръгнах ръката си от неговата.

— Не е твоя работа, Травис.

— Да бе! Няма да позволя да се возиш с напълно непознат! Ами ако се опита да направи нещо?

— Чудесно! Той е готин!

Изражението на Травис премина от изненада към гняв и аз се стегнах в очакване на следващата му реплика.

— Паркър Хейс, Вrab? Наистина ли? Паркър Хейс — повтори той с отвращение. — Що за име е това изобщо?

Аз скръстих ръце.

— Престани, Трав. Ставаш гадняр.

Той се наведе към мен. Вътрешно кипеше.

— Ако те докосне, ще го убия.

— Аз го харесвам — отвърнах, наблюдайки на всяка дума.

Травис изглеждаше смаян от признанието ми, после лицето му доби суров вид.

— Чудесно, ако те натисне на задната седалка, да не си посмяла да ми се оплачеш.

Аз зяпнах — първо от обида, веднага след това от ярост.

— Не се тревожи, няма.

Опитах се да го заобиколя, но той ме хвана за ръката, въздъхна и впери поглед в мен през рамо.

— Не исках да кажа това, Вrab. Ако те нарани... ако дори те накара да се почувстваш неудобно, веднага ми кажи.

Гневът ми утихна и раменете ми се отпуснаха.

— Знам, че не го мислеше. Но трябва да преодолееш тази свръхзакрилническа нагласа на големия батко.

Травис се засмя кратко.

— Не се правя на голям батко, Вrabчо. Ни най-малко.

Паркър се появи иззад ъгъла, пъкна ръце в джобовете си и ми подаде лакът.

— Разбрахте ли се?

Травис стисна зъби, а аз минах от другата страна на Паркър, за да отвлека вниманието му.

— Да, да тръгваме. — Хванах го за ръката и направих няколко крачки. Обърнах се да кажа „чао“ на Травис, но той беше втренчил злостен поглед в тила на Паркър. Очите му се стрелнаха към мен и изражението му омекна.

— Престани — процедих аз през зъби и последвах Паркър към колата му.

— Сребрилата — каза той и натисна копчето на дистанционното. Фаровете примигнаха два пъти. Той ми отвори вратата откъм пътническото място и аз се засмях.

— Караш порше?

— Не просто порше, а „Порше“ 911 СТЗ. Има разлика.

— Нека позная — това е любовта на живота ти? — попитах аз, цитирайки думите на Травис за мотоциклета му.

— Не, това е кола. Любовта на живота ми ще бъде жена с моята фамилия.

Позволих си лека усмивка, като се опитах да не се трогвам твърде много от сантименталната забележка. Той ми подаде ръка да се кача, а когато седна зад волана, облегна глава назад и ми се усмихна.

— Какво ще правиш довечера?

— Довечера ли?

— Вече е сутрин. Искам да те поканя на вечеря, преди някой да ме е изпреварил.

Аз се ухилих.

— Нямам планове.

— Да те взема в шест?

— Добре — отвърнах аз, загледана в пръстите му, които се плъзнаха между моите.

Паркър ме закара право у Травис, без да превишава ограниченията и без да пусне ръката ми. Спря зад харлитото и отново отвори вратата ми. Когато стигнахме до площадката, се наведе и ме целуна по бузата.

— Почини си. Ще се видим довечера — прошепна в ухото ми той.

— Чао — казах аз и натиснах вратата. Тя рязко се отвори и аз полетях напред. Травис ме хвана за ръката, преди да падна.

— Леко, грация.

Обърнах се и видях Паркър, който ни гледаше смутено. После надникна в апартамента.

— Да има унизени зарязани момичета, които да закарам?

Травис го изгледа убийствено.

— Не започвай.

Паркър се усмихна и намигна.

— Винаги го тормозя. Вече не се случва толкова често, откакто схвана, че е по-лесно да идват със собствените си коли.

— Това опростява нещата — подразних и аз Травис.

— Не е смешно, Вrab.

— Вrab ли? — учуди се Паркър.

— Съкратено от „Вrabчо“. Просто прякор, не знам как го измисли — обясних аз. За пръв път се чувствах неловко заради прозвището, което Травис ми бе дал в нощта, когато се запознахме.

— Ще трябва да ме подсетиш, когато разбереш. Звучи интересно — усмихна се Паркър. — Лека нощ, Аби.

— По-скоро лека сутрин — отвърнах аз, докато го гледах как слиза по стълбите.

— И това също — извика той със сладка усмивка.

Травис трясна вратата и аз трябваше да се дръпна, за да не ме удари.

— Какво?

Травис поклати глава и се отдалечи към стаята си. Аз го последвах, подскачайки на един крак, за да си събуя обувките на токчета.

— Той е мило момче, Трав.

Той въздъхна и се приближи до мен.

— Ще пострадаш.

Прегърна ме с една ръка през кръста, а с другата събу обувките ми. Подхвърли ги в гардероба, а после свали ризата си и отиде до леглото.

Аз разкопчах роклята, изхлузих я през краката си и я сригах в ъгъла. Нахлузих тениска през глава и извадих сутиена си през ръкава. Докато вдигах косата си на кок, забелязах, че ме гледа.

— Убедена съм, че нямам нищо, което вече не си виждал — завъртях очи аз и се мушнах под завивките. Отпуснах се на възглавницата и се свих на кълбо. Той разкопча колана си и събу джинсите си. Застана тихо до леглото. Лежах с гръб към него и се зачудих какво прави. Леглото хлътна, когато той най-сетне легна до мен, и аз се вдървих, щом усетих ръката му върху хълбока си.

— Пропуснах бой тази вечер. Адам се обади. Не отидох.

— Защо? — обърнах се аз с лице към него.

— Исках да се уверя, че ще се прибереш.

Сбърчих нос.

— Нямам нужда от бавачка.

Той прокара пръст по ръката ми. По гърба ми пробягаха тръпки.

— Знам. Сигурно още се чувствам зле заради онази вечер.

— Казах ти, че не ми пука.

Той се изправи на лакът, подозрително смръщен.

— Затова ли спа на фотьойла? Защото не ти пука?

— Не можех да заспя, след като... приятелките ти си тръгнаха.

— Спа си чудесно на фотъйола. Защо не можеше да спиш при мен?

— Искаш да кажеш при човек, който вони като двете винени мушици, които току-що е пратил да си вървят? Не знам! Колко егоистично от моя страна!

Травис се присви.

— Казах ти, че съжалявам.

— А аз ти казах, че не ми пука. Лека нощ.

И се обърнах на другата страна.

Минаха няколко секунди в тишина. Той плъзна ръка по възглавницата ми и я сложи върху моята. Докосна нежната кожа между пръстите ми и допря устни до косата ми.

— Бях много уплашен, че повече няма да ми проговориш... Но по-лошо е, когато си безразлична.

Затворих очи.

— Какво искаш от мен, Травис? Не искаш да се разстройвам от постъпката ти, но искаш да ми пука. Казваш на Америка, че не искаш да излизаш с мен, но когато аз кажа същото, толкова се вбесяваш, че излизаш и се напиваш като талпа. Не те разбирам.

— Затова ли каза тези неща на Америка? Защото аз казах, че не бих излязъл с теб?

Стиснах зъби. Току-що беше намекнал, че си играя с него. Формулирах най-директния отговор, който можах да измисля.

— Не, казах го, защото го мислех. Но не исках да те засегна.

— А аз го казах, защото... — той нервно почеса глава, — не искам да съсия нещо. Дори не знам как да бъда такъв, какъвто ти заслужаваш. Просто се опитвах да го измисля.

— Каквото и да значи това. Трябва да поспя. Имам среща довечера.

— С Паркър? — Гласът му беше пропит с гняв.

— Да. Може ли да спя вече, моля?

— Естествено.

Той стана от леглото и тръшна вратата след себе си. Фотъйлът изскърца под тежестта му, а после откъм дневната долетяха приглушени гласове от телевизора. Затворих насила очи и се опитах да се успокоя достатъчно, за да заспя, макар и за няколко часа.

Когато се събудих, часовникът показваше три следобед. Грабнах кърпата и халата си и се затътрих към банята. Щом дръпнах завесата на душа, чух как вратата се отваря и затваря. Очаквах някой да каже нещо, но единственият звук беше от капака на тоалетната чиния.

— Травис?

— Не, аз съм — отговори Америка.

— Трябва ли да пикаеш тук? Имаш си своя баня.

— Шеп виси вътре от половин час с бирени лайна. Няма да вляза там.

— Чудно.

— Чух, че имаш среща довечера. Травис е полудял! — изчурулика тя.

— В шест часа! Толкова е готин, Америка. Той е просто... — Замълчах, защото бях изпаднала във възторг, а това не беше в стила ми. Но не можех да спра да мисля колко е съвършен от мига, в който се бяхме запознали. Той беше точно това, от което имах нужда: пълната противоположност на Травис.

— Остави те без думи, а? — изкиска се тя.

Подадох глава от завесата.

— Не исках да се прибирам! Можех да си говоря вечно с него!

— Звучи обещаващо. Но не е ли малко странно, че си тук?

Пъхнах се обратно под струята, за да измия сапуна.

— Обясних му.

Чух казанчето, после чешмата и водата от душа изведнъж изстина. Изпицях и вратата се отвори.

— Вrab?

Америка се разсмя.

— Само пузнах водата в тоалетната, Трав, успокой се.

— О. Добре ли си, Вrab?

— Чудесно съм. Излизай. — Вратата се затвори и аз въздъхнах. — Много нахално ли е да поискам да се сложи ключ на вратата? — Америка не отговори. — Мер?

— Наистина е ужасно, че двамата не се оказахте на една вълна. Ти си единственото момиче, което можеше... — Тя въздъхна. — Все едно. Вече няма значение.

Аз спрях водата и се увих с кърпата.

— И ти си като него. Това е някаква болест. Тук никой не разсъждава трезво. Нали му беше бясна, забрави ли?

— Помня — кимна тя.

Включих новия си сешоар и започнах да се кипря за срещата с Паркър. Навих си косата, лакирах си ноктите и си сложих тъмночервено червило. Беше малко прекалено за първа среща. Свъсих се на образа си в огледалото. Не Паркър се опитвах да впечатля. В крайна сметка май нямаше защо да се обиждам, когато Травис ме обвини, че играя игрички.

Погледнах се за последно в огледалото и ме обзе чувство за вина. Травис толкова се стараеше, а аз се държах като твърдоглаво хлапе. Отидох в дневната и Травис ми се усмихна. Това изобщо не беше реакцията, която очаквах.

— Красива си...

— Благодаря — отговорих аз, озадачена от липсата на раздражение или ревност в гласа му.

Шепли подсвирна.

— Добър избор, Аби. Момчетата обичат червено.

— И къдриците са великолепни — добави Америка.

На вратата се позвъни и Америка ми помахна прекалено развълнувано.

— Забавлявай се!

Отворих вратата. Паркър държеше букетче цветя. Беше с панталон и вратовръзка. Погледът му бързо се спусна от роклята към обувките ми и после обратно нагоре.

— Ти си най-красивото създание, което съм виждал — каза той очарован.

Обърнах се да махна на Америка, която беше толкова ухилена, че можех да преброя зъбите ѝ. Шепли имаше изражението на горд баща, а Травис не откъсваше поглед от телевизора.

Паркър ми подаде ръка и ме поведе към лъскавото си порше. Щом се качихме, той лекичко издиша.

— Какво има?

— Трябва да призная, че бях малко притеснен как ще взема жената, в която е влюбен Травис Мадокс... от собствения му апартамент. Не знаеш колко души днес ме обявиха за напълно луд.

— Травис не е влюбен в мен. Понякога едва ме понася.

— Значи падат големи емоции. Защото, когато споменах на членовете на братството, че ще те водя на вечеря, те всички казаха същото. Той се държи толкова неуравновесено напоследък, че са стигнали до едно и също заключение.

— Грешат — настоях аз.

Паркър поклати глава, все едно си нямам никакво понятие. После сложи ръка върху моята.

— Най-добре да тръгваме. Масата ни очаква.

— Къде?

— В „Биазети“. Рискувах... надявам се да обичаш италианска кухня.

Аз повдигнах вежди.

— Не беше ли късно за резервация? Там винаги е претъпкано.

— Е... това е наш ресторант. Поне наполовина.

— Обичам италианската кухня.

Паркър кара до ресторанта по ограниченията, неизменно даваше мигач и намаляваше на жълто. Докато говореше, не откъсваше очи от пътя. Когато стигнахме до ресторанта, се подсмихнах.

— Какво има?

— Просто ти си... много внимателен шофьор. Това е хубаво.

— Различно от задното място на мотора на Травис? — усмихна се той.

Трябваше да се засмея, но разликата не ми се стори толкова хубава.

— Хайде тази вечер да не говорим за Травис, става ли?

— Става — съгласи се той и слезе, за да ми отвори вратата.

Веднага ни настаниха на маса до голям прозорец. Макар да бях с рокля, изглеждах бедняшки в сравнение с другите жени в ресторанта. Всички бяха с вечерни рокли и окичени с диаманти. Никога не бях сядала в такова претенциозно заведение.

Поръчахме си, а Паркър разтвори менюто си и се усмихна на келнера.

— Донесете и бутилка „Алегрини Амароне“, моля.

— Да, сър — отвърна келнерът и взе менютата.

— Това място е невероятно — прошепнах аз, като се облегнах върху лакти на масата.

Зелените му очи омекнаха.

— Благодаря, ще предам на татко.

Към масата ни се приближи жена с прибрана в стегнат кок коса и сив кичур в загладения бретон. Постарах се да не зяпам искрящите накити около шията и ушите ѝ, но те бяха създадени, за да привличат вниманието. Присвитите ѝ сини очи се втренчиха в мен. После бързо извърна поглед към Паркър.

— Коя е приятелката ти, Паркър?

— Мамо, това е Аби Абърнати. Аби, това е майка ми, Вивиън Хейс.

Протегнах ръка и тя я стисна за кратко. На острите черти на лицето ѝ се изписа премерен интерес и тя отново се обърна към Паркър.

— Абърнати?

Преглътнах от притеснение, да не би да познава фамилията ми.

Паркър показва леко нетърпение.

— Тя е от Уичита, мамо. Не познаваш семейството ѝ. Учи в Източния.

— О? — Вивиън пак ме изглежда. — Паркър заминава за Харвард догодина.

— Каза ми. Това е чудесно. Сигурно много се гордеете с него.

Напрежението около очите ѝ леко се смекчи, а ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в самодоволна усмивка.

— Така е. Благодаря.

Удивих се как е възможно думите ѝ да са толкова любезни и в същото време пропити с обида. Това не беше набързо придобита дарба. Мисис Хейс трябва да бе посветила години от живота си на уменията да внушава превъзходство.

— Радвам се, че те видях, мамо. Приятна вечер — каза Паркър. Тя го целуна по бузата, изтри червилото с палец и се върна на масата си. — Съжалявам за това, не знаех, че ще бъде тук.

— Няма проблем. Тя изглежда... мила.

Паркър се засмя.

— Да, за пираня. — Аз потиснах желанието си да се изхилия и той се усмихна извинително. — Ще се отпусне. Просто ѝ трябва време.

— Да се надяваме, че ще стане, преди да заминеш за Харвард.

Разговаряхме безкрайно за храната, за Източния, за математика, дори за Кръга. Паркър беше чаровен, забавен и винаги казваше

каквото трябва. Отбиваха се най-различни хора да го поздравят и той на всички ме представяше с горда усмивка. В ресторанта той беше звезда и когато си тръгнахме, усетих преценяващите погледи на околните.

— А сега? — попитах аз.

— Рано сутринта в понеделник имам тест по сравнителна анатомия на гръбначните. Трябва да уча — каза той, като сложи ръка върху моята.

— По-добре ти да учиш, отколкото аз — отвърнах аз, опитвайки се да не издам разочарованието си.

Той ме закара до апартамента и ме изпрати по стълбите, като ме държеше за ръка.

— Благодаря ти. — Осъзнавах нелепата усмивка на физиономията си. — Прекарах си чудесно.

— Твърде рано ли е да поискам втора среща?

— Никак дори — грейнах аз.

— Да ти се обадя утре?

— Идеално.

Настъпи моментът на неловкото мълчание. Онзи елемент от срещите, който неизменно ме изпълваше с ужас. Да се целунем или да не се целунем — мразех този въпрос.

Преди да успея да си го задам, той докосна двете страни на лицето ми и ме притегли към себе си, притискайки устни в моите. Бяха меки и топли, прекрасни. Отдръпна се за секунда, после ме целуна отново.

— До утре, Аби.

Махнах му и се загледах след него, докато слизаше по стълбите.

— Чао.

За втори път в момента, в който натиснах дръжката, вратата се отвори и аз политнах. Травис ме хвана и аз си стъпих на краката.

— Ще престанеш ли? — попитах аз, след като затворих вратата зад гърба си.

— Аби? Ти какво си, някакво съкращение?

— Ами Врабчо? — върнах му го аз със същата доза презрение. — Досадна птица, която сере по тротоарите?

— На теб ти харесва „Врабчо“ — защити се той. — Те са мили, сладки и крехки. Ти си моето врабченце.

Хванах го за ръката, за да събуя обувките си, и тръгнах към стаята му. Докато си обличах пижамата, направих всичко възможно да си остана ядосана.

Травис седна на леглото и скръсти ръце.

— Добре ли си изкара?

— Изкарах си... — въздъхнах аз, — фантастично. Просто съвършено. Той е... — Не можех да намеря подходяща дума, за да го опиша, затова само поклатих глава.

— Целуна ли те?

Стиснах устни и кимнах.

— Има много меки устни.

Травис се погнуси.

— Не ме интересуват устните му.

— Повярвай ми, важно е. Много се притеснявам от първите целувки, но тази не беше толкова лоша.

— Ти се притесняваш от целувки? — развесели се той.

— Само от първите. Ненавиждам ги.

— И аз бих ги ненавиждал, ако трябваше да целуна Паркър Хейс.

Изкисках се и отидох в банята да сваля грима от лицето си. Травис ме последва и се облегна на касата на вратата.

— Значи пак ще излизате?

— Да. Ще ми се обади утре.

Подсуших лицето си, върнах се в стаята и скочих в леглото.

Травис се съблече, остана по боксерки и седна с гръб към мен, с отпуснати рамене. Имаше изтощен вид. Мускулите на гърба му се разтегнаха и той се обърна за миг към мен.

— Щом сте си изкарали толкова хубаво, защо си вече вкъщи?

— Той има важен тест в понеделник.

Травис сбърчи нос.

— На кого му пука?

— Опитва се да влезе в Харвард. Трябва да учи.

Той изпуфтя и легна по корем. Наблюдавах го как пъхна ръце под възглавницата, видимо подразнен.

— Да, така разправя на всички.

— Не се дръж като задник. Има си приоритети... Намирам го за отговорно.

— Не трябва ли момичето му да бъде най-големият приоритет?

— Аз не съм „момичето му“. Излезли сме само веднъж — уточних аз.

— И какво правихте? — Аз му хвърлих злобен поглед и той се разсмя. — Какво? Любопитно ми е!

Изглеждаше искрен. Разказах му всичко — за ресторанта, за храната, за милите и забавни неща, които говореше Паркър. Знаех, че устните ми са замръзнали в глупава усмивка, но не можех да я изтрия, докато му описвах идеалната си вечер.

Травис ме гледеше развеселено, докато бърбех, и дори ми задаваше въпроси. Макар да беше разочарован от цялата тази история с Паркър, изпитвах отчетливото чувство, че се радва да ме види щастлива.

Травис седна на леглото и аз се прозинах. Спогледахме се за миг и той въздъхна.

— Радвам се, че си прекарала добре, Вrab. Заслужаваш го.

— Благодаря ти — ухилих се аз.

Телефонът ми иззвъня на нощното шкафче и аз го грабнах.

— Да?

— Вече е утре — каза Паркър. Погледнах часовника и се засмях. Беше дванайсет и една. — Какво ще кажеш за понеделник вечер?

Прикрих уста за момент, после си поех дълбоко въздух.

— Тъ, добре. Понеделник вечер е чудесно.

— Супер. Ще се видим тогава. — Долових усмивката в гласа му.

Затворих и погледнах към Травис, който ме гледеше с леко раздражение. Обърнах се на другата страна и се свих на кълбо, изтръпнала от вълнение.

— Такова си момиче — рече той и също легна с гръб към мен.

Завъртях очи.

Той се обърна и ме притегли, за да го погледна.

— Наистина ли го харесваш?

— Не разваляй всичко, Травис!

Той се вгледа за секунда в мен, после поклати глава и се извърна.

— Паркър Хейс...

ШЕСТА ГЛАВА

ПОВРАТЕН МОМЕНТ

Срещата в понеделник вечерта отговори на всичките ми очаквания. Хапнахме китайска храна и аз се смях на усилията на Паркър с пръчиците. Когато ме изпрати, Травис отвори вратата, преди ухажорът ми да е успял да ме целуне. На следващата ни среща, в сряда вечерта, Паркър се презастрахова, като ме целуна още в колата.

В четвъртък на обяд се видяхме в столовата и той изненада всички, като седна на мястото на Травис. Когато си изпуши цигарата и влезе вътре, Травис мина покрай него с безразличие и седна в края на масата. Меган се приближи до него, но остана разочарована, когато той ѝ махна да си върви. Всички замълчаха и на мен ми беше трудно да следя какво говори Паркър.

— Предполагам, че просто не съм бил поканен — каза той и привлече вниманието ми.

— Какво?

— Чух, че в неделя е купонът за рождения ти ден. Но не съм поканен?

Америка хвърли поглед към Травис, който гледаше убийствено Паркър, сякаш всеки момент ще го смели от бой.

— Това трябваше да бъде изненада, Паркър — каза тя меко.

— О — смути се той.

— Правите ми купон изненада?

Америка сви рамене.

— Беше идея на Трав. У Бразил. В неделя, в шест часа.

Бузите на Паркър леко поруменяха.

— Сега предполагам, че наистина не съм поканен.

— Напротив! Естествено, че си — заявих аз, като хванах ръката му над масата.

Дванайсет чифта очи се впериха в пръстите ни. Видях, че Паркър се чувства точно толкова неудобно от това внимание, колкото и аз, затова го пуснах и прибрах ръцете си в скута.

Паркър стана.

— Имам малко работа преди часовете. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре — отвърнах аз и се усмихнах извинително.

Паркър се наведе над масата и ме целуна по устните. Столовата замря, а след като Паркър излезе, Америка ме сръчка с лакът.

— Не е ли страшно как те зяпат всички? — Тя се огледа и изкрещя: — Какво? Гледайте си работата, перверзници!

Една по една всички глави се извърнаха и започна шепнене.

Покрих очите си с ръце.

— Знаеш ли, преди бях жалка, защото ме мислеха за наивното гадже на Травис. Сега съм лоша, защото всички си мислят, че прескачам между Травис и Паркър като топче за тенис на маса. — Америка не отговори и аз вдигнах поглед. — Какво? Не ми казвай, че и ти мислиш така!

— Нищо не съм казала!

Гледах я невярващо.

— Но така мислиш?

Америка поклати глава, но не каза нищо. Изведнъж забелязах ледените погледи на другите студенти. Станах, отидох в края на масата и потупах Травис по рамото.

— Трябва да поговорим.

Опитах се да звуча любезно, но гневът, който кипеше в мен, си личеше в думите. Цялото студентско войнство, включително най-добрата ми приятелка, си мислеше, че жонглирам с двама мъже. Имаше само едно решение.

— Говори тогава — каза Травис, като пхна нещо панирано в устата си.

Аз се размърдах неспокойно. Всички, които се намираха достатъчно близо, за да ни чуват, ме гледаха с любопитство. Травис не помръдна, затова го хванах за ръката и здравата я дръпнах. Той стана и ме последва ухилен навън.

— Какво има, Вrab? — попита той, загледан в ръката ми върху неговата.

— Трябва да ме освободиш от баса — помолих го аз.

Лицето му посърна.

— Искаш да си тръгнеш? Защо? Какво съм направил?

— Нищо не си направил, Трав. Не забелязваш ли как ни зяпат всички? Бързо се превръщам в най-презряното същество в Източния.

Травис поклати глава и запали цигара.

— Това не е мой проблем.

— Напротив. Паркър каза, че според всички си е подписал смъртната присъда, защото ти си влюбен в мен.

Травис вдигна вежди и се задави с дима.

— Това ли се говори? — попита той, кашляйки.

Аз кимнах. Той извърна широко отворените си очи и си дръпна отново.

— Травис! Трябва да ме освободиш от облога! Не мога да излизам с Паркър и да живея с теб. Изглежда ужасно!

— Тогава спри да излизаш с Паркър.

Изгледах го яростно.

— Това не е решение и ти го знаеш.

— Това ли е единствената причина, поради която искаш да си тръгнеш? Заради хорските приказки?

— Преди поне бях наивна, а ти — лошият — промърморих аз.

— Отговори ми на въпроса, Враб.

— Да!

Травис погледна зад гърба ми към студентите, които влизаха и излизаха от столовата. Обмисляше въпроса, а аз започвах да губя търпение.

Накрая той изправи рамене и решително заяви:

— Не.

Поклатих глава, убедена, че не съм разбрала.

— Моля?

— Не. Ти сама го каза: басът си е бас. След като месецът изтече, ще си тръгнеш с Паркър, той ще стане доктор, ще се ожените и ще си народите деца, а аз няма да те видя никога повече. — Той направи гримаса. — Но имам още три седмици. Няма да се откажа от тях заради някакви клюки в столовата.

Погледнах през стъклото на прозореца. Всички погледи бяха втренчени в нас. От нежеланото внимание очите ми запариха. Заобиколих Травис и тръгнах към следващата си лекция.

— Врабчо — извика Травис подире ми.

Не се обърнах.

Вечерта Америка седеше на пода в банята и бърбеше за момчетата, докато аз опъвах косата си на опашка пред огледалото. Слушах я с половин ухо и си мислех какво голямо търпение проявява Травис — като за Травис — при положение, че никак не му допада Паркър да ме взима от апартамента му през вечер.

В съзнанието ми изникна образът му, когато го помолих да ме освободи от баса, и после, когато му казах, че според другите е влюбен в мен. Не спирах да се чудя защо не отрече.

— Шеп смята, че си твърде сурова с него. Той никога не е имал край себе си човек, за когото да му пука толкова, че да...

Травис пъкна глава в банята и се усмихна, като ме видя как се суея с косата си.

— Искаш ли да хапнем?

Америка се изправи и се огледа, прекарвайки пръсти през златистата си коса.

— Шеп иска да пробва новия мексикански ресторант, ако сте навити всички да отидем.

Травис поклати глава.

— Мислех двамата с Вrab да излезем сами тази вечер.

— Аз излизам с Паркър.

— Пак ли?

— Пак — изчуруликах аз.

На вратата се звънна и аз бързо минах покрай Травис, за да отворя. Паркър стоеше пред мен с естествено чупливата си руса коса и гладко избръснато лице.

— Винаги ли изглеждаш страхотно? — попита той.

— Съдейки по първия път, когато дойде тук, не — обади се Травис зад гърба ми.

Аз завъртях очи и се усмихнах, после вдигнах пръст, за да дам знак на Паркър да почака. Обърнах се и прегърнах Травис. Той се скова от изненада, после се отпусна и ме притисна към себе си.

Погледнах го в очите и се усмихнах.

— Благодаря ти, че организирах купона за рождения ми ден. Може ли да си запазя вечерята за друг път?

По лицето му пробягаха десетина емоции, после ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Утре?

Стиснах го и се усмигнах широко.

— Обещавам. — Махнах му и Паркър ме хвана за ръката.

— Какво беше това? — поинтересува се той.

— Напоследък нещо не се разбираме добре. Това беше моят вариант на маслинената клонка.

— Трябва ли да се притеснявам? — попита той, докато ми отваряше вратата.

— Не — уверих го аз и го целунах по бузата.

На вечеря Паркър говори за Харвард, за Къщата, за намерението си да се премести в апартамент. По едно време свъси вежди.

— Травис ли ще те заведе на купона за рождения ти ден?

— Не знам. Нищо не е казал.

— Ако той не възразява, бих искал аз да те заведе. — Той взе ръката ми и целуна пръстите ми.

— Ще го питам. Купонът беше негова идея, така че...

— Разбирам. Ако откаже, ще се видим там — усмигна се той.

Откара ме до апартамента. Когато спря на паркинга и ме целуна за довиждане, устните му се задържаха върху моите. Той дръпна ръчната спирачка. Устните му обходиха брадичката ми и стигнаха до ухото, а после се спуснаха надолу по врата ми. Хвана ме неподготвена и аз тихо въздъхнах.

— Толкова си красива — прошепна той. — Цяла вечер се разсейвах от шията ти, която вързаната ти коса откриваше.

Той обсипа врата ми с целувки, а аз издишах и неволно издадох лек звук.

— Защо се забави толкова? — усмигнах се аз и повдигнах брадичка, за да има по-добър достъп.

Паркър се съсредоточи върху устните ми. Хванал лицето ми с две ръце, той ме целуваше по-настойчиво от обикновено. В колата нямаше много място, но ние се възползвахме максимално от наличното. Той се наведе към мен, а аз огънах коляно, облежната на прозореца. Езикът му проникна в устата ми, а ръката му хвана глезена ми, плъзгайки се нагоре към бедрото ми. Прозорците се замъглиха за минути от тежкото ни дишане. Устните му се движеха по ключицата ми, когато изведнъж стъклото затрепери от няколко силни удара и той рязко вдигна глава.

Паркър седна, аз също се изправих и опънах роклята си. До колата стояха Травис и Америка. На смръщеното лице на Америка беше изписано съчувствие, а Травис изглеждаше на ръба на сляпата ярост.

— Какво има, по дяволите, Травис? — изкрещя Паркър. Изведнъж положението стана опасно. Не бях чувала Паркър да повишава глас, кокалчетата на Травис бяха побелели в свитите му юмруци, а аз стоях между двамата. Америка сложи малката си ръка върху голямата лапа на Травис и поклати предупредително глава към Паркър.

— Ела, Аби. Трябва да поговоря с теб — каза тя.

— За какво?

— Просто ела!

Аз погледнах към Паркър. Виждах раздразнението в очите му.

— Съжалявам, трябва да тръгна...

— Няма проблем, върви.

Травис ми подаде ръка да слеза и затвори вратата с ритник. Аз се дръпнах и застанах между него и колата, като го бутнах по рамото.

— Какво ти става?! Престани!

Америка изглеждаше нервна. Не беше трудно да отгатна защо. Травис смърдеше на уиски. Тя беше настояла да дойде с него или той самият я беше помолил. И в двата случая само тя предотвратяваше насилието.

Поршето на Паркър излезе със свистене на гумите от паркинга, а Травис запали цигара.

— Можеш да си влизаш, Мер.

Тя ме подръпна за полата.

— Хайде, Аби.

— Защо не останеш, Аби — процеди той.

Аз кимнах на Америка да върви и тя неохотно се подчини. Скръстих ръце в очакване на разправията, готова да му отвърна след неизбежното конско. Травис си дръпна няколко пъти от цигарата. Очевидно не възнамеряваше да обяснява нищо и моето търпение се изчерпа.

— Защо го направи?

— Защо ли? Защото те мачкаше пред апартамента ми! — изкрещя той. Очите му бяха разфокусирани; виждах, че не е в

състояние да води разумен разговор.

Аз продължих да говоря спокойно:

— Може да живея при теб, но какво правя и с кого го правя си е моя работа.

Той хвърли цигарата на земята.

— Ти си нещо много повече, Вrab. Не му позволявай да те чука в колата си като евтино момиче след бал.

— Аз нямаше да правя секс с него!

Той махна към празното място, където допреди малко беше спряна колата на Паркър.

— А какво правехте тогава?

— Ти не си ли се натискал с момиче, Травис? Без да стигате подалеч?

Той се намръщи и поклати глава, все едно дрънкам врели-некипели.

— Какъв е смисълът?

— Смисъл има за много хора... особено за тези, които ходят на срещи.

— Прозорците бяха замъглени, колата се тресеше... откъде да знам? — Той продължаваше да размахва ръце към празното място на паркинга.

— Може би просто не трябва да ме шпионираш!

Той прокара ръка по лицето си и поклати глава.

— Не мога да го понеса, Вrabчо. Имам чувството, че полудявам.

Вдигнах ръце и се плеснах по бедрата.

— Кое не можеш да понесеш?

— Ако спиш с него, не искам да знам. Ако разбере, че... ще отида задълго в затвора. Просто не ми казвай.

— Травис, не мога да повярвам, че го каза! — процедих аз, кипнала от гняв. — Това е голяма стъпка за мен!

— Всички момичета така казват!

— Не ме интересуват курвите, с които ти излизаш! Говоря за себе си. — Сложих ръка на гърдите си. — Аз не съм... пфу! Няма значение.

Понечих да се отдалеча, но той ме хвана за ръка и ме обърна към себе си.

— Какво не си?

Не отговорих. Нямаше нужда. Видях как лицето му светна, като разбра.

— Ти си девствена? — засмя се за кратко той.

— И какво от това? — Кръвта под бузите ми пламна.

Очите му се отклониха от моите. Губейки и възвръщайки фокуса в тях, той се опитваше да мисли въпреки уискито.

— Затова Америка беше толкова сигурна, че нещата няма да стигнат далеч.

— Четири години в гимназията имах само едно гадже и той беше младежки баптистки пастор! Този въпрос дори не е стоял!

Гневът на Травис изчезна и в очите му се изписа облекчение.

— Пастор? И какво стана след цялото това мъчително въздържание?

— Той искаше да се оженим и да останем в... Канзас. Аз — не.

Отчаяно исках да сменим темата. Развеселеният поглед на Травис беше достатъчно унизителен. Не ми се щеше да продължава да се рови в миналото ми.

Той направи крачка към мен и хвана лицето ми с две ръце.

— Девствена — повтори той, клатейки глава. — Никога не би ми хрумнало, като знам как танцуваше в клуба.

— Много смешно — отвърнах аз и тръгнах нагоре по стълбите.

Травис се опита да ме последва, но се спъна и падна, претърколи се по гръб и избухна в истеричен смях.

— Какво правиш? Ставай! — викнах му аз и му помогнах да се изправи на крака.

Той праметна ръка през врата ми и се качихме по стълбите. Шепли и Америка вече си бяха легнали, така че нямаше кой да ми помогне. Изритах обувките на токове, за да не си строша глезените, докато влача Травис към стаята. Той се стовари по гръб на леглото и ме придърпа при себе си.

Лицето ми беше на сантиметри от неговото. Изведнъж изражението му стана сериозно. Той се надигна и почти ме целуна, но аз го отблъснах. Веждите му се свъсиха.

— Стига, Травис.

Той ме притисна към себе си, докато спрях да се съпротивлявам, и свали презрамката ма роклята ми.

— Откакто от красивите ти устни излезе думата „девствена“... изпитвам внезапно желание да ти помогна да свалиш тази рокля.

— Много лошо. Само преди двацет минути беше готов да убиеш Паркър за същото. Така че не бъди лицемер.

— Майната му на Паркър. Той не те познава както аз.

— Хайде, Травис. Да се съблечем и да те сложим в леглото.

— И аз това викам — разкиска се той.

— Колко си изпил? — попитах аз, най-после намерила опора между краката му.

— Достатъчно — усмихна се той, като подръпваше ръба на роклята ми.

— Достатъчно е било сигурно преди цял галон — казах аз, като отмахнах ръката му. Подпрях коляно на матрака и му съблякох ризата през главата. Той отново посегна към мен, но аз хванах китката му. Усетих остра миризма във въздуха.

— Божичко, Трав, воняш на „Джак Даниеле“.

— „Джим Бийм“ — поправи ме той с пиянско кимане.

— Мирише на изгорели дърва и химикали.

— И на вкус е същото — засмя се той.

Разкопчах катарамата на колана му и го издърпах от гайките. Той се засмя от рязкото движение и вдигна глава към мен.

— Пази си девствеността, Враб. Знаеш, че обичам грубата игра.

— Млъквай — скастрих го аз, като разкопчах джинсите му и ги смъкнах по краката му.

Хвърлих ги на пода и се изправих задъхана с ръце на кръста. Краката му висяха от края на леглото, очите му бяха затворени, дишането му — дълбоко и тежко. Беше заспал.

Отидох до гардероба и започнах да ровя в дрехите ни, клатейки глава. Разкопчах роклята си и я пуснах да падне в краката ми. После свалих ластика от косата си и я разтърсих. Гардеробът се пръскаше от дрехите на двама ни и аз пуфтях, докато търсех в хаоса някаква тениска. Точно когато откачих една от закачалката, Травис се подпря на гърба ми и обхвана кръста ми с ръце.

— Изкара ми акъла! — оплаках се аз.

Той прокара ръце по кожата ми. Бяха различни, бавни и целенасочени. Когато ме придърпа към себе си и зарови лице в косата

ми, сгушен в шията ми, аз затворих очи. Усетила допира на голата му кожа до своята, имах нужда от секунда, за да се възпротивя.

— Травис...

Той отметна косата ми на една страна и плъзна устни по гърба ми от едното рамо до другото, като междувременно откопча сутиена ми. Целуна голата ми кожа и основата на шията и аз затворих очи. Топлата мекота на устните му беше твърде хубава, за да го спра. Когато притисна слабините си към мен, от гърлото му излезе тихо стенание и през боксерките му почувствах колко много ме желае. Притаих дъх, осъзнала, че единственото, което ни дели от голямата стъпка, на която така се противопоставях, бяха две тънки парчета плат.

Травис ме обърна с лице към себе си и ме притисна между тялото си и стената. Очите ни се срещнаха и аз видях болката в очите му, докато обхождаше с поглед голите части на кожата ми. Бях го виждала как оглежда жените, но сега беше различно. Той не искаше да ме покори, искаше да кажа „да“.

Наведе се да ме целуне и спря само на сантиметър от мен. Чувствах топлината му върху устните си и с усилие се въздържах да не го придърпам, за да довърши започнатото. Пръстите му се впиваха в кожата ми, докато обмисляше какво да прави, после ръцете му се спуснаха от гърба към ръба на бикините ми. Показалците му се плъзнаха по хълбоците ми, между кожата и дантелата, но в мига, в който щеше да я свали по бедрата ми, той се поколеба. Точно когато отворих уста да кажа „да“, Травис стисна очи.

— Не така — прошепна той, галейки устните си в моите. — Желая те, но не така.

Той се препъна назад и падна по гръб на леглото. Аз останах за миг със скръстени пред корема ръце, а после, когато дишането му стана равномерно, нахлузих тениската, която още държах в ръката си. Травис не помръдваше и аз бавно издишах, давайки си сметка, че не бих могла да възпра нито един от двама ни, ако се пъкна в леглото и той се събуди с недотам рицарска нагласа.

Изтичах към фотьойла и се отпуснах върху него, захлупила лице в шепите си. Чувствах как пластове на неудовлетворение танцуват и се блъскат вътре в мен. Паркър си беше тръгнал обиден, Травис беше изчакал, докато някой, когото наистина харесвам, прояви интерес към

мен, а аз, както по всичко личеше, бях единственото момиче, с което не можеше да се насили да преспи дори насвяткан.

На следващата сутрин си налях портокалов сок във висока чаша и отпих, поклащайки глава в такт с музиката от айпода ми. Бях се събудила преди изгрев — слънце и се въртях във фотьойла до осем. След това реших да почистя кухнята, за да мине времето, докато не толкова амбициозните ми съквартиранти се събудят. Заредих миялната, изметох и измих пода, после избърсах плотовете. Когато кухнята заблестя, взех коша с чисти дрехи и седнах на дивана. Сгъвах, докато не се оградих с десетина купчини.

От стаята на Шепли се чу тих говор. Америка се закиска, а след няколко минути тишина до мен долетяха звуци, които ме накараха да се почувствам неудобно.

Натрупах купчинките с дрехи в коша и го отнесох в стаята на Травис. Усмигнах се, като видях, че не е помръднал, а си спи точно както беше паднал през нощта. Оставих коша и го завих с одеялото, съдържайки смеха си, когато той се обърна.

— Виж, Врабчо... — рече той и промърмори нещо неразбираемо, след което дишането му пак стана бавно и дълбоко.

Не можех да откъсна очи от него. Съзнанието, че сънува мен, изпълваше вените ми с необяснимо вълнение.

Той като че ли заспа отново дълбоко, така че реших да си взема душ с надеждата, че шумът от банята ще накара Шепли и Америка да намалят децибелите на стоновете си и да укротят скърцането и блъскането на леглото в стената. Когато спрях водата, разбрах, че изобщо не се притесняват кой ще ги чуе.

Сресах си косата, въртейки очи при високите октави на виковете на Америка, които напомнях повече на джавкане на пудел, отколкото на стонове на порнозвезда. На вратата се звънна, аз наметнах халата си, вързах колана и изтичах през дневната. Звуците от спалнята на Шепли веднага секнаха. Отворих и видях усмихнатото лице на Паркър.

— Добро утро — поздрави той.

Аз прекарах пръсти през влажната си коса.

— Какво правиш тук?

— Не ми хареса как се разделихме снощи. Тази сутрин излязох да ти купя подарък за рождения ден и нямах търпение да ти го дам —

обясни той и извади лъскава кутийка от джоба на якето си.

— Честит рожден ден, Аби.

Той постави сребристото пакетче в ръката ми, а аз го целунах по бузата.

— Благодаря.

— Хайде, отвори го. Искам да видя лицето ти.

Скъсах тиксото отдолу на кутийката, свалих хартията и му я подадох. Пред очите ми се разкри низ от искрящи диаманти, сгущени в гривна от бяло злато.

— Паркър — прошепнах аз.

Той грейна.

— Харесва ли ти?

— Да. — Държах я пред очите си и я гледах с благоговение. — Но това е прекалено. Не бих могла да я приема дори да излизахме от година, камо ли от седмица.

Той направи физиономия.

— Помислих си, че така ще кажеш. Къде ли не търсих идеалния подарък, а когато видях тази гривна, веднага разбрах, че може да принадлежи само на една ръка. — Той я взе от пръстите ми и я закопча на китката ми. — И бях прав. Стои ти невероятно.

Вдигнах ръка и поклатих глава, хипнотизирана от отблясъците на цветовете под слънчевите лъчи.

— Това е най-красивото нещо, което съм виждала. Никой никога не ми е подарявал нещо толкова... — дойде ми наум „скъпо“, но не това исках да кажа — ... изискано. Не знам какво да кажа.

Паркър се засмя и ме целуна по бузата.

— Кажи, че ще си я сложиш утре.

— Ще си я сложа утре — ухилих се до уши аз.

— Радвам се, че ти харесва. Изражението на лицето ти си струва седемте магазина, които обиколих.

— Обиколил си седем магазина? — Той кимна, а аз хванах лицето му с ръце. — Благодаря ти. Съвършена е.

Целунах го бързо, а той ме прегърна силно.

— Трябва да вървя. Ще обядвам с родителите си, но ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Благодаря! — извиках аз, докато той слизаше по стълбите.

Влязох бързо в апартамента, неспособна да откъсна поглед от китката си.

— Майко мила, Аби! — възкликна Америка, като грабна ръката ми. — Откъде се взе това?

— Паркър ми я донесе. Подарък за рождения ден.

Америка зяпна първо мен, после пак гривната.

— Купил ти е диамантена гривна? След една седмица? Ако не знаех, щях да кажа, че имаш вълшебни слабини!

Аз се разсмях на глас и така поставих началото на глупав и неспирен кикот в дневната.

Шепли излезе от стаята си с уморен и доволен вид.

— За какво пиците така, сладкишчета?

Америка вдигна китката ми.

— Виж! Подаръкът ѝ за рождения ден от Паркър!

Шепли примижа, а после очите му щяха да изхвъркнат.

— Леле!

— Нали? — усърдно кимаше Америка.

Травис се подаде зад ъгъла с леко пребит вид.

— Ужасно сте шумни бе, хора — простена той, докато закопчаваше джинсите си.

— Извинявай — казах аз и дръпнах ръката си от Америка.

В съзнанието ми изплува моментът от предната нощ, в който едва не се случи нещо, и аз като че ли не можех да го погледна в очите.

Той изпи остатъка от портокаловия сок и избърса уста.

— Кой, по дяволите, ми позволи да пия толкова снощи?

— Сам си позволи — изсумтя Америка. — След като Аби излезе с Паркър, отиде и си купи цяла бутилка и докато тя се върне, я беше пресушил.

— Мамка му — поклати глава той и се обърна към мен. — Ти добре ли си изкара?

— Сериозно ли питаш? — попитах аз, издавайки неволно яда си.

— Какво?

Америка се засмя.

— Ти я извади от колата на Паркър, разярен като бик, защото ги хвана да се натискат като гимназисти. Бяха замъглили стъклата!

Травис гледаше разфокусирано и явно се опитваше да си припомни събитията от предната вечер. Аз се помъчих да успокоя

гнева си. Ако не си спомняше как ме е извлякъл от колата, сигурно не си спомняше и как бях готова да му поднеса девствеността си на сребърна чиния.

— Много ли си ми ядосана?

— Доста...

Още по-ядосана бях, защото чувствата ми нямаха нищо общо с Паркър. Стегнах хавлията си и се отдалечих по коридора. Чух стъпките на Травис зад себе си.

— Вrab... — каза той, като хвана вратата, която затръшнах в лицето му. Бавно я отвори и застана пред мен, готов да понесе яростта ми.

— Спомняш ли си изобщо нещо от това, което ми каза снощи? — попитах го аз.

— Не. Защо? Лошо ли се държах? — Кървясалите му очи бяха натежали от притеснение, което само още повече разпали гнева ми.

— Не, не се държа лошо! Ти... ние... — аз покрих очи с ръце и изведнъж замръзнах, защото почувствах пръстите на Травис върху китката си.

— Откъде се взе това? — попита той, взирайки се в гривната.

— Моя е — отвърнах аз и се дръпнах.

Той не сваляше поглед от китката ми.

— Не съм я виждал досега. Изглежда нова.

— Нова е.

— Откъде е?

— Паркър ми я подари преди петнайсет минути.

Изражението на лицето му премина от объркване към ярост.

— Какво, по дяволите, прави този кретен тук. Да не е останал през нощта? — попита той, като постепенно повиши глас.

Аз скръстих ръце.

— Излязъл е сутринта да ми купи подарък и ми го донесе.

— Още не е рожденият ти ден. — Лицето му беше вече тъмночервено и той с усилие се овладяваше да не избухне.

— Не е можел да чака — отвърнах аз, вирнала брадичка с упорита гордост.

— Нищо чудно, че се е наложило да издърпам задника от колата му. Звучи така, сякаш си... — Той замлъкна и стисна устни.

Аз присвих очи.

— Сякаш съм какво? — присвих очи аз.

Той стисна зъби, пое си дълбоко въздух и издиша през носа.

— Нищо. Ядосах се и щях да кажа нещо гадно, мисля.

— Това не те е спирало досега.

— Знам. Но работя по въпроса — отвърна той на път към вратата. — Ще те оставя да се облечеш.

Посегна към дръжката, но спря и потри ръката си. Щом пръстите му докоснаха болезненото място, той си вдигна ръкава и видя синината. Обърна се към мен.

— Снощи паднах на стълбите. А ти ми помогна да си легна... — каза той, пресявайки смътните образи в съзнанието си.

Сърцето ми биеше лудо и аз преглътнах мъчително. Той присви очи.

— Ние... — започна той, като направи крачка към мен и местеше поглед между гардероба и леглото.

— Не, не сме. Нищо не се случи — поклатих глава аз.

Той потръпна, като очевидно проиграваше всичко наново в ума си.

— Ти замъгляваше прозорците на Паркър. Аз те издърпвам от колата и после се опитвам да... — Поклати глава и се обърна към вратата, като хвана дръжката с побелели кокалчета. — Превръщаш ме в шибан психар, Вrabчо — изръмжа той през рамо. — Не мисля с главата си, когато съм около теб.

— Значи аз съм виновна?

Той се обърна. Очите му пробягаха по халата, краката и стъпалата ми, а после се върнаха върху моите.

Не знам. Спомените ми са малко мъгляви... но не помня да казваш „не“.

Направих крачка напред, готова да оспоря този незначителен факт, но не можех. Той беше прав.

— Какво искаш от мен, Травис?

Той погледна гривната ми, после мен с обвинителен поглед.

— Надяваше се, че няма да си спомня?

— Не! Бях вбесена, че си забравил!

Кафявите му очи се впиха в моите.

— Защо?

— Защото, ако бях... ако бяхме... и ти после не... не знам защо!
Просто се вбесих!

Той прекоси гневно стаята и спря на сантиметри от мен. Ръцете му докосната двете страни на лицето ми, а дишането му се ускори, докато се взираше в мен.

— Какво правим, Враб?

Очите ми се плъзнаха по колана му, по мускулите и татуировките на корема и гърдите му и се спряха в топлото кафяво на ирисите му.

— Ти ми кажи.

СЕДМА ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Аби? — повика Шепли и почука на вратата. — Мер има някаква работа и искаше да ти предам, в случай че решиш да отидеш с нея.

Травис не откъсваше очи от моите.

— Вrabчо?

— Да — извиках на Шепли. — И аз трябва да свърша някои неща.

— Добре, тя е готова и те чака.

Стъпките му се отдалечиха по коридора.

— Вrab?

Извадих си дрехи от гардероба и се промуших покрай него.

— Може ли да поговорим по-късно за това? Днес имам много работа.

— Разбира се — отвърна той с изкуствена усмивка.

С облекчение се скрих в банята и затворих вратата след себе си. Оставах ми две седмици в апартамента и нямаше начин да отложa този разговор, поне не толкова дълго. Логичната част на мозъка ми настояваше, че Паркър е моят тип: привлекателен, интелигентен и заинтригуван от мен. Защо се занимавах с Травис, беше нещо, което никога нямаше да разбере.

Но каквато и да беше причината, тя подлудяваше и двама ни. Чувствах се като двама души: послушно, възпитано момиче с Паркър и гневно, объркано, неудовлетворено същество, щом се озова край Травис. А целият университет беше видял как Травис от непредсказуем, както винаги, се превръща в почти неуравновесен.

Облякох се бързо и оставих Травис и Шепли в апартамента, за да отида с Америка в града. Тя се кикотеше за сутрешната си лудория с Шепли, а аз слушах и надлежно кимах на подходящите места. Трудно обаче можех да се съсредоточа върху темата предвид точиците светлина, които диамантите на гривната ми хвърляха по тавана на

колата, напомняйки ми за избора, пред който изведнъж се бях озовала. Травис очакваше отговор, а аз нямах такъв.

— Добре, Аби, какво става? Само мълчиш.

— Тази работа с Травис... много е объркано.

— Защо? — сбърчи тя нос и слънчевите ѝ очила се повдигнаха нагоре.

— Той ме попита какво правим.

— А какво всъщност правите? Ти с Паркър ли си, или не?

— Харесвам го, но е минала само една седмица. Не е нещо сериозно.

— Имаш чувства към Травис, нали?

Аз поклатих глава.

— Не знам какво чувствам. Просто не виждам начин нещо да се случи, Мер. Той е голяма беля.

— Просто нито единият от двамата ви не смее да го каже — това ви е проблемът. Толкова сте уплашени какво може да последва, че се борите със зъби и нокти. Знам със сигурност, че ако погледнеш Травис в очите и му кажеш, че го желаш, той никога вече няма да погледне друга жена.

— Знаеш го със сигурност?

— Да. Имам си връзки, забрави ли?

Замълчах за момент. Травис беше говорил с Шепли за мен, но Шепли не би споделил с Америка, защото не искаше да насърчава връзката ни, а знаеше, че тя ще ми предаде. Оставаше само една възможност: Америка ги беше подслушала. Искаше ми се да я питам какво точно е чула, но размислих.

— Тази ситуация не вещае нищо друго, освен разбити сърца — поклатих глава аз. — Не мисля, че Травис е способен на вярност.

— Той не беше способен и на приятелство с жена, но ето че вие двамата хвърлихте в шок целия Източен.

Попипах гривната си и въздъгнах.

— Не знам. Нямам нищо против начина, по който стоят нещата в момента. Можем да бъдем просто приятели.

Америка поклати глава.

— Само дето вие не сте просто приятели — въздъгна тя.

— Знаеш ли какво? Стига сме говорили. Да си направим прически и да се гримираме. Ще ти купя нов тоалет за рождения ден.

— Мисля, че точно от това имам нужда.

След няколко часа, в които ни правиха маникюр и педикюр, сресваха ни, мазаха ни и ни пудриха, аз обух новите си лъскави жълти обувки на токове и облякох новата си сива рокля.

— Ето това е Аби, която познавам и обичам! — засмя се Америка, клатейки глава при вида ми.

— Трябва да се облечеш така за купона утре.

— Нали това беше планът от самото начало? — доволно казах аз. Телефонът в чантата ми иззвъня и аз вдигнах.

— Да?

— Време е за вечеря! Къде изчезнахте вие двете? — попита Травис.

— Отдадохме се на глезотии. Двамата с Шеп знаехте как да се храните и преди да се появим. Убедена съм, че ще се справите.

— Не, по дяволите. Притеснихме се за вас.

Погледнах към Америка и се усмихнах.

— Ние сме си добре.

— Кажу ми, че веднага те връщам у дома. Трябва само да се отбия у Бразил, за да взема някакви записки за Шеп, и се прибираме.

— Чу ли това?

— Да. До скоро, Враб.

Продължихме към Бразил в мълчание. Когато стигнахме, Америка изгаси двигателя и се загледа в блока пред себе си. Молбата на Шепли да минем оттук с колата ме учуди — Бразил живееше на една пряка от тях.

— Какво има, Мер?

— Бразил ме плаши. Последния път, когато дойдохме тук двамата с Шеп, не спря да флиртува с мен.

— Ще дойда с теб. Само да ти намигне, ще му избода окото с токчетата си.

Америка се усмихна и ме прегърна.

— Благодаря ти, Аби!

Заобиколихме сградата отзад и Америка си пое дълбоко въздух, преди да почука на вратата. Зачакахме, но никой не отвори.

— Май го няма — предположих аз.

— Невъзможно. — Тя удари силно с юмрук и вратата се отвори.

— ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН! — ревна тълпата отвътре. Таванът беше целият в розови и черни хелиеви балони с дълги сребристи панделки, които висяха пред лицата на гостите. Множеството се раздели и Травис се приближи към мен с широка усмивка, хвана лицето ми с две ръце и ме целуна по челото.

— Честит рожден ден, Вrabчo.

— Но той е чак утре!

Все още шокирана, аз се опитвах да се усмихна на всички наоколо. Той сви рамене.

— Е, след като ни издадоха, трябваше да променим нещо в последния момент, за да успеем все пак да те изненадаме. Изненада ли се?

— Много! — потвърдих аз, когато Финч ме прегърна.

— Честит рожден ден, миличка! — каза той и ме целуна по устните.

Америка ме смушка с лакът.

— Добре че дойде с мен днес, иначе щеше да се появиш в ужасен вид!

— Изглеждаш чудесно! — отбеляза Травис, оглеждайки роклята ми.

Бразил ме прегърна и притисна бузата си в моята.

— Надявам се, разбра, че историята с флирта беше само претекст да те доведе тук?

Погледнах към Америка и тя се разсмя.

— Получи се, нали?

След като всички се изредиха да ме прегърнат и да ми пожелаят честит рожден ден, аз пошепнах в ухото ѝ:

— Къде е Паркър?

— Ще дойде по-късно — отговори ми тя също шепнешком.

— Шепли успя да се свърже с него едва днес следобед.

Бразил наду уредбата и всички запищяха.

— Ела тук, Аби! — повика ме той, като тръгна към кухнята. Нареди чаши за шотове на плота и извади бутилка текила от бара. — Честит рожден ден от футболния отбор, момиче — усмихна се той и напълни всички чаши с „Патрон“. — Така отбелязваме ние рождените дни: ставаш на деветнайсет, получаваш деветнайсет шота. Можеш да ги изпиеш, а можеш и да се откажеш, но колкото повече изпиеш,

толкова повече от тези ще вземеш! — И той размаха пачка с двайсетачки.

— О, божичко! — изписках аз.

— Изпий ги всичките, Браб! — рече Травис.

Аз погледнах подозрително към Бразил.

— Получавам двайсетачка за всеки изпит шот?

— Точно така, мъниче. Като те гледам колко кила си с мокри дрехи, си мисля, че тази вечер ще се разминем с шейсет долара.

— Помисли си пак, Бразил. — Аз грабнах първата чашка, прокарах я по устната си, наклоних назад глава, за да я изпразня, и я изтъркалях в другата си ръка.

— Мамка му! — възкликна Травис.

— Пилееш си парите, Бразил — казах аз, като изтрих угълчетата на устата си. — Да беше взел „Куерво“, не „Патрон“.

Самодоволната усмивка на Бразил се стопи. Той поклати глава и сви рамене.

— Давай. Държа портфейлите на дванайсет футболисти, които твърдят, че не можеш да обърнеш и десет.

Аз присвих очи.

— Двойно или нищо, че мога да изпия петнайсет.

— Охо! — извика Шепли. — Не ти е разрешено да постъпваш в болница на рождения си ден, Аби!

— Тя може да го направи — заяви Америка.

— Четирийсет долара на шот? — уточни Бразил неуверено.

— Страх ли те е?

— Не, по дяволите! Ще ти давам по двайсет на шот, а като стигнеш до петнайсет, ще удвоя сумата.

— Така отбелязват рождените дни в Канзас! — заявих аз и обърнах още един шот.

Един час и три шота по-късно танцувах с Травис в дневната. Песента беше рок балада и той ми пееше беззвучно думите. В края на първия припев ме наведе назад и аз пуснах ръце зад себе си. Той ме изправи обратно и аз въздъхнах.

— Няма да можеш да го правиш, като стигна до двуцифрените шотове — изкисках се.

— Казах ли ти колко невероятно изглеждаш тази вечер?

Аз поклатих глава и го прегърнах. Отпуснах глава на рамото му. Той ме стисна още по-здраво и зарови лице в шията ми, с което ме накара да забравя за всички решения, гривни и множествени разстройства на личността си. Бях точно там, където исках да бъда.

Когато музиката се смени с по-бърза, вратата се отвори.

— Паркър! — извиках аз и изтичах да го прегърна. — Ти дойде!

— Извинявай, че закъснях, Аби — каза той и притисна устни в моите. — Честит рожден ден.

— Благодаря.

С периферното си зрение виждах, че Травис ни гледа.

Паркър повдигна китката ми.

— Сложила си я.

— Нали така казах? Искаш ли да танцуваме?

Той поклати глава.

Ъъ... аз не танцувам.

— О. Добре, а искаш ли да видиш шестия ми шот с „Патрон“? — усмихнах се аз, развявайки петте си двайсетачки.

— Ще ги удвоя, ако стигна до петнайсет.

— Не е ли малко опасно?

— Аз ги подлъгах. Играя на това с баща си от шестнайсетгодишна.

— Пила си текила с баща си? — смръщи се неодобрително той.

Аз свих рамене.

— Това беше неговият начин за сближаване.

Паркър не изглеждаше впечатлен. Той обходи тълпата с поглед.

— Не мога да остана дълго. Утре ще ставам рано, за да ходим с татко на лов.

— Добре че купонът стана тази вечер, иначе утре нямаше да успееш — отбелязах аз, изненадана да чуя плановете му.

Той се усмихна и хвана ръката ми.

— Щях да се върна точно навреме.

Дръпнах го към плота, взех поредния шот и го гаврътнах, като треснах чашката с дъното нагоре, точно като предишните пет. Бразил ми подаде още една двайсетачка и аз отидох да танцувам в дневната. Травис ме грабна и се понесохме заедно с Америка и Шепли.

Шепли ме плесна по задника.

— Едно!

Америка добави втори удар и тогава всички на купона се присъединиха, с изключение на Паркър. Когато стигнахме до номер деветнайсет, Травис потри ръце.

— Мой ред е!

Аз потърках дупето си.

— Внимателно! Боли!

Той се усмихна леко злобно и вдигна ръка над рамото си. Аз стиснах очи. След няколко секунди надникнах назад. Точно преди да ме плесне, той спря ръката си и лекичко ме тупна.

— Деветнайсет!

Гостите аплодираха, а Америка поде пиянска версия на „Честит рожден ден“. Разсмях се, когато песента стигна до името ми и всички изпяха „Врабчо“.

По уредбата зазвуча друга бавна песен и Паркър ме дръпна на импровизирания дансинг. Не след дълго разбрах защо не танцува.

— Извинявай — каза той, като ме настъпи за трети път.

— Справяш се чудесно — излъгах аз и отпуснах глава на рамото му.

Той притисна устни в слепоочието ми.

— Какво ще правиш в понеделник вечер?

— Ще изляза на вечеря с теб?

— Да. В новия ми апартамент.

— Намерил си си!

Той се засмя и кимна.

— Но ще си поръчаме храна. Приготвеното от мен не става за ядене.

— Пак щях да го пробвам — усмихнах се аз.

Паркър се огледа и ме дръпна в коридора. Притисна ме леко към стената и ме целуна с меките си устни. Ръцете му бяха навсякъде. Отначало се поддадох, но след като езикът му се впи между устните ми, ме изпълни усещане, че върша нещо нередно.

— Стига, Паркър — казах аз и се отдръпнах.

— Всичко наред ли е?

— Просто ми се струва грубо от моя страна да се натискам с теб в ъгъла, когато имам толкова много гости.

Той се усмихна и ме целуна още веднъж.

— Права си, съжалявам. Исках само да ти подаря една запомняща се целувка за рождения ти ден, преди да си тръгна.

— Тръгваш ли?

Той ме погали по бузата.

— Трябва да ставам след четири часа, Аби.

Аз стиснах устни.

— Добре. Ще се видим в понеделник, нали така?

— Ще се видим утре. Ще се отбия, като се прибера.

Той ме заведе до вратата и ме целуна по бузата, преди да излезе. Обърнах се и видях, че Шепли, Америка и Травис ме гледат.

— Татенцето си тръгна! — извика Травис, щом вратата се затвори. — Време е за купон!

Всички го аплодираха и Травис ме дръпна в средата на стаята.

— Чакай, имам норматив — дръпнах го аз към плота.

Обърнах още един шот. Травис взе един от края и го изпи.

Аз се разсмях, взех още един, той направи същото.

— Още седем, Аби — рече Бразил и ми подаде две двайсетачки.

Изтрих уста и Травис отново ме заведе в дневната. Танцувах с Америка, после с Шепли, но когато Крис Дженкс от футболния отбор се опита да танцува с мен, Травис го дръпна за ризата и разтърси главата му. Крис вдигна рамене и обръщайки се, затанцува с първото момиче, което попадна пред погледа му.

Десетият шот ме удари в главата и леко ми се зави свят, докато двете с Америка танцувахме върху дивана на Бразил, кълчейки се като непохватни третокласнички. Смеехме се за глупости и размахвахме ръце в ритъма на музиката. Аз залитнах и без малко да падна, но Травис мигом ме подхвана.

— Вече се доказва — рече той. — Изпи повече, отколкото кое да е момиче, което сме виждали. Край.

— Майната ти — отвърнах завалено аз. — На дъното на тази чаша ме чакат шестстотин долара и няма точно ти да ми казваш, че не мога да направя нещо екстремно за пари.

— Ако толкова ти трябва пари, Вrabчо...

— Няма да взема от теб!

— Щях да ти предложа да продадеш тази гривна — усмихна се той.

Плеснах го по ръката. В този момент Америка започна да отброява секундите до полунощ. Когато стрелките се събраха на дванайсет часа, всички го отбелязахме.

Вече бях на деветнайсет.

Америка и Шепли ме целунаха по двете бузи, а Травис ме вдигна на ръце и ме завъртя.

— Честит рожден ден, Врабчо! — каза той нежно.

Аз се вгледах в топлите му кафяви очи и сякаш потънах в тях. Стаята замръзна във времето, докато ние се вирахме един в друг толкова отблизо, че усещах дъха му по кожата си.

— Шотове! — извиках аз и се запрепъвах към плота.

— Изглеждаш зле, Аби. Мисля, че е време да приключваме — каза Бразил.

— Аз не се отказвам! Искам да видя парите си.

Бразил сложи двайсетачка под последните две чаши и извика на съотборниците си:

— Тя ще ги изпие! Трябват ми още петнайсет!

Всички изпъшкаха и завъртяха очи, но извадиха портфейлите си и наредиха купчина от двайсетачки до последната чаша. Травис беше изпразнил останалите четири от редицата до деветнайсет.

— Не съм и предполагал, че мога да изгубя петдесет кинта от бас за петнайсет шота с момиче — оплака се Крис.

— Приеми го, Дженкс — рекох аз и взех по една чаша в двете си ръце.

Гаврътнах едната и изчаках чувството за гадене в гърлото ми да премине.

— Врабчо? — обади се Травис и направи крачка към мен.

Аз вдигнах пръст и Бразил се усмихна.

— Няма да успее.

— Напротив — поклати глава Америка. — Дишай дълбоко, Аби.

Аз затворих очи и вдишах, вдигайки последния шот.

— Мили боже, Аби, ще умреш от алкохолно натравяне! — извика Шепли.

— Ще се справи — увери го Америка.

Аз наклоних глава назад и излях текилата в гърлото си. Зъбите и устните ми бяха станали безчувствени още след осмата, а ефектът им

отдавна беше изгубил силата си. Целият купон изригна. Всички подсвиркваха и крещяха, докато Бразил ми подаваше парите.

— Благодаря — казах гордо аз и ги натъпках в сутиена си.

— Сега си невероятно секси — прошепна Травис в ухото ми на влизане в дневната.

Танцувахме чак до сутринта, а текилата, която течеше във вените ми, ми помогна да потъна в пълна забрава.

ОСМА ГЛАВА

СЛУХОВЕ

Когато най-сетне успях да отворя очи, видях, че възглавницата ми се състои от джинси и крака. Травис седеше, облегнат на ваната, подпрям глава на стената, тотално в несвяст. Изглеждаше толкова зле, колкото аз се чувствах. Отметнах одеялото и се изправих. Хлъцнах от ужас, като се видях в огледалото над мивката.

Приличах на смъртта.

Разтекла се спирала, черни следи от сълзи по бузите, размазано червило и чорлава сплъстена коса.

Травис беше обграден от чаршафи, кърпи и одеяла. Беше си направил меко легло, на което да дреме, докато аз изхвърлям петнайсетте шота текила. Той беше придържал косата ми, докато повръщам над тоалетната, и бе останал при мен през цялата нощ.

Пуснах чешмата и пъхнах ръка под струята в очакване на желаната температура. Докато търках цапаницата от лицето си, чух стон откъм пода. Травис се размърда, разтърка очи и се протегна, после погледна до себе си и се стресна.

— Тук съм — казах аз. — Защо не идеш да си полегнеш? Да поспиш малко?

— Добре ли си? — попита той, като отново разтърка очи.

— Да, добре съм. Поне доколкото е възможно. Ще се почувствам още по-добре, като си взема един душ.

Той се изправи.

— Изкара ми акъла снощи. Не знам откъде ти дойде, но не искам повече да го правиш.

— Може да се каже, че с това съм отраснала, Трав. Не е кой знае какво.

Той хвана брадичката ми с ръце и изтри останала спирала под очите ми с палци.

— За мен беше.

— Добре, няма да го правя повече. Доволен ли си?

— Да. Но трябва да ти кажа нещо, ако обещаеш да не откачаш.

— Божичко, какво съм направила?

— Нищо, но трябва да се обадиш на Америка.

— Къде е тя?

— В „Морган“. Скараха се с Шеп.

Бързо си взех душ и навлякох дрехите, които Травис ми беше оставил на мивката. Когато излязох от банята, двамата с Шепли седяха в дневната.

— Какво си й направил? — поисках да знам аз.

Лицето на Шепли посърна.

— Много ми е ядосана.

— Какво е станало?

— Избеснях, задето те насърчаваше да пиеш толкова много. Мислех, че накрая ще се наложи да те водим в болница. От дума на дума, в един момент вече си крещяхме. И двамата бяхме пияни, Аби. Изрекох неща, които не мога да взема обратно. — Той поклати глава, забол очи в пода.

— Като например?

— Нарекох я с думи, с които не се гордея, и й казах да се маха.

— Оставил си я да си тръгне пияна? Ти идиот ли си? — ядосах се аз и грабнах чантата си.

— По-леко, Вrab — обади се Травис. — Той се чувства достатъчно зле.

Изрових телефона от чантата си и набрах Америка.

— Ало? — Звучеше наистина ужасно.

— Току-що чух — въздъхнах аз. — Добре ли си?

Излязох в коридора, за да говоря на спокойствие, като не пропуснах да изгледам злобно Шепли през рамо.

— Добре съм. Той е задник.

Думите й бяха резки, но аз чувах болката в гласа й. Америка владееше изкуството да прикрива емоциите си и можеше да ги скрие от всички, освен от мен.

— Съжалявам, че не съм тръгнала с теб.

— Ти не беше в състояние.

— Защо не дойдеш да ме вземеш? Можем да поговорим.

Чувах дъха й в телефона.

— Не знам. Нямам желание да го виждам.

— Ще му кажа да стои вътре.

След дълга пауза чух подрънкване на ключове.

— Добре. Идвам след минута.

Влязох в дневната и метнах чантата си на рамо. Двамата ме гледаха как отварям вратата в очакване на Америка и Шепли се придърпа напред по дивана.

— Ще дойде ли?

— Тя не иска да те вижда, Шеп. Казах ѝ, че ще стоиш вътре.

Той въздъхна и се отпусна на възглавницата.

— Тя ме мрази.

— Ще поговоря с нея. А ти най-добре да измислиш някакво зашеметяващо извинение.

Десет минути по-късно отвън изсвири клаксон и аз затворих вратата след себе си. Когато слязох по стълбите, Шепли се втурна покрай мен, изтича до червената хонда на Америка и се наведе до прозореца. Спрях се. Америка гледаше право пред себе си, но свали стъклото. Шепли заобяснява нещо, после започнаха да се карат. Влязох вътре, за да ги оставя на спокойствие.

Травис тъкмо слизаше надолу по стълбите.

— Враб?

— Не изглежда добре.

— Остави ги да се оправят. Влез вътре — каза той и ме поведе нагоре, преплел пръстите си в моите.

— Толкова зле ли беше? — попитах аз.

— Доста — кимна той. — Тъкмо излизат от медения си месец. Ще се оправят.

— Много ги разбираш връзките като за човек, който никога не е имал приятелка.

— Имам четирима братя и куп приятели — ухили се той на себе си.

Шепли влетя в апартамента и тръшна вратата.

— Невъзможна е!

Целунах Травис по бузата.

— Това беше знак за мен.

— Късмет.

Седнах до Америка и тя изпуфтя.

— Невъзможен е!

Изкисках се и тя ме погледна убийствено.

— Извинявай — казах аз и се опитах да изтрия усмивката от лицето си.

Америка потегли. Крещя, плака, пак крещя. От време на време изпадаше в тиради, насочени към Шепли, все едно той седеше на моето място. Аз мълчах и я оставях да преработи емоциите си, както само тя може.

— Нарече ме безотговорна! Мен. Сякаш не те познавам! Сякаш не съм те виждала как свиваш стотици долари от баща си, пиейки два пъти повече. Той не знае за какво говори, по дяволите! Не знае как си живяла досега! Не знае това, което аз знам, а се държи така, сякаш съм му дете, не приятелка! — Сложих ръка върху нейната, но тя я дръпна. — Мислеше си, че заради теб ще се провали връзката ни, а сам се погрижи за това. И като стана дума за теб, какво беше това снощи с Паркър?

Внезапната смяна на темата ме свари неподготвена.

— Какво имаш предвид?

— Травис ти организира купон, Аби, а ти се натискаш с Паркър! И се чудиш защо всички говорят за теб!

— Чакай малко! Самата аз казах на Паркър, че не е редно да се усамотяваме. И какво значение има, че Травис ми е организирал купона? Аз не съм с него!

Америка впери поглед право пред себе си и издиша яростно през носа.

— Добре, Мер. Какво има? Сега си ядосана пък на мен ли?

— Не съм ти ядосана. Просто не мога да поддържам връзка с пълни идиоти.

Аз поклатих глава и погледнах през прозореца, за да не кажа нещо, за което после да съжалявам. Америка открай време умееше да ме накара да се почувствам като парцал.

— Виждаш ли изобщо какво става? Травис се отказа от боевете. Не излиза никъде без теб. Не е водил момичета вкъщи след онези близначки, не е убил Паркър, а ти се притесняваш защо хората говорят, че си играеш и с двамата. Знаеш ли защо, Аби? Защото е така!

Обърнах се, за да я погледна по най-гадния начин, на който бях способна.

— Какво ти става, по дяволите?

— Излизаш с Паркър и си толкова щастлива — насмешливо каза тя. — Защо тогава не си в „Морган“?

— Знаеш защо, защото изгубих баса!

— Стига, Аби! Говориш колко идеален е Паркър, излизате на невероятни срещи, говорите с часове по телефона, а всяка вечер си лягаш до Травис. Нищо нередно ли не виждаш? Ако наистина харесваше Паркър, отдавна да си върнала багажа си в общежитието.

Стиснах зъби.

— Знаеш, че никога не се измъквам от басове, Мер.

— Така си и мислех — заяви тя, като стисна ръце около волана. — Травис е това, което искаш, а Паркър е това, от което си мислиш, че се нуждаеш.

— Знаем, че изглежда така, но...

— Така изглежда на всички. И ако не ти харесва какво говорят хората за теб, промени се. Не Травис е виновен. Той се обърна на сто и осемдесет градуса заради теб. Ти жънеш похвалите, а Паркър се възползва.

— Само преди седмица искаше да ми събереш нещата и да не позволиш на Травис да ме доближи отново! А сега го защитаваш?

— Абигейл! Не защитавам него, глупачке! За теб мисля! И двамата сте луди един по друг! Направи нещо по въпроса!

— Как можеш изобщо да си ме представиш с него? — Замълчах за момент. — Би трябвало да ме пазиш от хора като него.

Тя стисна устни, явно губейки търпение.

— Ти положи толкова усилия да се откъснеш от баща си. Това е единствената причина, поради която мислиш за Паркър. Той е точната противоположност на Мик, а ти си мислиш, че Травис ще те върне право там, откъдето си тръгнала! Той не е като баща ти, Аби.

— Не съм казала, че е като него, но ме кара да вървя по стъпките му.

— Травис не би ти го причинил. Мисля, че не разбираш колко много означава за него. Ако просто му кажеш...

— Не. Не сме оставили всичко зад гърба си, за да ме гледат и тук всички, както в Уичита. Хайде да се съсредоточим върху настоящия проблем. Шеп те чака.

— Не ми се говори за Шеп — отсеке тя и спря на светофара.

— Той е много нещастен, Мер. Обича те.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и долната ѝ устна потрепери.

— Не ми пука.

— Напротив.

— Знам — проплака тя и се отпусна на рамото ми.

Плака, докато светна зелено, после аз я целунах по главата.

— Зелено е.

Тя се изправи и избърса носа си.

— Преди малко се държах много гадно с него. Сигурно вече няма да иска да говори с мен.

— Ще иска. Знае, че беше ядосана.

Америка изтри лицето си и бавно направи обратен завой. Притеснявах се, че ще трябва дълго да я увещавам, за да дойде с мен, но Шепли се втурна надолу по стълбите още преди да е изгасила двигателя. Той отвори вратата ѝ и я издърпа навън.

— Толкова съжалявам, миличка! Трябваше да си гледам моята работа. Моля те... не си тръгвай. Не знам какво бих правил без теб.

Америка хвана лицето му с две ръце и се усмихна.

— Ти си нагъл кретен, но аз все пак те обичам.

Шепли я зацелува така, сякаш не я беше виждал от месеци, а аз се усмихнах за добре свършената работа. Травис стоеше ухилен на вратата и аз влязох в апартамента.

— И заживели честити — рече той, като затвори вратата след мен.

Аз се отпуснах на дивана, а той седна до мен и притегли краката ми в скута си.

— Какво ти се прави днес, Враб?

— Искам да спя. Или да си почивам... или да спя.

— Може ли първо да ти дам подаръка?

— Приготвил си ми подарък? — бутнах го аз по рамото.

Устните му се изкривиха в неспокойна усмивка.

— Не е диамантена гривна, но реших, че ще ти хареса.

— Сигурна съм, че ще ми хареса, и без да го виждам.

Той свали краката ми от скута си и изчезна в стаята на Шепли. Повдигнах учудено вежди, понеже го чух да мърмори нещо, а после излезе с кутия в ръце. Остави я на пода пред краката ми и приклепна зад нея.

— Побързай, искам да се изненадаш — усмихна се той.

— Да побързам ли?

Отворих капака и зяпнах. Към мен гледаха две големи тъмни очички.

— Кученце! — изписках аз и пъхнах ръце в кутията. Вдигнах тъмното къдраво бебе към лицето си и то обсипа устата ми с топли влажни целувки.

Травис грееше победоносно.

— Харесва ли ти?

— Обожавам го! Взел си ми кученце!

— Момченце е, кери териер. Карах три часа, за да го взема в четвъртък.

— Значи, когато каза, че отиваш с Шепли да закарате колата му на майстор...

— Отидохме да вземем подаръка ти — кимна той.

— Колко е игрив! — засмях се аз.

— Всяко момиче от Канзас има нужда от един Тото — рече Травис, като ми помогна да настаня пухкавата топчица в скута си.

— Наистина прилича на Тото! Така и ще го кръстя — казах аз, бърчейки нос пред въртящото се кутре.

— Можеш да го оставиш тук. Аз ще се грижа за него, когато се върнеш в „Моргай“ — каза той с половинчата усмивка. — Той ще бъде гаранцията ми, че ще минаваш от време на време, когато месецът изтече.

Стиснах устни.

— Аз и така щях да минавам, Трав.

— Готов съм на всичко за тази усмивка, която в момента е на лицето ти.

— Май искаш да си дремнеш, Тото. О, да — загуках аз на кученцето.

Травис кимна, притегли ме в скута си и се изправи.

— Хайде тогава.

Той ме занесе в стаята си, разтвори завивките и ме положи на матрака. Пресегна се през мен да дръпне завесите и се отпусна на възглавницата си.

— Благодаря ти, че остана с мен през нощта — казах аз, докато галех Тото по козината. — Не трябваше да спиш на пода на банята.

— Тази нощ беше една от най-хубавите в живота ми. Обърнах се да видя изражението му. Беше сериозен и аз го изгледах подозрително.

— Да спиш между тоалетната и ваната на студените твърди плочки с повръщаща идиотка до себе си? Ако това е била една от най-хубавите ти нощи, много тъжно.

— Не, да седя до теб, когато ти е зле, и да заспиш в скута ми — това беше една от най-хубавите ми нощи. Не беше удобно и изобщо не съм спал, но прекарах деветнайсетия ти рожден ден с теб, а освен това си много сладка, когато си пияна.

— Сигурна съм, че между гаденето и драйфането съм била изключително сладка.

Той ме придърпа към себе си и погали Тото, който се беше сгушил до шията ми.

— Ти си единствената ми позната жена, която изглежда невероятно с глава в тоалетната. Това значи нещо.

— Благодаря, Трав. Няма да те карам да го правиш отново. Той се облегна на възглавницата си.

— Няма значение. Никой не може да държи косата ти като мен.

Аз се засмях и като затворих очи, потънах в тъмнината.

— Ставай, Аби! — викаше Америка и ме разтърсваше. Тото ме близна по бузата.

— Будна съм! Будна съм!

— Имаме лекция след половин час!

Аз скочих от леглото.

— Колко съм спала? Четиринайсет часа? Какво, по дяволите...?

— Отивай да се изкъпеш! Ако не си готова до десет минути, тръгвам сама!

— Нямам време да се къпя! — казах аз, докато преобличах дрехите, с които бях спала.

Травис подпря брадичка на ръката си и се подсмихна.

— Вие сте луди, момичета. Няма да се свърши светът, ако закъснеете веднъж за лекция.

— Напротив, ако си Америка. Тя не пропуска лекции и мрази да закъснява — обясних аз, докато нахлузвах ризата през главата си и се намъквах в джинсите.

— Остави Мер да върви. Аз ще те закарам.

— Раницата ми е в колата й, Трав.

— Както искате — сви рамене той, — само не се пребивайте от бързане.

Вдигна Тото и като го залюля с една ръка като малка футболна топка, се отдалечи по коридора. Америка ме избута през вратата към колата.

— Не мога да повярвам, че ти е взел кученце — каза тя, обърната назад, докато маневрираше.

Травис стоеше на утринното слънце, бос и по боксерки, увил ръце около себе си, за да се стопли. Гледаше как Тото души малка туфа трева с изражението на горд баща.

— Никога не съм имала куче — казах аз. — Ще бъде интересно.

— Погледни го — рече Америка, клатейки глава, като хвърли поглед към Травис и включи на скорост. — Травис Мадокс: мистър Мама.

— Тото е възхитителен. Дори ти ще се размажеш, като го гушнеш.

— Нали знаеш, че не можеш да го вземеш в общежитието. Травис сигурно не се е сетил за това.

— Каза, че ще го задържи в апартамента.

Тя повдигна вежди.

— Естествено. Травис умее да мисли един ход напред, признавам му го — отбеляза тя, като отново поклати глава и натисна газта.

Аз изпъшках и се отпуснах на седалката. Щом адреналинът се уталожил, тялото ми натежа от следкупонния унес. Когато часът свърши, Америка ме сръчка и аз я последвах към столовата.

Шепли ни посрещна на вратата и аз забелязах, че нещо не е наред.

— Мер — каза той, като я хвана за ръката.

Травис дотича до нас и сложи ръце на кръста, за да си поеме въздух.

— Да не би да те преследва тълпа от разярени жени? — подразних го аз.

Той поклати глава.

— Искан да ви хвана... преди... да влезете.

— Какво става?

— Носят се слухове — подхвана Шепли. — Всички говорят, че Травис е завел Аби у дома и... детайлите варират, но като цяло е доста

зле.

— Какво?! — извиках аз. — Сериозно ли говориш?

Америка завъртя очи.

— На кого му пука, Аби? Хората говорят за вас с Трав от седмици. Не за пръв път някой ви обвинява, че спите заедно.

Травис и Шепли се спогледаха.

— Какво? Има и още нещо, нали?

Шепли потръпна.

— Казват, че си спала с Паркър у Бразил, а после си позволила на Травис... да те заведе у дома, ако ме разбираш.

Аз зяпнах.

— Супер! Значи сега съм курвата на училището.

Очите на Травис потъмняха и той стисна зъби.

— Аз съм виновен. Ако беше някой друг, изобщо нямаше да говорят така за теб.

Той влезе в столовата със стиснати юмруци, отпуснати до тялото. Америка и Шепли го последваха.

— Да се надяваме само, че никой няма да се окаже толкова глупав, че да му каже нещо — отбеляза Америка.

— Или на нея — додаде Шепли.

Травис седна на няколко места от мен и се загледа умислено в сандвича си. Чаках да ме погледне, за да му се усмихна утешително. Травис имаше репутация, но аз позволявах всички да ме виждат с Паркър.

Шепли ме смушка с лакът, докато зяпах братовчед му.

— Просто се чувства зле. Може би се опитва да разсее клюките.

— Не е необходимо да седиш там, Трав. Ела тук — повиках го аз, като потупах празното място на масата срещу себе си.

— Чух, че си имала забележителен рожден ден, Аби — рече Крис Дженкс, подхвърляйки парче маруля в чинията на Травис.

— Не я закачай, Дженкс — предупреди го Травис с мрачен поглед.

Крис се усмихна с кръглите си розови бузи.

— Чух и че Паркър бил бесен. Каза, че наминал вчера през апартамента ти, а двамата с Травис сте били още в леглото.

— Просто си подремвах, Крис — изсъска Америка.

Аз стрелнах с очи Травис.

— Паркър е идвал?

Той се размърда неспокойно на стола си.

— Щях да ти кажа.

— Кога?

Америка се наведе и прошепна в ухото ми:

— Паркър чул слуха и дойде да се кара с теб. Опитах се да го спра, но той влезе и... схвана нещата по много неправилен начин.

Аз забодох лакти в масата и захлупих лице в шепите си.

— Става все по-хубаво.

— Значи не сте го направили, така ли? — не млъкваше Крис. — Мамка му, тъпа работа. Аз пък си помислих, че Аби все пак е била права за теб, Трав.

— Млъквай, Крис — предупреди го Шепли.

— Ако ти не си спал с нея, имаш ли нещо против аз да се пробвам? — рече Крис, хилейки се към съотборниците си.

Лицето ми пламна от първоначалното смущение, но в следващия миг Америка изпищя, защото Травис се беше надигнал от мястото си. Той се пресегна през масата, сграбчи Крис за гърлото с едната ръка, а с другата за тениската. Защитникът се плъзна през масата и десетки столове застъргаха по пода, когато хората се изправиха да видят какво ще стане. Травис го удари няколко пъти в лицето, като всеки път вдигаше високо лакът във въздуха. Единственото, което можеше да направи Крис, беше да прикрива лицето си с ръце.

Никой не докосна Травис. Той беше вън от себе от ярост, а славата му не позволяваше на никого да се опита да му се противопостави. Останалите футболисти се свиваха и мижаха, докато гледаха как бият безмилостно съотборника им.

— Травис! — изкрещях аз и заобиколих масата.

Травис се спря по средата на удара и пусна тениската на Крис, който се свлече на пода. Обърна се задъхан и ме погледна; никога не го бях виждала толкова страшен. Преглътнах и направих крачка назад, а той ме заобиколи и се отдалечи. Понечих да го последвам, но Америка ме хвана за ръката. Шепли я целуна набързо и излезе след братовчед си.

— Божичко — прошепна Америка.

Обърнахме се и видяхме как съотборниците на Крис го вдигат от пода. Потръпнах от гледката на червеното му подпухнало лице. От

носа му се стичаше кръв и Бразил му подаде салфетка от масата.

— Лудият му кучи син! — простена Крис, като седна на стола и вдигна ръка към лицето си. После ме погледна. — Извинявай, Аби. Пошегувах се.

Не знаех какво да отговоря. И аз не разбирах случилото се.

— Тя не е спала с нито единия от двамата — натърти Америка.

— Никога не знаеш кога да млъкнеш, Джейкс — каза с отвращение Бразил.

Америка ме дръпна за ръката.

— Хайде да вървим.

Тя ме повлече към колата си. Когато включи на скорост, я хванах за китката.

— Чакай! Къде отиваме?

— У Шеп. Не искам да остава сам с Травис. Видя ли го? Той съвсем откачи!

— И аз не искам да бъда около него!

Америка ме изгледа невярващо.

— Очевидно има някакъв проблем. Не искаш ли да разбереш какъв?

— Точно в този момент инстинктът ми за самосъхранение надделява над любопитството ми, Мер.

— Единственото, което го спря, беше гласът ти, Аби. Теб ще послуша. Трябва да поговориш с него.

Въздъгнах и я пуснах.

— Добре. Да вървим — казах аз и се отпуснах на седалката. Влязохме в паркинга и Америка спря между чарджъра на Шепли и харлито на Травис. Приблужи се до стълбите, сложила ръце на кръста с характерния си драматизъм.

— Хайде, Аби! — повика ме тя и ми махна да я последвам. Аз колебливо се подчиних, но се спрях, когато видях Шепли да бърза надолу, за да поговори шепнешком с нея. Погледна към мен и пак зашепна в ухото й.

— Какво? — попитах аз.

— Шеп... — размърда се тя неспокойно. — Шеп смята, че не е добра идея да влизаме вътре. Травис е много ядосан.

— Искаш да кажеш аз да не влизам.

Америка сви смутено рамене и погледна към Шепли. Той ме докосна по рамото.

— Нищо лошо не си направила, Аби. Той просто не иска... не иска да те вижда точно в момента.

— Ако не съм направила нищо лошо, защо не иска да ме вижда?

— Не съм сигурен, не ми казва. Предполагам, че се срамува от начина, по който си изпусна нервите пред теб.

— Той си изпусна нервите пред цялата столова! Какво общо имам аз?

— Повече, отколкото си мислиш — отвърна Шепли, избягвайки погледа ми.

Аз ги изгледах, заобиколих ги и хукнах нагоре по стълбите. Влетях през вратата, но в дневната нямаше никого. Вратата на стаята на Травис беше затворена и аз почуках.

— Травис? Аз съм, отвори ми.

— Махай се, Враб — извика той отвътре.

Надникнах и го видях седнал на леглото с лице към прозореца. Тото го закачаше с лапичка по гърба, недоволен, че не му обръща внимание.

— Какво става с теб, Трав?

Той не отговори и аз заставах до него със скръстени ръце. Зъбите му бяха стиснати, но страховитото изражение, което бях видяла в столовата, вече го нямаше. Изглеждаше тъжен. Дълбока, безнадеждна тъга.

— Няма ли да поговорим?

Чаках, но той мълчеше. Когато се обърнах към вратата, той най-после въздъхна.

— Нали се сещаш за онзи ден, когато Бразил се заяждаше и ти скочи в моя защита? Ами... това стана. Само че малко се увлякох.

— Ти беше ядосан още преди Крис да си отвори устата. — Върнах се и седнах на леглото до него. Той продължи да гледа през прозореца.

— Преди малко говорех сериозно. Трябва да се махнеш, Враб. Бог ми е свидетел, че аз не мога да се махна от теб.

— Ти не искаш да си тръгна — докоснах го по ръката аз.

Травис отново стисна зъби, после ме прегърна. Спря се за момент, а след това ме целуна по челото, притиснал буза към

слепоочието ми.

— Няма значение колко се старая. В крайна сметка ще ме намразиш.

Обвих ръце около него.

— Трябва да бъдем приятели. Не приемам отказ — цитирах го аз.

Веждите му се свъсиха и той ме притегли към себе си, без да откъсва поглед от прозореца.

— Често те гледам, докато спиш. Винаги изглеждаш толкова спокойна. Аз нямам този покой. В мен постоянно кипи гняв и ярост... освен когато те гледам как спиш. Точно това правех, когато влезе Паркър. Аз бях буден, той влезе и застана на вратата потресен. Знаех какво си мисли, но не го поправих. Не му обясних, защото исках да си мисли, че се е случило нещо. Сега целият университет смята, че си била и с двама ни в една и съща нощ.

Тото се покатери в скута ми и аз го почесах по ушичките. Травис се пресегна да го погали, а после сложи ръка върху моята.

— Съжалявам.

Аз свих рамене.

— Ако вярва на слуховете, проблемът си е негов.

— Трудно би могъл да си помисли друго, след като ни вижда заедно в леглото.

— Той знае, че живея при теб. Била съм съвсем облечена, за бога.

— Най-вероятно е бил твърде ядосан, за да забележи — въздъхна Травис. — Знам, че го харесваш, Вrab. Трябваше да му обясня. Поне това ти дължа.

— Все едно.

— Не си ли ми бясна? — изненада се той.

— Затова ли беше толкова разстроен? Мислел си, че ще се ядосам, щом науча истината?

— Нормално би било. Ако някой така потъпче репутацията ми, щях да съм леко бесен.

— На теб не ти пука за репутациите. Какво стана с онзи Травис, който пет пари не дава какво мислят другите? — смушках го аз.

— Това беше, преди да видя изражението ти, когато чу какво говорят всички. Не искам да бъдеш наранена заради мен.

— Ти никога не би направил нещо, с което да ме нараниш.

— По-скоро ще си отрежа ръката — въздъхна той.

Отпусна буза върху косата ми. Аз нямах какво да отговоря, а той като че ли беше казал всичко, което трябваше, затова просто си седяхме и мълчахме. От време на време Травис ме притискаше по-силно към себе си. Аз стиснах ризата му, защото не знаех какво друго да направя, за да го накарам да се почувства по-добре, освен да му позволя да ме прегърне.

Когато слънцето започна да залязва, на вратата се почука.

— Аби?

Гласът на Америка прозвуча слабо от другата страна.

— Влизай, Мер — отговори Травис.

Америка влезе заедно с Шепли и се усмихна, като ни видя, оплетени в обятията си.

— Излизаме да си вземем нещо за хапване. На вас двамата да ви се ходи в „Пей Вей“?

— Пфу... пак ли азиатско, Мер? Сериозно? — попита Травис.

Аз се усмихнах. Ето че отново си беше същият.

Америка също го забеляза.

— Да, сериозно. Идвате ли?

— Умирам от глад — обадох се аз.

— Естествено, не си обядвала — смръщи се Травис и се изправи, като вдигна и мен. — Хайде. Да ти намерим нещо за хапване.

Той не свали ръката си от мен чак докато стигнахме до „Пей Вей“.

Щом Травис отиде до тоалетната, Америка се наведе към мен.

— Е? Какво каза?

— Нищо — свих рамене аз.

Тя повдигна вежди.

— Стояхте в стаята му два часа. И той не каза нищо?

— Обикновено не говори, когато е така ядосан — потвърди Шепли.

— Все трябва да е казал нещо — настоя Америка.

— Каза, че се е увлякъл, като е решил да ме защити, и че не е казал истината на Паркър, когато е влязъл в стаята. Това е — отговорих аз, докато намествах солницата и пипера.

Шепли затвори очи и поклати глава.

— Какво има? — попита Америка, като изправи рамене.

— Травис е... Забрави — въздъхна той и завъртя очи.

Америка беше упорита.

— О, не, по дяволите, не можеш просто да...

Млъкна, защото в този момент Травис седна и праметна ръка зад мен.

— Мамка му, още ли не са ни донесли храната?

Смяхме се и се шегувахме, докато ресторантът затвори, а после се натоварихме в колата. Шепли занесе Америка на ръце до апартамента, но Травис ме дръпна за ръката да изчакам. Когато приятелите ни се скриха вътре, той ми се усмихна с разкаяние.

— Дължа ти извинение, така че: извинявай.

— Ти вече ми се извини. Всичко е наред.

— Не, извиних ти се за Паркър. Не искам да си мислиш, че съм някакъв психар, който пребива хората за най-малката дреболия. Но ти дължа извинение, защото не те защитих по правилната причина.

— А тя е...?

— Нахвърлих му се, защото каза, че иска да бъде следващият, не защото те дразнеше.

— Намекът, че може да се нареди на опашка, си е предостатъчна причина да ме защитиш, Травис.

— Точно това имам предвид. Ядосах се, защото реших, че иска да спи с теб.

След като осмислих какво иска да каже, стиснах двата края на ризата му и подпрях чело на гърдите му.

— Знаеш ли какво? Не ми пука — заявих аз, вдигнала поглед към него. — Не ме интересува какво говорят хората, нито дали си си изтървал нервите, нито защо помля физиономията на Крис. Последното, което ми се иска, е да ми се носи лоша слава, но ми писна да се обяснявам на всички за приятелството ни. Да вървят по дяволите.

Очите на Травис омекнаха и устните му се извиха нагоре.

— Приятелството ни? Понякога се чудя слушаш ли ме изобщо.

— Какво значи това?

— Да се прибираме. Уморен съм.

Аз кимнах. Той ме притискаше към себе си, докато влязохме в апартамента. Америка и Шепли вече се бяха затворили в стаята си. Минах през душа, докато Травис ме чакаше навън с Тото, облякох пижамата си и след половин час и двамата бяхме в леглото.

Отпуснах глава на ръката си и издишах бавно и спокойно.

— Остават само две седмици. Каква драма ще направиш, като се върна в „Моргай“?

— Не знам — отвърна той.

Виждах измъченото му свъсено лице дори в тъмното.

— Ей — докоснах го аз по ръката, — шегувах се.

Дълго време го гледах как диша, примигва и се опитва да се отпусне. Размърда се и ме погледна.

— Имаш ли ми доверие, Враб?

— Да, защо?

— Ела насам.

Той ме придърпа към себе си. Поколебах се за секунда-две, после положих глава на гърдите му. Каквото и да ставаше с него, той имаше нужда от мен и аз не бих могла да му откажа дори и да исках.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ОБЕЩАНИЕ

Финч поклати глава.

— Добре, сега с Паркър ли си, или с Травис?

Обърках се.

— Паркър не ми говори, така че там нещата в момента са малко под въпрос — отвърнах аз и подскочих, за да наместя раницата си.

Той издуха облаче дим и извади парченце тютюн от езика си.

— Значи си с Травис?

— Ние сме приятели, Финч.

— Нали разбираш, че всички си мислят, че имате някакво откачено приятелство с екстри, за което не си признавате?

— Не ми пука. Да мислят каквото си щат.

— И откога това? Какво се случи с нервната загадъчна съдържана Аби, която познавам и обичам?

— Почина от стреса, причинен ѝ от всички слухове и предположения.

— Много лошо. Ще ми липсва възможността да я соча с пръст и да ѝ се смея.

Плеснах го през ръката и той се засмя.

— Хубаво. Време е да спреш да се преструваш.

— Какво имаш предвид?

— Скъпа, говориш с човек, който е прекарал по-голямата част от живота си в преструвки. Забелязах те от километър.

— Какво искаш да кажеш, Финч — че съм прикрита лесбийка ли?

— Не, че криеш нещо. Жилетките, свенливата и изискана дама, която ходи в луксозни ресторанти с Паркър Хейс... това не си ти. Или си бивша стриптийзьорка от малък град, или си била в клиника за наркомани. Залагам на последното.

Аз се разсмях гръмогласно.

— Изобщо, ама изобщо не те бива!

— Е, каква е тайната ти тогава?

— Ако ти кажа, вече няма да бъде тайна, нали?

Чертите му се изопнаха в палава усмивка.

— Аз ти показах моята, покажи ми и ти своята.

— Мразя да съобщавам лоши новини, но сексуалната ти ориентация не може да се нарече тайна, Финч.

— Мамка му! А аз си мислех, че съм загадъчен — каза той, като си дръпна отново.

— Хубав живот ли имаше у дома, Финч? — попитах аз, изтръпвайки.

— Майка ми е страхотна... с баща ми имахме доста проблеми, но сега всичко е наред.

— А моят баща беше Мик Абърнати.

— Кой е това?

Аз се изхилих.

— Виждаш ли? Не е голяма работа, ако не знаеш кой е.

— Кой е?

— Отрепка. Хазарт, пиене, лош характер... такъв му е генът. Двете с Америка дойдохме тук, за да мога да започна на чисто, без клеймото на, дъщерята на впиянчения бивш...

— Бивш покерджия от Уичита?

— Родена съм в Невада. Тогава всичко, до което се докосвал Мик, се превръщало в злато. Но когато станах на тринайсет, късметът му се обърна.

— И той обвинява теб за това.

— Америка се отказа от много неща, за да дойде тук с мен и да се отърва от него, но ето че първият, с когото се сблъсках тук, се оказа Травис.

— А като погледнеш Травис...

— Изглежда твърде познат.

Финч кимна и хвърли фаса си на земята.

— Гадно.

Аз присвих очи.

— Ако споменеш на някого за това, което току-що ти разказах, ще се обадя, на когото трябва. Познавам подходящите хора.

— Глупости.

— Ако щещ, вярвай — свих рамене аз.

Финч ме изглежда подозрително, после се усмихна.

— Ти определено си най-готиният човек, когото съм срещал.

— Това е тъжно, Финч. Трябва да излизаш повече — отвърнах аз и се спрях на входа на столовата.

Той повдигна брадичката ми.

— Всичко ще се оправи. Твърдо вярвам, че за всяко нещо си има причина. Ти си дошла тук, Америка е срещнала Шеп, открила си Кръга, нещо в теб е обърнало света на Травис Мадокс с главата надолу. Помисли си. — Той ме целуна бързо по устните.

— Ей! — извика Травис, грабна ме през кръста, вдигна ме и ме остави на земята зад гърба си. — Ти трябваше да си последният човек, от когото да се притеснявам, Финч!

Финч се наведе и намигна.

— Чао, бисквитке.

Когато Травис се обърна към мен, усмивката му угасна.

— Защо се намръщи?

Поклатих глава, опитвайки се да намалая адреналина.

— Просто не обичам това обръщение. Навява ми лоши спомени.

— Нещо свързано с пастора?

— Не — измърморих аз.

Травис сви юмрук.

— Искаш ли да напердаша Финч? Да му дам урок? Ей сега ще го смажа.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Ако исках да смажа Финч, щях просто да му кажа, че „Прада“ са фалирали.

Травис се засмя и ме побутна към вратата.

— Да вървим! Умирам от глад.

Седнахме заедно да обядваме, като не спирахме да се щипем и закачаме. Настроението на Травис беше оптимистично както във вечерта, когато изгубих баса. Всички на масата забелязаха, а когато той започна малък бой на шега с мен, привлякохме вниманието и на съседните маси.

— Чувствам се като животно в зоопарка — завъртях очи аз.

Травис ме погледна, после видя как ни зяпат и стана.

— НЕ МОГА! — изкрещя той.

Цялата столова се обърна рязко към нас. Травис заклати глава в ритъм с музиката в главата си. Шепли затвори очи.

— О, не.

Травис се усмихна и запя:

— ... да получа удовлетворение! Не мога да получа удовлетворение! И съм опитвал, и съм опитал, и съм опитвал... — Той се качи на масата пред погледите на всички. — НЕ МОГА ДА ПОЛУЧА! — Посочи футболистите в края на масата, те се ухилиха и извикаха: — НЕ МОГА ДА ПОЛУЧА! — Цялата столова започна да пляска в ритъм. Травис запя над юмрука си: — Докато си карам колата, по радиото ме заливат с безсмислени сведения, уж да разпалят въображението ми! Не мога! О, не, не!

Той танцуваше около мен и пееше на въображаемия си микрофон. Цялата столова му пригласяше:

— ХЕЙ, ХЕЙ, ХЕЙ!

— Това казвам аз! — Травис завъртя ханша и тутакси няколко момичета изсвириха с уста и изпищяха. Той пак мина покрай мен, пеейки с хора от другия край на столовата и бек вокалистите си от футболния отбор.

— Аз ще ти помогна! — викна едно момиче.

— И съм опитвал, и съм опитал, и съм опитвал...

— НЕ МОГА! НЕ МОГА! НЕ МОГА! — пееше хорът.

Травис се спря пред мен и се наведе.

— Когато гледам телевизия и ми обясняват колко бяла можела да бъде ризата ми ден след ден. Но това не е мъж, той не пуши същите цигари като мен! Не мога! О, не, не!

Всички пляскаха в ритъм, а футболистите изпяха:

— ХЕЙ, ХЕЙ, ХЕЙ!

— Това казвам аз! — изпя Травис, като посочи пляскащата публика. Някои бяха станали и танцуваха с него, но повечето гледаха развеселени и смаяни.

Той скочи на съседната маса и Америка изписка и запляска, смущвайки ме с лакът. Аз поклатих глава; бях умряла и се бях събудила в някакъв гимназиален мюзикъл.

Футболистите припяваха:

— На, на, нанана! На, на, на! На, на, нанана!

Травис вдигна юмрука микрофон високо:

— Когато обикалям света и правя така, и пея това! — Той скочи долу и се наведе в лицето ми.

— И се опитвам да сваля някое момиче, а то ми казва: ела другата седмица, сварваш ме в неподходящ момент! НЕ МОГА! О, не, не!

Салонът пляскаше, футболният отбор крещеше:

— ХЕЙ, ХЕЙ, ХЕЙ!

— Не мога! Не мога! Не мога да получа удовлетворение! — изви той пред мен, ухилен и задъхан.

Цялата зала избухна в аплодисменти, някои студенти дори изсвириха с уста. Травис ме целуна по челото и се поклони; аз поклатих глава. Когато се върна на мястото си срещу мен, той се подсмихна.

— Вече не гледат теб, нали?

— Благодаря. Наистина нямаше нужда.

— Аби?

Вдигнах поглед и видях Паркър в края на масата. Отново всички погледи се обърнаха към мен.

— Трябва да поговорим — нервно каза Паркър. Аз погледнах към Америка и Травис, после отново към Паркър. — Моля те — добави той и пхна ръце в джобовете си.

Аз кимнах и излязох след него. Той подмина прозорците и се спря отстрани на сградата.

— Не исках отново да привличам вниманието към теб. Знам колко мразиш това.

— Значи можеше просто да ми се обадиш — отвърнах аз.

Той кимна, забил поглед в земята.

— Нямах намерение да те издирвам в столовата. Просто чух данданията, видях те и влязох. Съжالياвам. — Изчаках малко и той продължи: — Не знам какво е станало между вас с Травис. Не е моя работа. С теб излязохме само на няколко срещи. Отначало бях разстроен, но после осъзнах, че това не би ме притеснило, ако нямах чувства към теб.

— Не съм спала с него, Паркър. Той държеше косата ми, докато изхвърля половин литър текила в тоалетната. Това беше цялата романтика.

Той се засмя кратко.

— Не мисля, че имахме истински шанс... не и докато живееш с Травис. Истината, Аби, е, че те харесвам. Не знам какво е това, но не мога да спра да мисля за теб. — Усмихнах се и той взе ръката ми, прокарайки пръст по гривната. — Сигурно съм те изплашил с този глупав подарък, но никога досега не съм се озовавал в такава ситуация. Имам чувството, че постоянно се състезавам с Травис за вниманието ти.

— Не си ме изплашил с гривната.

Той стисна устни.

— Бих искал отново да излезем след няколко седмици, когато месецът ти при Травис изтече. Тогава ще можем да се опознаем, без да се разсейваме.

— Става.

Той се наведе и ме целуна по устата със затворени очи.

— Ще ти се обадя скоро.

Махнах му за довиждане и влязох в столовата. Когато минах покрай Травис, той ме грабна и ме сложи в скута си.

— Трудна работа са разделите, а?

— Иска да опитаме отново, след като се върна в „Морган“.

— По дяволите, ще трябва да измисля друг бас — рече той и дръпна чинията ми пред мен.

Следващите две седмици просто отлетяха. Всеки момент, в който бях будна, прекарвах заедно с Травис, в повечето случаи насаме. Водеше ме на вечеря, да пийнем по нещо, да потанцуваме във „Вратата“, на боулинг. Повикаха го за още два боя. Когато не се смеехме глупаво на нещо, се боричкахме или се сгушвахме на дивана с Тото да гледаме филм. Той подчертано пренебрегваше всички момичета, които му пърхаха с дългите си мигли, и всички вече говореха за новия Травис.

През последната ми нощ в апартамента Америка и Шепли загадъчно отсъстваха, а Травис положи големи усилия да приготви специална късна вечеря. Купи вино, извади платнени салфетки и дори донесе нови прибори за случая. Сложи чинии на плота за хранене и придърпа стола си така, че да седне срещу мен. За пръв път имах отчетливото усещане, че двамата сме на среща.

— Много е хубаво, Травис. Пазил си го в тайна — отбелязах аз, докато дъвчех пастата с пиле, която бе сготвил.

Той се усмихна насила; виждах, че се старае да поддържа лековат разговор.

— Ако ти бях казал по-рано, щеше да искаш всяка вечер.

Усмивката му угасна и погледът му се сведе към плота.

Аз въртях храната в чинията си.

— И ти ще ми липсваш, Трав.

— Но все пак ще идваш, нали?

— Знаеш, че ще идвам. А ти ще идваш в „Морган“ и ще ми помагаш да уча както преди.

— Но няма да бъде същото — въздъхна той. — Ти ще излизаш с Паркър, ще бъдем постоянно заети, ще тръгнем в различни посоки...

— Нещата няма да се променят толкова.

Той се засмя едва-едва.

— Кой би предположил първия път, когато се видяхме, че един ден ще седим тук? Преди три месеца никога не бих повярвал, че ще бъда толкова нещастен заради сбогуване с момиче.

Стомахът ми се сви.

— Не искам да бъдеш нещастен.

— Тогава не си отивай. — Изглеждаше толкова отчаян, че почувствах буца от чувство за вина в гърлото си.

— Не мога да се пренеса да живея тук, Травис. Това е лудост.

— Кой го казва? Последните две седмици бяха най-хубавите в живота ми.

— За мен също.

— Тогава защо имам чувството, че повече никога няма да те видя?

Не знаех какво да отговоря. Травис стискаше зъби, но не беше ядосан. Изпитвах все по-силно желание да отида при него. Станах, заобиколих плота и седнах в скута му. Той не ме погледна, затова го прегърнах през врата и притиснах буза в неговата.

— Ще осъзнаеш какъв трън в задника съм била и изобщо няма да ти липсвам — прошепнах аз в ухото му.

Той издиша и ме потърка по гърба.

— Обещавах ли?

Дръпнах се леко назад, за да го погледна в очите. Докоснах лицето му с двете си ръце и погалих брадичката му с палец. Изражението му беше сърцераздирателно. Затворих очи и се наведох

да го целуна по крайчеца на устата, но той се обърна и аз улових повече от устните му, отколкото бях очаквала.

Макар целувката да ме изненада, не се отдръпнах.

Травис не откъсваше устните си от моите, но и не правеше нищо повече.

Накрая аз се дръпнах и се усмихнах.

— Утре ме чака голям ден. Ще оправя в кухнята и после си лягам.

— Ще ти помогна.

Измихме заедно чиниите в мълчание, а Тото спеше в краката ни. Травис подсуши последната чиния и я остави на Стойката, после ме поведе по коридора, стиснал ръката ми малко по-силно от обикновено. Разстоянието от кухнята до стаята му ми се стори двойно по-дълго. И двамата знаехме, че само след няколко часа ни чака раздяла.

Този път дори не се престори, че не гледа как обличам една от неговите тениски вместо пижама. Той остана само по боксерки и се пъхна под одеялото да ме чака.

Когато се мушнах при него, той изгаси лампата и ме придърпа към себе си, без да пита и без да се извинява. Стисна ме с ръце и въздъхна, а аз сгуших лице във врата му. Затворих очи, за да попия момента. Знаех, че ще си мечтая за този миг всеки ден от живота си, и го изживявах с цялото си сърце.

Травис погледна през прозореца. Дърветата хвърляха сянка върху лицето му. Той стискаше очите си и аз бях обзета от тягостно чувство. Мъчително беше да го гледам как страда, като знаех, че аз съм не само причината за това, но и единствената, която би могла да го освободи от тъгата му.

— Трав? Добре ли си?

Той дълго мълча, преди да отговори.

— Никога в живота си не съм бил по-малко добре.

Аз притиснах чело в шията му и той ме прегърна още по-здраво.

— Това е глупаво — казах аз, — ще се виждаме всеки ден.

— Знаеш, че не е вярно.

Тежестта на мъката ни смазваше и аз изпитах непреодолима потребност да спася и двамата ни. Повдигнах брадичка, но се поколебах. Това, което щях да направя, щеше да промени всичко. Помислих си, че за Травис интимността е просто начин да мине времето. Затворих очи

и преглътнах страховете си. Трябваше да направя нещо, защото си давах сметка, че иначе и двамата ще лежим чак до сутринта, ужасявайки се от всяка изминала минута.

Сърцето ми заби лудо, когато докоснах шията му с устни и усетих вкуса на кожата му в продължителна нежна целувка. Той ме погледна с изненада и погледът му омекна, като осъзна какво искам.

Наведе се и притисна устните си в моите с нежна сладост. Топлината от устните му достигна чак до пръстите на краката ми. Придърпах го към себе си. След като бяхме направили първата крачка, нямах никакво намерение да спираме дотук.

Разтворих устни и пропуснах езика на Травис да потърси моя.

— Желая те — казах аз.

Изведнъж целувката се забави и той се опита да се отдръпне. Решена да довърша започнатото, устните ми се задвижиха по-усилено в неговите. Травис продължи да се отдръпва, докато застана на колене. Аз се надигнах заедно с него, без да отлепям устни от неговите.

Той ме хвана за раменете.

— Чакай секунда — каза той задъхано с развеселена усмивка. — Не се налага да го правиш, Вrab. Не е в това смисълът на тази нощ.

Сдържаше се, но в очите му виждах, че няма да изтрае дълго.

Аз отново се притиснах към него, но ръцете му ми позволиха едва да докосна устните му с моите. Вдигнах очи към неговите, изпълнена с решителност. Отне ми миг да го изрека, но го направих.

— Не ме карай да те моля — прошепнах аз в устата му.

При тези думи всичките му задръжки изчезнаха. Той ме целуна страстно и жадно. Пръстите ми се спуснаха по гърба му и спряха на ластика на боксерките му, нервно пробягвайки по ръба на плата. Устните му станаха нетърпеливи; аз се отпуснах на матрака и той легна отгоре ми.

Езикът му отново си проправи път към моя, а когато събрах смелост да плъзна ръка между кожата и боксерките му, той простена.

Съблече тениската през главата ми и ръката му се спусна нетърпеливо по тялото ми, хвана бикините ми и ги смъкна по краката ми. Устата му отново се върна върху моята, а ръката му се плъзна нагоре от вътрешната страна на бедрото ми и аз издишах продължително и насечено, когато пръстите му достигнаха там, където никой друг мъж не ме беше докосвал. Колената ми се повдигаха и

извиваха с всяко движение на ръката му, а когато впих пръсти в кожата му, той се намести върху мен.

— Вrabчо — задъхано каза той, — не е задължително да го правим тази вечер. Ще изчакам, докато си готова.

Аз се пресегнах към горното чекмедже на шкафчето му и го отворих. Усетила пакетчето между пръстите си, аз го вдигнах към устата си и го отворих със зъби. Свободната му ръка се отдръпна от гърба ми и той свали боксерките си, като ги изрита така, сякаш не можеше да понася присъствието им помежду ни.

Чух как пликчето шумоли между пръстите му и след няколко мига го почувствах между бедрата си. Затворих очи.

— Погледни ме, Вrabчо.

Аз вперих очи в него; погледът му беше едновременно решителен и мек. Той изви глава и ме целуна нежно, а после тялото му се стегна и той с бавен лек тласък натисна вътре в мен. Когато се отдръпна, прехапах устна; той отново се залюля навътре в мен и аз стиснах очи от болката. Бедрата ми се притиснаха в неговите и той отново ме целуна.

— Погледни ме — прошепна той.

Щом отворих очи, той се притисна още веднъж в мен и аз извиках от прекрасното парещо чувство. Отпуснах се и движението на тялото му стана по-ритмично. Нервността, която бях изпитала в началото, изчезна и Травис ме стисна здраво, сякаш не можеше да ми се насити. Придърпах го към себе си и той простена, когато чувството стана твърде силно.

— Толкова отдавна те желая, Аби. Ти си всичко, което искам — прошепна той в устата ми.

Сграбчи бедрото ми с една ръка и се подпря на лакът, повдигайки се само на сантиметри над мен. По кожата ни започна да се събира тънък слой от капчици пот. Устните му обходиха брадичката ми и аз извих гръб, когато се спуснаха надолу по тинята ми.

— Травис.

Когато изрекох името му, той притисна буза в моята и движенията му станаха по-отривисти. Звучите от гърлото му се усилиха и той се притисна навътре в мен за последен път, стенийки и треперейки отгоре ми.

След няколко секунди се отпусна и дишането му се успокои.

— На това му се вика първа целувка — казах аз с уморено доволно изражение.

Той се вгледа в лицето ми и се усмихна.

— Последната ти първа целувка.

Бях твърде смаяна, за да отговоря.

Той се отпусна до мен по корем, прегърна ме с една ръка и положи чело на бузата ми. Аз прекарах пръсти по голата кожа на гърба му, докато дишането му стана равномерно.

Лежах будна с часове, заслушана в дълбокото дишане на Травис и шумоленето на вятъра в дърветата навън. Америка и Шепли се прибраха тихо и минаха на пръсти по коридора, шепнейки помежду си.

Бяхме опаковали багажа ми по-рано през деня и аз потръпвах при мисълта колко неудобно ще се почувстваме на сутринта. Мислех си, че като спи с мен веднъж, Травис ще изгуби интерес, но вместо това той говореше, че ще сме заедно завинаги. Затворих очи, като си представих изражението му, когато разбере, че случилото се между нас не е начало, а край. Не можех да измина този път и той щеше да ме намрази, когато му го кажа.

Измъкнах се изпод ръката му и се облякох. Отидох с обувките в ръка до стаята на Шепли. Америка седеше на леглото, а Шепли събличаше ризата си пред гардероба.

— Всичко наред ли е, Аби? — попита той.

— Мер? — повиках я аз и ѝ направих знак да излезе в коридора.

Тя кимна и ме изглежда тревожно.

— Какво става?

— Трябва да ме закараш до „Морган“ още сега. Не мога да чакам до утре.

Крайчецът на устата ѝ се повдигна в многозначителна усмивка.

— Никога не си умеела да се сбогуваш.

Двамата с Шепли ми помогнаха с багажа. По целия път до общежитието гледах през прозореца на колата. Когато занесохме всичките ми чанти в стаята, Америка ме прегърна.

— В апартамента ще бъде толкова различно без теб.

— Благодаря ти, че ме докара. Слънцето ще изгрее след няколко часа. По-добре върви — казах аз, като я притиснах към себе си.

Америка излезе от стаята, без да се обърне назад, а аз нервно хапех устни, защото знаех колко ще се ядоса, като разбере какво съм

направила.

Ризата ми прошумоля, докато я събличах през главата си; статичното електричество във въздуха се бе увеличило с приближаването на зимата. Объркана, аз се свих на кълбо под дебелия юрган и вдишах през носа си. По кожата си още долавях миризмата на Травис.

Леглото ми се струваше студено и чуждо, толкова различно от топлината на матрака на Травис. Бях прекарала трийсет дни в претъпкания апартамент на най-скандалния тип в Източния, но след всички караници и среднощни гости това беше единственото място, на което исках да бъда.

Телефонът започна да звъни в осем сутринта и звъня през пет минути в продължение на цял час.

— Аби! — простена Кара. — Вдигни си тъпия телефон!

Аз се пресегнах и го изключих. Едва когато чух тропането по вратата, схванах, че няма да мога да прекарам деня, затворена сама в стаята си, както го бях намислила.

Кара отвори.

— Какво?

Америка мина покрай нея и застана до леглото ми.

— Какво, по дяволите, става? — извика тя. Очите ѝ бяха червени и подпухнали и беше още по пижама.

Аз седнах.

— Какво има, Мер?

— Травис е откачил! Не иска да говори с нас, руши апартамента, запокити уредбата... Шеп не може да го вразуми!

Аз разтърках очи с възглавничките на дланта си и примигнах.

— Не знам.

— Глупости! Ще ми кажеш какво става, и то веднага!

Кара грабна несесера си за баня и изчезна. Тресна вратата след себе си и аз се намръщих, че може би ще се оплаче на отговорника на общежитието или още по-зле, на декана.

— По-тихо, Америка, за бога — прошепнах аз.

Тя стисна зъби.

— Какво си направила?

Знаех, че ще се разстрои, но не предполагах, че ще се разяри дотолкова.

— Не знам... — преглътнах аз.

— Той замахна срещу Шеп, когато разбра, че сме ти помогнали да си тръгнеш. Аби! Моля те, кажи ми — умоляваше ме тя с блеснали от сълзите очи. — Плаша се!

Страхът в очите ѝ изкопчи половинчата истина.

— Просто не можех да се сбогувам. Знаеш колко ми е трудно.

— Има и нещо друго, Аби. Той полудя! Чух го да крещи името ти, после претършува целия апартамент да те търси. Влетя в стаята на Шеп, за да пита къде си. После се опита да ти се обади. Отново и отново, и отново — въздъхна тя.

— Лицето му беше... Божичко, Аби. Никога не съм го виждала такъв. Разкъса чаршафите на леглото си и ги изхвърли, хвърли възглавниците, разби огледалото си с юмрук, изрита вратата... откачи я от пантите! По-страшно нещо не съм виждала в живота си!

Затворих очи и сълзите, които се бяха насъбрали в очите ми, се претърколиха по бузите.

Америка метна телефона си към мен.

— Трябва да му се обадиш. Поне му кажи, че си добре.

— Добре, ще му се обадя.

Тя пак ми подаде телефона.

— Не, ще му се обадиш сега.

Взех телефона ѝ и се заиграх с копчетата, чудейки се какво да му кажа. Тя го грабна от ръцете ми, набра номера и ми го подаде. Поднесох го към ухото си и си поех дълбоко въздух.

— Мер? — чу се гласът на Травис, изпълнен с тревога.

— Аз съм.

Настъпи мълчание за няколко секунди, после той заговори:

— Какво, по дяволите, ти стана снощи? Събуждам се тази сутрин и теб те няма, ти... ти просто си си тръгнала, без да се сбогуваш! Защо?

— Съжалявам. Аз...

— Съжаляваш?! Аз откачих! Не си вдигаш телефона, измъкваш се... защо? Мислех, че най-после сме изяснили всичко!

— Просто ми трябваше малко време да помисля.

— За какво? — замълча той. — Аз... наранил ли съм те?

— Не! Нищо подобно! Наистина много съжалявам. Сигурна съм, че Америка ти е казала. Аз не се сбогувам.

— Трябва да те видя. — Гласът му беше отчаян.

Аз въздъгнах.

— Имам много работа днес, Трав. Трябва да разопаковам багажа си и имам купища пране.

— Ти съжаляваш за това, което се случи — каза той сломено.

— Не... не е така. Ние сме приятели. Това никога няма да се промени.

— Приятели. Тогава какво беше това снощи, по дяволите? — Гласът му кървеше от гняв.

Аз затворих очи и ги стиснах.

— Знам какво искаш. Просто не мога... да го направя сега.

— Значи ти трябва време? — попита той вече по-спокойно.

— Можеше да ми го кажеш. Нямахте нужда да бягаш така.

— Стори ми се по-лесно.

— По-лесно за кого?

— Не можех да заспя. Мислех си само какво ще бъде на сутринта, как ще се натоваря в колата на Мер и... Не можех да го направя, Трав.

— Достатъчно лошо е, че вече няма да бъдеш тук. Не можеш просто да изчезнеш от живота ми.

Насилих се да се усмихна.

— Ще се видим утре. Не искам неудобство помежду ни, става ли? Просто трябва да премисля някои неща. Това е всичко.

— Добре — каза той. — Мога да го направя.

Затворих телефона и Америка ме изгледа убийствено.

— Спала си с него? Кучка! И нямаше дори да ми кажеш?

Завъртях очи и се отпуснах по лице върху възглавницата.

— Не става дума за теб, Мер. Всичко стана една голяма каша.

— Кое му е толкова трудното? В момента би трябвало да бъдете замаяни от щастие, не да ритате врати и да се криете!

— Аз не мога да бъда с него — прошепнах, забола очи в тавана.

Тя сложи ръка върху моята и меко каза:

— Травис има нужда да поработи над себе си. Повярвай ми, разбирам всичките ти резерви към него, но виж колко много се промени заради теб. Помисли си за последните две седмици, Аби. Той не е Мик.

— Аз съм Мик! Аз се забърквам с Травис и всичко, за което се старахме — пуф! Изчезва ей така! — щракнах аз с пръсти.

— Травис няма да позволи това да се случи.

— Не зависи от него, нали?

— Ти ще разбиеш сърцето му, Аби. Ще разбиеш сърцето му! Единственото момиче, на което се довери дотолкова, че да се влюби, а ти ще го накажеш така жестоко!

Аз извърнах очи; нямах сили да гледам изражението ѝ, докато ме умоляваше.

— Имам нужда от щастлив край. Затова дойдохме тук.

— Не се налага да постъпваш така. Може да се получи.

— Докато късметът не ми изневери.

Америка вдигна ръце и ги отпусна в скута си.

— Божичко, Аби, не започвай пак с тези глупости. Говорихме за това.

Телефонът ми иззвъня и аз погледнах дисплея.

— Паркър е.

Тя поклати глава.

— Не сме приключили разговора си.

— Ало? — отговорих аз, избягвайки суровия ѝ поглед.

— Аби! Ден първи на свободата! Как е?

— Свободно — отговорих аз, неспособна да изиграя какъвто и да било ентусиазъм.

— Вечеря утре? Липсваше ми.

— Да — отвърнах аз, като изтрих нос с ръкава си. — Утре е идеално.

Затворих телефона и Америка се намръщи.

— Когато се прибера, той ще ме разпитва. Ще иска да знае за какво сме говорили. Какво да му кажа?

— Кажи му, че аз ще си изпълня обещанието. Още утре по това време вече няма да му липсвам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

БЕЗИЗРАЗНО ЛИЦЕ НА ПОКЕРДЖИЯ

От мястото, на което седях, Америка и Шепли почти не се виждаха, и аз се прегърбих, наблюдавайки Травис, който бе вперил очи в празното ми място. Чувствах се много нелепо, че се крия, но не бях готова да седя срещу него цял час. Щом се нахраних, поех си дълбоко въздух и излязох навън, където Травис тъкмо допушваше цигарата си.

Бях прекарала по-голямата част от нощта в размисли как да се озовем отново там, където бяхме преди. Ако възприемах случилото се между нас така, както той обикновено се отнасяше към секса, имах подобри шансове. В плана съществуваше опасност да го изгубя напълно, но се надявах огромното му мъжко его да го принуди да играе по същия начин.

— Здравсти — казах аз.

Той направи физиономия.

— Здравсти. Мислех, че ще те видя на обяд.

— Трябваше да тичам напред-назад, имам много за учене — свих рамене аз, опитвайки се да изглеждам възможно най-небрежно.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Математика е, мисля, че се оправям.

— Мога просто да се мотая наоколо за морална подкрепа — усмихна се той и пхна ръка в джоба си. Изпъкналите му мускули се стегнаха от движението и в съзнанието ми ясно се върна образът му, докато проникваше на тласъци в мен.

— Ъъ... какво? — попитах аз, объркана от внезапната еротична мисъл.

— Трябва ли да се преструваме, че онази нощ никога не се е случвала?

— Не, защо? — престорих се аз на неразбрала и той въздъхна, смутен от поведението ми.

— Не знам... защото отнех девствеността ти? — Той изрече думите с приглушен глас, наведен към мен.

Аз завъртях очи.

— Сигурна съм, че това не е първият път, когато дефлорираш момиче, Трав.

Точно както се бях опасявала, нехайното ми отношение го ядоса.

— Всъщност беше.

— Стига де... помолих те да няма неудобство между нас.

Травис си дръпна за последно от цигарата и хвърли фасата на земята.

— Е, ако съм научил нещо от последните дни, то е, че човек невинаги получава това, което иска.

— Здравсти, Аби — каза Паркър и ме целуна по бузата.

Травис го изгледа с убийствено изражение.

— Да те взема към шест?

Аз кимнах.

— До скоро — рече той и продължи по пътя си. Наблюдавах го как се отдалечава и се боях от последствията от тези десет секунди.

— Излизаш с него довечера? — процеди Травис. Зъбите му бяха стиснати и виждах как потрепва челюстта му.

— Казах ти, че ще ме покани, след като се прибера в „Морган“. Вчера ми се обади.

— Нещата леко се промениха след онзи ви разговор, не смяташ ли?

— Защо?

Той се отдалечи и аз преглътнах, опитвайки се да сдържа сълзите си. Травис се спря и се върна.

— Затова каза, че няма да ми липсваш след днешния ден! — каза той, като се наведе към лицето ми. — Знаела си, че ще разбера за вас с Паркър, и си мислела, че аз просто... какво? Ще те забравя? Не ми вярваш или не съм достатъчно добър за теб? Каж ми, по дяволите! Каж ми какво съм направил, мамка му, за да те накарам да постъпиш така!

Аз го гледах право в очите, без да отстъпвам.

— Не си направил нищо. Откога сексът е въпрос на живот и смърт за теб?

— Откакто го направих с теб!

Огледах се, осъзнавайки, че правим сцена. Хората минаваха бавно покрай нас, зяпаха ни и си шушнеха. Усещах как ушите ми

парят; топлината постепенно се разпростря върху лицето ми и очите ми се напълниха със сълзи.

Той затвори очи и се опита да се овладее, преди да заговори.

— Това ли е? Мислиш, че не е означавало нищо за мен?

— Ти си Травис Мадокс все пак.

Той поклати отвратено глава.

— Ако не знаех, щях да реша, че ми тикаш миналото в лицето.

— Не мисля, че четири седмици се броят за „минало“. — Лицето му се изкриви и аз се засмях.

— Шегувам се! Травис, всичко е наред. Аз съм добре, ти си добре. Няма защо да правим от мухата слон.

От лицето му изчезнаха всички емоции и той вдиша дълбоко през носа.

— Знам какво се опитваш да направиш. — Погледът му за миг се разфокусира замислено. — Значи просто ще трябва да ти докажа. — Той ме погледна решително в очите и собствените му очи се присвиха, сякаш му предстоеше бой. — Ако си мислиш, че ще продължа да се чукам наляво-надясно, грешиш. Не искам никоя друга. Казваш, да бъдем приятели? Чудесно, приятели сме. Но и двамата знаем, че онова, което се случи, не беше просто секс.

Той ме заобиколи гневно и отмина, а аз издишах дъх, който не осъзнавах, че съм затаила.

Травис ме погледна през рамо и продължи по пътя си. По бузата ми се търкулна издайническа сълза и аз побързах да я избърша. Любопитните погледи на състудентите ми ме следваха, докато отивах към следващите си занятия.

Паркър седеше на втория ред и аз се вмъкнах на чина до него. На лицето му се разля усмивка.

— С нетърпение чакам довечера.

Аз си поех дъх и се помъчих да сменя предавката след разговора си с Травис.

— Какъв е планът?

— Вече се настаних в новия си апартамент. Мислех, че можем да вечеряме там.

— И аз чакам с нетърпение — отвърнах аз, опитвайки се да убедя сама себе си.

Америка отказа да ми съдейства, а и Кара не беше охотен помощник в избора на рокля за срещата ми с Паркър. Веднага щом я нахлузих през главата си, я съблякох и навлякох джинси. Цял следобед размишлявах за проваления си план и не можех да се съсредоточа върху подготовката. Времето беше хладно, така че облякох тънък пуловер от кашмир в слонова кост над кафяв потник и зачаках до вратата. Когато лъскавото порше на Паркър спря пред общежитието, излязох, преди да е успял да се качи по стълбите.

— Щях да дойда да те взема — каза той разочаровано, докато ми държеше вратата.

— Значи съм ти спестила разкарването — отвърнах аз и си закопчах колана.

Той седна до мен и се наведе да докосне лицето ми с две ръце, сетне ме целуна с пълните си меки устни.

— О — прошепна той. — Липсваха ми устните ти.

Дъхът му беше ментов, одеколонът му ухаеше невероятно, ръцете му бяха топли и меки, изглеждаше фантастично в джинсите и зелената си риза, но аз не можех да се отърся от усещането, че нещо липсва. Вълнението, което бях изпитвала в началото, подчертано отсъстваше и аз мислено проклетх Травис, че ми го е отнел.

Насилих се да се усмихна.

— Ще го приема за комплимент.

Апартаментът му изглеждаше точно както си го представях. Безупречен, със скъпа електроника във всеки ъгъл и най-вероятно обзаведен от майка му.

— Е? Как ти се струва? — попита той, ухилен като дете, което показва новата си играчка.

— Чудесен е — кимнах аз.

Изражението му се промени от игриво към интимно и той ме притегли в обятията си. Целуна ме по шията и всички мускули в тялото ми се стегнаха. Предпочитах да бъда на всяко друго място, но не и в този апартамент.

Телефонът ми иззвъня. Аз се усмихнах извинително и вдигнах.

— Как върви срещата, Вrab?

Обърнах се с гръб към Паркър и прошепнах:

— Какво искаш, Травис? — Опитах се да звуча остро, но гласът ми омекна от облекчение, че го чувам.

— Ходи ми се на боулинг утре. Търся си партньор.

— Боулинг! Не можа ли да ми се обадиш по-късно? — Чувствах се като пълна лицемерка, защото се бях надявала на оправдание да държа устните на Паркър по-далеч от моите.

— Откъде да знам кога ще свършиш? О... това не прозвуча добре — рече той, явно развеселен от собствените си думи.

— Ще ти се обадя утре и ще се разберем, става ли?

— Не, не става. Каза, че искаш да бъдем приятели, но не можем да излезем заедно да се забавляваме, така ли? — Завъртях очи, а Травис изпуктя. — Не ми върти очи. Идваш ли, или не?

— Откъде знаеш, че въртя очи? Преследваш ли ме? — попитах аз, като забелязах дръпнатите завеси.

— Ти винаги въртиш очи. Да или не? Губиш ценното време на срещата си.

Познаваше ме толкова добре. Борех се с желанието си да го помоля да ме вземе още сега оттук. Не можах да сдържа усмивката си при мисълта за това.

— Да! — отговорих с приглушен глас, сподавяйки смеха си.

— Ще дойда.

— Що те взема в седем.

Обърнах се към Паркър, ухилена като Червения котак от „Алиса“.

— Травис? — досети се той.

— Да — намръщих се аз, че ме с хванал.

— Още ли сте само приятели?

— Още сме само приятели — кимнах аз.

Седнахме на масата и ядохме китайска храна. След известно време отношението ми към него стана по-топло, а той ми напомни колко е обаятелен. Чувствах се олекнала, почти развеселена, което беше забележителна промяна в сравнение с по-рано. Колкото и да се мъчех да пропъдя тази мисъл от главата си, не можех да отрека, че настроението ми се бе подобрило от плановете ми с Травис за следващия ден.

След вечеря седнахме на дивана да гледаме филм, но още преди началните надписи да свършат, Паркър ме беше проснал по гръб. Радвах се, че съм избрала джинсите — с рокля нямаше да ми бъде толкова лесно да го отблъсна. Устните му се спуснаха към ключицата

ми, а ръката му се спря на колана ми. Непохватно се опита да го откопчае, но когато щракна, аз се измъкнах и станах.

— Добре! Мисля, че толкова ти стига за тази вечер — заявих аз, като го закопчах отново.

— Какво?

— Първа база... втора база? Все едно. Късно е. Трябва да си вървя.

Той седна и ме хвана за краката.

— Не си тръгвай, Аби. Не искам да си мислиш, че за това съм те довел тук.

— А не беше ли за това?

— Не, разбира се — отвърна той и ме притегли в скута си. — От две седмици само за теб мисля. Извинявай за нетърпението.

Целуна ме по бузата и аз се усмихнах, когато дъхът му погъделичка шията ми. Обърнах се към него и го целунах по устните, опитвайки се с всички сили да почувствам нещичко, но не би. Отдръпнах се и въздъхнах.

Паркър свъси чело.

— Казах, че съжалявам.

— А пък аз казах, че е късно.

Закара ме до „Морган“, целуна ме за лека нощ и стисна ръката ми.

— Нека опитаме отново. Утре в „Биазети“?

Аз стиснах устни.

— Утре съм на боулинг с Травис.

— Тогава в сряда?

— Сряда е добре — отвърнах аз и се усмихнах пресилено.

Паркър се размърда. Явно обмисляше нещо.

— Аби? След няколко уикенда има купон за двойки в Къщата...

Вътрешно потреперих при мисълта за обсъждането, което неминуемо щеше да последва.

— Какво? — попита той, като неспокойно се изкиска.

— Не мога да дойда с теб — отвърнах аз и слязох от колата.

Той ме последва към входа на общежитието.

— Имаш планове ли?

— Имам планове... Травис вече ме покани.

— На какво те е поканил Травис?

— На купона за двойки — обясних аз малко смутено.

Лицето на Паркър се зачерви и той пристъпи от крак на крак.

— Ще ходиш на купона с Травис? Той не ходи на такива места. И нали сте само приятели? Няма логика.

— Америка не искаше да отиде с Шеп, освен ако не ида и аз.

— Тогава можеш да отидеш с мен — усмихна се той успокоено и преплете пръсти в моите.

Аз направих физиономия.

— Не мога да откажа на Травис, а после да отида с теб.

— Не виждам какъв е проблемът — сви рамене той. — Ще бъдеш там заради Америка, а Травис ще се освободи от ангажимента. Той е върл противник на тези купони. Смята, че те са начин момичетата да ни принудят да обявим официално връзката си.

— Всъщност на мен не ми се ходеше. Той ме нави.

— Сега имаш оправдание. — Беше влудяващо убеден, че ще променя решението си.

— Аз изобщо не исках да ходя.

Търпението му се изчерпа.

— Искам само да изясним нещата. На теб не ти се ходи на купона. На Травис му се ходи и те кани, а ти не искаш да отмениш уговорката си с него, за да отидеш с мен, въпреки че първоначално изобщо не си искала да ходиш?

Трудно ми беше да отвърна на тежкия му поглед.

— Не мога да постъпя така с него, Паркър, съжалявам.

— Ти разбираш ли какво е купон за двойки? Нещо, на което човек отива с гаджето си. Покровителственият му тон разпръсна и малкото съчувствие, което изпитвах.

— Е, аз нямам гадже, така че формално погледнато, изобщо не би трябвало да ходя.

— Мислех, че ще опитаме отново. Мислех, че между нас има нещо.

— Аз се опитвам.

— Какво очакваш от мен? Да си седя сам вкъщи, докато ти си на купона на моето братство с друг? Да поканя ли друго момиче?

— Можеш да постъпиш както желаш — отвърнах аз, подразнена от заплашителния тон.

Той вдигна очи и поклати глава.

— Не искам да каня друга.

— Не очаквам да не отидеш на собствения си купон. Ще се видим там.

— Искаш да дойда с друга? А ти — с Травис? Не разбираш ли колко нелепо е това?

Аз скръстих ръце, готова за схватка.

— Казах му, че ще отида с него, още преди с теб да сме излезли, Паркър. Не мога сега да се откажа.

— Не можеш или не искаш?

— Все едно. Съжалявам, че не разбираш. — Отворих входната врата, а Паркър сложи ръка върху моята.

— Добре — въздъхна той примирено. — Очевидно това е проблем, с който ще трябва да се справя. Травис е един от най-добрите ти приятели, разбирам. Не искам това да се отрази на връзката ни. Става ли?

Аз кимнах.

Той отвори вратата и ме пусна да вляза, като ме целуна по бузата за довиждане.

— Значи ще се видим в сряда в шест?

— В шест — потвърдих аз и му помахвах, докато се качвах по стълбите.

Когато свих по коридора, Америка тъкмо излизаше от банята и очите ѝ светнаха.

— Здравсти, мацко! Как мина?

— Мина — отвърнах унило аз.

— Оу.

— Не казвай на Травис, моля те.

— Няма — изпъшка тя. — Какво стана?

— Паркър ме покани на купона за двойки.

Америка пристегна кърпата си.

— Няма да вържеш тенекия на Трав, нали?

— Не, и Паркър никак не е доволен от този факт.

— Разбираемо — кимна тя. — И много лошо.

Америка праметна дългите си кичури мокра коса през рамо и по голата ѝ кожа се стекоха капки вода. Тя беше изтъкана от противоречия. Кандидатства в Източния, за да можем да се преместим заедно. Беше се провъзгласила за моята будна съвест, твърдо решена да

се намеси, когато се поддам на вродената си склонност да стъпвам накриво. Връзката с Травис противоречеше на всичко, което си бяхме говорили, но тя се беше превърнала в неговата свръхентузиазирана мажоретка.

Облегнах се на стената.

— Много ли ще се ядосаш, ако изобщо не дойда?

— Не, не се ядосвам невероятно и необратимо много. Това си е отвсякъде причина за сериозна караница, Аби.

— Значи явно ще дойда — казах аз, като пъхнах ключа си в ключалката. Телефонът ми иззвъня и на екрана се появи забавната физиономия на Травис. — Ало?

— Прибра ли се вече?

— Да, докара ме преди пет минути.

— И аз идвам след пет.

— Чакай! Травис?

Беше затворил. Америка се разсмя.

— Имала си разочароваща вечер с Паркър, но се усмихна, когато Травис ти се обади. Наистина ли си толкова тъпа?

— Не съм се усмихнала — възразих аз. — Той идва насам. Би ли го посрещнала и да му кажеш, че съм си легнала?

— Напротив, усмихна се, и не, няма. Сама му го кажи.

— Да, Мер, ще изляза, за да му кажа, че съм си легнала.

Тя ми обърна гръб и си отиде в стаята. Аз вдигнах ръце и ги отпуснах.

— Мер! Моля те?

— Приятно прекарване, Аби — усмихна се тя и си влезе.

Слязох по стълбите и видях Травис на мотоциклета му пред стълбите. Беше облечен с бяла тениска с черни мотиви, които подчертаваха татуировките на ръцете му.

— Не ти ли е студено? — попитах го аз, като пристегнах якето си.

— Изглеждаш добре. Хубаво ли си изкара?

— Тъ... да, благодаря — отговорих аз разсеяно. — Какво правиш тук?

Той врътна газта и двигателят изръмжа.

— Реших да покарам малко, за да си проясня главата. Искам да дойдеш с мен.

— Студено е, Трав.

— Искаш ли да взема колата на Шеп?

— Утре ще ходим на боулинг. Не можеш ли да изчакаш дотогава?

— Доскоро те виждах всяка секунда, сега съм щастлив, ако те зърна за десет минути...

Аз се усмигнах и поклатих глава.

— Минали са само два дена, Травис.

— Липсваш ми. Качвай си дупето на мотора и да вървим.

Не можех да споря. Той също ми липсваше. Повече, отколкото някога щях да си призная. Закопчах якето си и се качих зад него, като мушнах пръсти в гайките на джинсите му. Той издърпа китките ми към гърдите си и ги сложи една върху друга. Доволен, че съм го хванала достатъчно здраво, потегли бързо по пътя.

Опрях буза в гърба му и затворих очи, вдъхвайки миризмата му. Напомняше ми за апартамента му, за чаршафите, за начина, по който ухаеше, докато се разхождаше с кърпа на кръста.

Гледките на трала се размазваха покрай нас, а на мен не ми пукаше колко бързо кара, нито колко студен е вятърът, бръснеш кожата ми, дори не обръщах внимание къде сме. Единственото, за което мислех, беше тялото му, притиснато в моето. Нямахме цел или ограничения във времето; носехме се по отдавна опустели улици.

Травис спря на бензиностанция.

— Искаш ли нещо?

Аз поклатих глава и слязох от мотора, за да раздвижа краката си. Той се усмигна, като ме гледаше как оправям косата си с пръсти.

— Откажи се. Толкова си красива.

— Можеш просто да ме запишеш за статистка в рок клип от осемдесетте.

Той се засмя и се прозина, пропъждайки мухите, които бръмчаха наоколо. Пистолетът на колонката изщрака и прозвуча по-силно, отколкото очаквах, и тихата нощ. Имах чувството, че сме единствените две същества на планетата. Извадих телефона си, за да видя колко е часът.

— Господи, Трав. Три часът е.

— Искаш да се връщаме ли? — попита той с лице, помръкнало от разочарование.

Аз стиснах устни.

— Добре би било.

— Ще отидем ли все пак на боулинг довечера?

— Казах ти, че ще отидем.

— И ще дойдеш с мен на купона на „Сигма Тау“ след две седмици?

— Нима намекваш, че не си спазвам обещанията? Струва ми се малко обидно.

Той извади пистолета от резервоара и го закачи на колонката.

— Просто вече не знам какво възнамеряваш да правиш.

Той седна на мотора и ми помогна да се кача зад него. Аз пъхнах пръсти в гайките на колана му, а после размислих и обвих ръце около тялото му.

Той въздъхна и изправи мотора. Не му се искаше да запали. Кокалчетата му побеляха от стискане на дръжките. Пое си въздух, понечи да каже нещо, после поклати глава.

— Ти си важен за мен, нали знаеш — уверих го аз, като го стиснах.

— Не те разбирам, Вrabчо. Мислех си, че познавам жените, но ти толкова ме объркваш, че не знам кое е горе и кое — долу.

— И аз не те разбирам. Ти трябваше да си любимецът на жените в Източния. Нещо не получавам всички преживявания на първокурсничката, които ми обещаваха в брошурата — подразних го аз.

— Едно на ръка. Никога не ми се е случвало момиче да преспи с мен само за да я оставя на мира — каза той все още с гръб към мен.

Не беше така, Травис — излъгах аз, засрамена, че е отгатнал намеренията ми, без дори да разбира колко е прав.

Той поклати глава и запали. Излезе на улицата. Караше необичайно бавно и спираше на жълти светофари, избирайки обиколния маршрут към общежитието.

Когато спряхме пред входа на „Морган Холи“, ме обзе същата тъга, както в нощта, когато напуснах апартамента. Беше абсурдно да проявявам такива емоции, но всеки път, когато се опитвах да го отблъсна, се ужасявах, че може и да успея.

Той ме изпрати до вратата и аз извадих ключовете си, отбягвайки погледа му. Изведнъж ръката му улови брадичката ми и палецът меко докосна устните ми.

— Той целуна ли те?

Аз се отдръпнах, изненадана от парещото чувство, което прониза всичките ми нерви от устата до пръстите на краката.

— Ти наистина знаеш как да прецакаш идеалната вечер, нали?

— Стори ти се идеална, така ли? Това означава ли, че си си прекарала добре?

— Винаги е така, когато съм с теб.

Той сведе очи към земята и свъси вежди.

— Целуна ли те?

— Да — въздъхнах подразнено аз.

Той затвори очи.

— Само това ли?

— Не е твоя работа! — Отворих вратата, но Травис я затвори и препречи пътя ми.

— Трябва да знам — извинително каза той.

— Не, не трябва! Мръдни се, Травис!

— Врабчо...

— Мислиш си, че след като вече не съм девствена, ще се чукам с всекиго, който поиска, така ли? Много благодаря!

— Не съм казал това, по дяволите! Толкова много ли искам — само малко спокойствие!

— И как точно ще се успокоиш, ако знаеш дали спя с Паркър?

— Откъде да знам? За всички е очевидно, само не и за теб! — каза той отчаяно.

— Значи съм идиот. Върви ти тази вечер, Трав — казах аз и се пресегнах към дръжката на вратата.

Той ме хвана за раменете.

— Това, което изпитвам към теб... полудявам...

— Това с лудостта е вярно — сопнах се аз, като се отдръпнах от него.

— Упражнявах се през цялото време, докато карах, така че ме чуй.

— Травис...

— Знам, че всичко е прецакано, ясно? Аз съм импулсивен и избухлив, а ти успяваш да влезеш под кожата ми както никой друг. Държиш се така, сякаш ме мразиш, а в следващата минута имаш нужда от мен. Никога не правя нищо както трябва и не те заслужавам... но те

обичам, Аби. Обичам те повече, отколкото съм обичал, когато и да било, каквото и да било, когато и да било. Щом си до мен, не ми трябва пиене, пари, борби, едnodневни свалки. Нуждая се единствено от теб. Само за теб мисля. Само за теб мечтая. Само теб желая.

Планът ми да се правя на ударена се провали епично. Не можех да се преструвам повече, когато всичките му карти бяха на масата. В мига на срещата ни нещо и в двама ни се бе променило и каквото и да беше, то караше и двама ни да изпитваме нужда един от друг. По неизвестни за мен причини аз бях неговото изключение и колкото и да се опитвах да се боря с чувствата си, той беше моето.

Той поклати глава, улови лицето ми в шепи и ме погледна в очите.

— Спа ли с него?

Очите ми се изпълниха с горещи сълзи. Поклатих отрицателно глава. Той притисна устни в моите и езикът му без колебание нахлу в устата ми. Неспособна да се владее повече, аз го сграбчих за ризата и го притеглих към себе си. Той измърка с удивителния си дълбок глас и ме притисна толкова силно, че не можех да дишам.

После се отдръпна назад, останал без дъх.

— Обади се на Паркър. Кажу му, че не искаш повече да го виждаш. Кажу му, че си с мен.

Затворих очи.

— Аз не мога да бъда с теб, Травис.

— Защо, по дяволите?

Поклатих глава. Боях се как ще реагира на истината.

Той се засмя горчиво.

— Не е за вярване. Желая едно-единствено момиче, а то не ме иска.

Преглътнах, защото знаех, че ще трябва да стигна по-близо до истината, отколкото ми се бе случвало от месеци.

— Когато двете с Америка се преместихме тук, имах ясното съзнание, че животът ми ще поеме в определена посока. Или че няма да поеме в определена посока. Борбите, хазартът, пиенето — това са все неща, които оставих зад гърба си. Когато съм с теб... всичко това отново застава пред мен в опаковка, на която не мога да устоя. Не съм изминала стотици мили, за да го преживея отново.

Той повдигна брадичката ми.

— Знам, че заслужаваш нещо по-добро от мен. Мислиш, че не го знам ли? Но ако някога е имало жена, създадена за мен... това си ти. Ще направя всичко каквото трябва, Вrab. Чуваш ли ме? Ще направя всичко.

Извърнах се, засрамена, че не успях да му кажа истината. Аз бях тази, която не беше достатъчно добра. Аз бях тази, която щеше да съсипе всичко, която щеше да съсипе него. Един ден той щеше да ме намрази и аз не можех да понеса погледа в очите му, когато стигне до това заключение.

Той притисна вратата с една ръка.

— Ще спра да се бия в мига, в който завърша. Повече няма да пийна и глътка. Ще се погрижа да заживееш щастливо с мен, Вrabчо, като в приказките. Мога да го направя, само ми повярвай.

— Не искам да се променяш.

— Тогава ми кажи какво да направя. Кажи ми и ще го направя — умоляваше ме той.

Всички мисли да бъда с Паркър отдавна се бяха изпарили и аз знаех, че е заради чувствата ми към Травис. Мислех си за различните пътища, по които щеше да се развие животът ми от този момент насетне — да се доверя на Травис и да поема риска на непознатото или да го отблъсна, съзнавайки точно до какво ще ме доведе това. И двете възможности ме ужасяваха.

— Може ли да ми дадеш телефона си? — помолих аз.

Травис се смръщи объркано.

— Разбира се.

Извади телефона си и ми го подаде. Аз набрах номера и затворих очи.

— Травис? Какво, по дяволите, правиш? Знаеш ли кое време е? — каза Паркър.

Гласът му беше дълбок и дрезгав. Веднага усетих как сърцето ми бие в гърдите. Не бях предвидила, че ще разбере, че звъня от телефона на Травис.

В следващия момент думите някак си пробиха път до треперещите ми устни.

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано, но това не можеше да чака. Аз... не мога да изляза на вечеря с теб в сряда.

— Почти четири сутринта е, Аби. Какво става?

— Всъщност изобщо не мога да се виждам с теб.

— Аби...

— Аз... доста съм сигурна, че съм влюбена в Травис — казах аз и се стегнах, готова за реакцията му.

След няколко секунди на шокирано мълчание той затвори. Вперила поглед в паважа, подадох телефона на Травис, а после неохотно го погледнах. На лицето му бяха изписани объркване, изненада и възхита.

— Той ми затвори.

Травис се вгледа в лицето ми с предпазлива надежда в очите.

— Обичаш ли ме?

— Заради татуировките е — свих рамене аз.

На лицето му се разля широка усмивка и трапчинката му потъна в бузата.

— Ела вкъщи с мен — каза той и ме прегърна.

— Наприказва ми всичко това, за да ме вкараш в леглото си ли? — повдигнах вежди аз.

— Единственото, за което мисля сега, е как те прегръщам цяла нощ.

— Да вървим.

Въпреки високата скорост и съкращения маршрут пътуването до апартамента ми се стори безкрайно. Когато най-сетне стигнахме, Травис ме качи на ръце по стълбите. Аз се кисках в устните му, докато той се мъчеше да отвори вратата. Когато ме остави да стъпя на земята и затвори вратата след себе си, той изпусна дълга, изпълнена с облекчение, въздишка.

— Това сякаш не беше моят дом, откакто ти си тръгна — призна той, като ме целуна по устните.

Тото се втурна по коридора и размаха мъничката си опашка, закачайки ме с лапички по краката. Аз го вдигнах и му загуках.

Леглото на Шепли изскърца и чухме тежките му стъпки по пода. Той отвори вратата и примижа срещу светлината.

— Мамка му, Травис, пак ли правиш глупости! Влюбен си в А... — погледът му се фокусира и той осъзна грешката си. — ... би. Здравсти, Аби.

— Здравсти, Шеп — казах аз и оставих Тото на земята.

Травис ме повлече покрай шокирания си братовчед, ритна вратата след себе си и ме притисна в обятията си, целувайки ме, без да мисли, сякаш го бяхме правили милиони пъти преди това. Аз съблякох ризата му през главата, а той свали якето ми от раменете. Спрях да го целувам колкото да махна пуловера и потника си, после отново се притиснах в него. Съблякохме се един друг и след секунди бяхме в леглото. Пресегнах се над главата си да отворя чекмеджето и пъхнах ръка вътре.

— По дяволите — изруга Травис, задъхан и притеснен, — изхвърлих ги.

— Какво? Всичките?

— Мислех си, че ти... щом не съм с теб, вече нямаше да ми трябват.

— Шегуваш се! — изпъшках аз и отпуснах глава на таблата.

Той удари чело в гърдите ми.

— Смятай се за обратното на предрешен въпрос.

Аз се усмихнах и го целунах.

— Никога ли не си го правил без това?

Той поклати глава.

— Никога.

Аз се огледах замислено. Той се усмихна на изражението ми.

— Какво правиш?

— Шшшш... броя. — Травис ме изгледа за миг, после зацелува шията ми. — Не мога да се съсредоточа така! Двайсет и пети и два дни...

— За какво, по дяволите, говориш?

— Всичко е наред — казах аз и се плъзнах под него.

Той притисна гърди към моите и нежно ме целуна.

— Сигурна ли си?

Аз прокарах ръце от раменете към гърба му и го притеглих към себе си. Той затвори очи и издаде продължителен дълбок стон.

— О, господи, Аби... — Той отново се залюля в мен и от гърлото му излезе тих звук. — Удивително е.

— Различно ли е?

Той ме погледна в очите.

— С теб е различно, но... — Той си пое дълбоко дъх и отново се напрегна, притваряйки очи за миг. — Вече никога няма да бъда същият.

Устните му търсеха всеки сантиметър от шията ми, а когато отново намериха пътя към устата ми, аз впих пръсти в мускулите на раменете му, изгубена в силата на целувката.

Травис вдигна ръцете ми над главата ми и преплете пръсти с моите, като ги стискаше при всеки тласък. Движенията му станаха малко по-груби и аз впих нокти в дланите му, а вътрешностите ми се напрегнаха с невероятна сила.

Извиках, прехапах устни и стиснах очи.

— Аби — прошепна той, — аз трябва... трябва да...

— Не спирай — помолих аз.

Той отново се заклати в мен, стенойки толкова силно, че покрих устата му. Той задиша тежко, а после ме погледна в очите и ме зацелува навсякъде. Улови в двете си шепи лицето ми и ме целуна отново, по-бавно и по-нежно. Докосна с устните си моите, после бузите ми, челото, носа и пак устните.

Усмихнах се и въздъгнах, повалена от изтощение. Травис ме придърпа до себе си и ни зави. Аз отпуснах буза на гърдите му и той ме целуна още веднъж по челото, сплитайки пръсти зад гърба ми.

— Моля те, този път не си тръгвай. Искам да се събудя така на сутринта.

Аз целунах гърдите му. Чувствах се виновна, че се налага да ме моли за това.

— Никъде няма да ходя.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

РЕВНОСТ

Събудих се, легнала по корем, гола и увита в чаршафите на Травис Мадокс. Останах със затворени очи, а пръстите му галеха ръката и гърба ми.

Въздъхна дълбоко и доволно.

— Обичам те, Аби — каза той тихо. — Ще те направя щастлива, кълна се в това.

Леглото се разлюля, когато той се размърда. Усетих устните му, които обсипваха гърба ми с бавни малки целувки. Не помръднах. Когато стигна до кожата под ухото ми, той стана и прекоси стаята. Стъпките му се отдалечиха спокойно по коридора и след малко тръбите завиха от налягането на водата за душа.

Отворих очи, седнах и се протегнах. Всички мускули ме боляха — мускули, за които не бях и подозирала, че притежавам. Вдигнах чаршафите до гърдите си и се загледах през прозореца в жълтите и червените листа, които падаха, въртейки се, от клоните на земята.

Някъде на пода завибрира мобилният му телефон и след кратко ровене в струпаните на купчина дрехи го намерих в джоба на джинсите му. На екрана се виждаше само номер, без име.

— Ало?

— А... там ли е Травис? — попита женски глас.

— В банята е, да му предам ли нещо?

— Естествено. Кажете му, че се е обаждала Меган, моля.

В този момент влезе Травис и стегна кърпата около мокрия си кръст.

— За теб е — подадох му телефона аз и той се усмихна.

Целуна ме, погледна дисплея и поклати глава.

— Да? Беше приятелката ми. Какво искаш, Меган? — Той се заслуша за секунда и каза: — Е, Врабчето е специално, какво да се прави. — След дълга пауза завъртя очи. Можех само да си представям какво му говори тя. — Не се дръж като кучка, Меган. Слушай, не ми

звъни повече... Е, любовта прави такива неща с хората. — Той ме погледна нежно. — Да, в Аби. Сериозно говоря, Мег, без повече обаждания... Чао.

Той подхвърли телефона си на леглото и седна до мен.

— Беше малко ядосана. Каза ли ти нещо?

— Не, само пита за теб.

— Изтрих няколко телефона, които имах, но това не им пречи да ми звънят. Ако сами не схванат, аз ще ги светна.

Той ме погледна очаквателно и аз не можах да сдържа усмивката си. Никога не го бях виждала такъв.

— Нали знаеш, че ти вярвам.

Той притисна устни в моите.

— Не бих те винил, ако очакваш да си го заслужи.

— Трябва да се изкъпя. Пропуснах едно занятие.

— Виждаш ли? Вече упражнявам положително влияние.

Аз станах и той подръпна чаршафа.

— Меган каза, че този уикенд в „Червената врата“ има купон за Хелюин. Миналата година ходих с нея, беше доста забавно.

— Убедена съм — повдигнах вежди аз.

— Искам да кажа, че се събират много хора. Има турнир по бiliarд и евтино пиене... искаш ли да отидем?

— Всъщност не... Аз не се маскирам. Никога не съм го правила.

— Аз също. Просто ходя — сви рамене той.

— Остава ли боулингът за довечера? — попитах аз, чудейки се дали поканата е била само за да си спечели малко време насаме с мен, от което вече нямаше нужда.

— Да, по дяволите! Ще те разбия!

Аз присвих очи.

— Не, няма! Имам нова суперсила.

— И каква е тя? — засмя се Травис. — Остър език?

Аз се наведох към него, целунах го по врата и като прокарах език до ухото му, целунах и него. Той замръзна на място.

— Разсейване — прошепнах аз.

Той ме хвана за ръцете и ме хвърли по гръб.

— Ще пропуснеш още едно занятие.

След като най-после успях да го убедим да излезем от апартамента за достатъчно дълго време, за да присъстваме на лекцията

по история, тичахме до университета и успяхме да седнем точно преди професор Чейни да започне да преподава. Травис обърна червената си бейзболна шапка наопаки и ме целуна по устните пред всички.

На път към столовата ме хвана и преплете пръсти в моите. Изглеждаше безкрайно горд, че ме държи за ръка и заявява пред целия свят, че сме заедно. Финч забеляза. Първо погледна ръцете ни, после ми се ухили глупаво. Не беше единственият — елементарното показване на чувства помежду ни събираше погледите и предизвикваше шепота на всички, с които се разминавахме.

На входа Травис издуха последния дим от цигарата си и ме погледна, усетил колебанието ми. Америка и Шепли вече бяха вътре, а Финч запали нова цигара, за да ни остави да влезем сами. Бях сигурна, че слуховете са стигнали нови висоти, откакто Травис ме целуна пред всички на лекцията по история, и изпитвах ужас да изляза на сцената, която сега беше столовата за нас.

— Какво има, Врабчо? — попита той, като ме подръпна за ръката.

— Всички ни гледат.

Той вдигна ръката ми и ме целуна по пръстите.

— Ще го преживеят. Просто първоначален шок. Помниш ли, когато започнахме да се мотаем заедно? След време любопитството им угасна и свикнаха да ни виждат заедно. Хайде — подкани ме той и ме дръпна през вратата.

Една от причините да избира Източния беше скромността на възпитаниците му, но прекомерният им интерес към скандала понякога ме изтощаваше. Животът беше един безкраен анекдот; всички осъзнаваха колко глупава е мелницата за клюки, но най-безсрамно участваха в нея.

Взехме си храна и седнахме на обичайните си места. Америка се усмихваше многозначително. Бъбреше, все едно нищо не се е случило, но футболистите от другия край на масата ме зяпаха така, сякаш съм се подпалила.

Травис побутна ябълката ми с вилицата си.

— Ще ядеш ли това, Враб?

— Не, вземи я, мило.

Ушите ми пламнаха, когато Америка вдигна глава и ме погледна.

— Просто ми се изплъзна — поклатих глава аз. Обърнах се към Травис, на чието лице беше изписана развеселеност, примесена с обожание.

Бяхме се нарекли така няколко пъти сутринта и не ми бе хрумвало, че обръщението е ново за всички останали, докато не ми се изплъзна от устата.

— Току-що достигнахте етапа на дразнещо сладка двойка — ухили се Америка.

Шепли ме потупа по рамото.

— Ще останеш ли тази вечер у нас? — попита той, дъвчейки парче хляб. — Обещавам да не излизам от стаята си, за да те наругая.

— Ти бранеше честта ми, Шеп. Простено ти е — отвърнах аз.

Травис отхапа от ябълката. Изглеждаше по-щастлив от всякога. Спокойствието се беше върнало в очите му и макар десетки хора да наблюдаваха всяко наше движение, всичко ми се струваше... точно както трябва.

Мислех си колко пъти бях настоявала, че решението да бъда с Травис би било погрешно, и колко време бях изгубила да се боря с чувствата си към него. Сега, когато гледах неговите кафяви очи и трапчинката, танцуваща в бузата му, докато дъвче, не можех да си спомня кое ме е притеснявало толкова.

— Изглежда ужасно доволен — обади се Крис Дженкс, като смушка съотборниците си с лакти.

— Да не би най-после да си се предала, Аби?

— Май не си много умен, Дженкс — намръщи се Шепли.

Бузите ми веднага се напълниха с кръв и аз погледнах към Травис. В очите му се четеше убийствен гняв. Смущението ми остана на заден план и аз поклатих спокойно глава.

— Не му обръщай внимание.

След още една секунда на напрежение раменете му се отпуснаха, той кимна и си пое дъх. После ми смигна.

Протегнах ръка през масата и вплетох пръсти в неговите.

— Снощи наистина мислеше това, което каза, нали? — попитах.

Той понечи да отговори, но смехът на Крис изпълни столовата.

— Мили боже! Травис Мадокс под чехъл?

— Сериозно ли говореше, когато каза, че не искаш да се променям? — попита Травис, като стисна ръката ми.

Аз погледнах към Крис, който се хилеше на съотборниците си, после се обърнах пак към Травис.

— Абсолютно. Научи този задник как трябва да се държи.

На лицето му се разля дяволита усмивка и той се приближи към края на масата, където седеше Крис. В столовата се възцари тишина, а Крис млъкна и преглътна.

— Ей, само те дразня, Травис — каза той, като го гледаше от долу нагоре.

— Извини се на Вrab.

Крис ме погледна с нервна усмивка.

— Аз... аз само се шегувах, Аби. Извинявай.

Изгледах го злобно, а той вдигна очи към Травис за одобрение. Щом Травис се отдалечи обаче, Крис се изхили и прошепна нещо на Бразил. Сърцето ми заби лудо, като видях как Травис спря в крачка и сви юмруци.

Бразил поклати глава и въздъхна.

— Когато се събудиш, Крис, си спомни, че сам си си го навлякъл.

Травис взе таблата на Финч от масата и замахна към лицето на Крис, събаряйки го на земята. Крис се опита да се скрие под масата, но Травис го издърпа за краката и започна да го млати. Крис се сви на топка и Травис го зарита в гърба. Крис се изви и се обърна с протегнати ръце и така позволи на Травис да го удари и няколко пъти в лицето. Потече кръв и Травис се изправи, все още вбесен.

— Само да я погледнеш, тъпанар такъв, ще ти разбия мутрата! — изкрещя той и го изрита още веднъж в крака.

Аз потръпнах.

Жените, които работеха в столовата, дотичаха, шокирани от окървавената маса на пода.

— Съжалявам — каза Травис, като избърса кръвта на Крис от бузата си.

Част от студентите се бяха изправили, за да виждат по-добре, други седяха по местата си и наблюдаваха, леко развеселени. Футболистите просто гледаха безжизненото тяло на Крис и клатеха глави.

Травис се обърна. Шепли стана, хвана двете ни с Америка за ръка и ни изведе след братовчед си. Изминахме краткото разстояние до

„Морган Хол“ и ние с Америка седнахме на стълбите, докато Травис крачеше напред-назад.

— Добре ли си, Трав? — попита Шепли.

— Само ми дай минута — отговори Травис, сложил ръце на кръста.

Шепли пъхна своите в джобовете.

— Учудих се, че спря.

— Врабчо ми каза да го науча на добро поведение, не да го убивам. Трябваше да впрегна цялото си самообладание, за да спра.

Америка сложи големите си квадратни слънчеви очила и вдигна поглед към Травис.

— А какво всъщност каза Крис, за да те вбеси?

— Нещо, което повече няма да повтори — процеди Травис.

Америка погледна към Шепли, но той сви рамене.

— Не го чух.

Травис отново сви юмруци.

— Връщам се там.

Шепли го докосна по рамото.

— Момичето ти е тук. Няма защо да ходиш там.

Травис ме погледна, като положи всички усилия да запази спокойствие.

— Той каза... че всички мислели, че Враб има... божичко, не мога дори да го повторя.

— Просто го кажи де — измърмори Америка, чоплейки ноктите си.

Финч се приближи зад гърба на Травис, явно заразен от всеобщото вълнение.

— Всеки хетеросексуален мъж в Източния искал да я пробва, защото е забила недостижимия Травис Мадокс — сви рамене той. — Поне това говорят в момента.

Травис го заобиколи и се запъти към столовата. Шепли се втурна след него и го хвана за ръката. Аз захрих уста с длан, като видях как Травис замахва и Шепли се дръпва да избегне удара. Погледнах към Америка, но тя не се беше трогнала от познатата сцена.

Хрумна ми само един начин да го спра. Изтичах и заставах точно на пътя му. Скочих отгоре му, обвих крака около кръста му, той ме хвана за бедрата, а аз стиснах лицето му с ръце, за да го целуна дълго и

страстно по устата. Почувствах как гневът му се стопява и когато се отдръпнах, знаех, че съм победила.

— Не ни пука какво мислят другите, забрави ли? Няма защо да ти пука сега — усмихнах се уверено аз. Имах по-силно влияние над него, отколкото смятах, че е възможно.

— Не мога да позволя да говорят така за теб, Вrab — отвърна той разстроено и ме пусна на земята.

Аз пъхнах ръце под неговите и сплетох пръсти на гърба му.

— Как говорят? Мислят си, че в мен има нещо специално, защото досега никога не си имал приятелка. Ти не си ли съгласен?

— Да, по дяволите, но не мога да понеса мисълта, че всеки мъж в този университет иска да те изучава заради това. — Той опря чело в моето. — Това ще ме подлуди. Вече го усещам.

— Не им се давай, Травис — обади се Шепли. — Не можеш да се биеш с всички.

— Всички — въздъхна Травис. — Ти как щеше да се почувстваш, ако всички мислеха така за Америка?

— Кой казва, че не мислят? — обиди се тя. Всички се разсмяхме, а тя направи физиономия. — Не се шегувах.

Шепли я вдигна на крака и я целуна по бузата.

— Знаем, миличка. Аз се отказах да ревнувам много отдавна. Иначе нямаше да ми остава време за нищо друго.

Америка се усмихна и го прегърна. Шепли притежаваше тайнствената способност да кара всички около себе си да се чувстват спокойно — несъмнено следствие от факта, че бе израснал край Травис и братята му. Вероятно беше повече защитен механизъм, отколкото каквото и да било друго.

Травис сгуши лице в ухото ми и аз се разкисках, но в този момент видях да приближава Паркър. Обзе ме същото безпокойство, както преди да влезем в столовата с Травис, и аз пуснах ръката му, за да направя десетина крачки и да пресрещна Паркър.

— Трябва да говоря с теб — каза той.

Погледнах през рамо и поклатих предупредително глава.

— Моментът не е подходящ, Паркър. Всъщност е много, много лош. Травис и Крис се скараха на обяд и той все още е малко ядосан. Върви си.

Паркър изгледа Травис, после вниманието му се върна решително към мен.

— Току-що чух какво е станало в столовата. Мисля, че не разбираш в какво се забъркваш. Травис е кофти човек, Аби. Всички го знаят. Никой не говори колко хубаво си го променила... всички чакат да направи онова, за което го бива най-много. Не знам какво ти е наприказвал, но ти представа си нямаш какъв е.

Усетих ръцете на Травис върху раменете си.

— Защо ти не й кажеш тогава?

Паркър пристъпи неспокойно.

— Знаеш ли колко унижени момичета съм прибирал по домовете им след купони, на които са прекарвали няколко часа насаме с него? Той ще те нарани.

Травис стисна пръстите си и аз сложих ръка върху неговата, докато се отпусна.

— Върви си, Паркър.

— Трябва да ме чуеш, Аби.

— Не я наричай така, по дяволите! — изръмжа Травис.

Паркър не откъсваше очи от моите.

— Тревожа се за теб.

— Благодаря ти, но няма нужда.

Той поклати глава.

— Той те възприемаше като упорито предизвикателство, Аби. Накара те да мислиш, че си различна от останалите момичета, за да те вкара в леглото си. Ще му писне от теб. Способността му да обръща внимание задълго е колкото на едногодишно дете.

Травис ме заобиколи и застана толкова близо до Паркър, че носовете им почти се докоснаха.

— Оставих те да кажеш каквото имаш да казваш. Търпението ми се изчерпа. — Паркър се опита да ме погледне, но Травис се наклони и му попречи. — Не я гледай, по дяволите. Гледай мен, разглезено лайно такова! — Паркър погледна Травис в очите и зачака. — Ако само се опиташ да дишаш към нея, ще се погрижа да куцаш през цялото време, докато учиш медицина.

Паркър направи няколко крачки назад, докато вляза в полезрението му.

— Мислех те за по-умна — поклати глава той и се обърна.

Травис го гледаше, докато се отдалечаваше, после очите му потърсиха моите.

— Нали знаеш, че това са пълни глупости? Нали?

— Сигурна съм, че всички точно това си мислят — измърморих аз, като забелязах с какъв интерес ни гледат преминаващите студенти.

— Тогава ще им докажа, че грешат.

С напредването на седмицата Травис възприе обещанието си много сериозно. Вече не се усмихваше на момичетата, които го спираха по коридорите, а понякога се държеше дори грубо. Когато отидохме на купона за Хелюин в „Червената врата“, вече малко се притеснявах как ще държи на разстояние пияните си обожателки.

Аз, Америка и Финч седнахме на една маса да гледаме как Шепли и Травис играят бiliarд срещу двама други членове на „Сигма Тау“

— Давай, мило! — извика Америка, изправяйки се на стола си.

Шепли ѝ смигна и удари топката, пращайки я в далечния десен джоб.

— Браво! — изписка тя.

Три жени, облечени като Ангелите на Чарли се приближиха до Травис, който чакаше реда си, и започнаха да му се усмихват. Той правеше всичко възможно да не им обръща внимание. Когато една от тях погали татуировката му, той дръпна ръката си. Направи ѝ жест да се маха, за да може да стреля, и тя се нацупи на приятелките си.

— Можеш ли да повярваш колко са смешни? Тия момичета нямат срам — отбеляза Америка.

Финч поклати глава с благоговение.

— Заради Травис е. Синдромът на лошото момче. Ще искат да го спасят, или си мислят, че са имунизирани срещу лошотията му. Не съм сигурен кое от двете.

— А може би и двете — засмях се аз на момичетата, които чакаха Травис да им обръне внимание. — Можеш ли да си представиш как се надяваш да избере теб? След като знаеш, че ще те използва само за секс?

— Имат проблеми с бащите си — заключи Америка и отпи от питието си.

Финч изгаси цигарата си и ни подръпна за роклите.

— Хайде, момичета! Финчи иска да танцува.

— Само ако обещаеш повече никога да не се наричаш така — предупреди го Америка. Финч издаде напред долната си устна и Америка се усмихна. — Хайде, Аби, да не го разплачем.

Присъединихме се към полицаите и вампирите на дансинга и Финч поде любимите си движения в стил „Джъстин Тимбърлейк“. Аз хвърлих поглед през рамо към Травис и го хванах, че ме наблюдава с периферното си зрение, макар да се преструва, че гледа как Шепли вкарва осмата си топка. Шепли прибра печалбата и Травис отиде при дългата маса край дансинга да си вземе питието. Финч се мяташе по дансинга и най-после успя да се вмъкне между двете ни с Америка. Травис завъртя очи, подсмихна се и се върна на нашата маса заедно с Шепли.

— Ще си взема още едно, вие искате ли? — провикна се Америка.

— Аз ще дойда с теб — отвърнах аз й погледнах към Финч, който поклати глава и продължи да танцува.

Двете с Америка си проправихме път през тълпата до бара. Барманите бяха претоварени й ние се приготвихме да почакаме дълго.

— Никога няма да разбере защо изобщо някой залага срещу Шепли! — казах аз в ухото й.

— По същата причина, поради която залагат срещу Травис. Просто са идиоти — усмихна се тя. Един мъж в тога се облегна на бара до Америка и се усмихна.

— Какво пиете тази вечер, дами?

— Сами си купуваме питиетата, благодаря — заяви Америка, забола поглед пред себе си.

— Аз съм Майк, а това е Лоугън — каза той и посочи към приятеля си.

Аз се усмихнах учтиво и погледнах към Америка, която направи най-изразителната си физиономия „разкарай се“. Барманката взе поръчките ни, кимна на мъжете зад гърба ни и се обърна да приготви питието на Америка. После остави на бара квадратна чаша с розова разпенена течност и три бири. Майк й подаде пари и тя кимна.

— Това е друго нещо — каза Майк, като оглеждаше тълпата.

— Да — отговори подразнено Америка.

— Видях те, като танцуваше — обърна се Лоугън към мен и кимна към дансинга. — Добре изглеждаше.

— Ъъ... благодаря — отвърнах аз, като се опитвах да съм любезна, но съзнавах, че Травис е само на няколко метра от нас.

— Искаш ли да потанцуваме? — попита Лоугън.

Аз поклатих глава.

— Не, благодаря. Тук съм с...

— Приятеля си — довърши Травис, който се появи изневиделица. Изглежда яростно двамата мъже и те отстъпиха леко назад, явно сплашени.

Америка не можа да сдържи самодоволната си усмивка, когато Шепли я прегърна през рамо. Травис кимна към другия край на салона.

— Разкарайте се веднага.

Мъжете погледнаха към нас с Америка и направиха няколко предпазливи крачки назад, преди да се скрият в тълпата.

Шепли целуна Америка.

— Никъде не мога да те заведа!

Тя се закиска, а аз се усмихнах на Травис, който ме гледаше страховито.

— Какво?

— Защо му позволи да ти купи бира?

Забелязала настроението на Травис, Америка пусна Шепли.

— Не сме им позволявали, Травис. Казах им да не го правят.

Травис взе бутилката от ръката ми.

— А какво е това?

— Ти сериозно ли? — попитах аз.

— Да, сериозно! — Той хвърли бирата в кошчето до бара.

— Сто пъти съм ти казал да не взимаш питиета от случайни мъже. Ами ако е сложил нещо вътре?

Америка вдигна чашата си.

— Не сме изпускали напитките от поглед, Трав. Преиграваш.

— Не говоря с теб — отвърна Травис, вперил очи в моите.

— Ей! — на мига се ядосах аз. — Не й говори така.

— Травис, успокой се — предупреди го Шепли.

— Не ми харесва да позволяваш на други мъже да ти купуват питиета — заяви Травис.

— Опитваш се да се скараме ли? — повдигнах аз вежди.

— На теб приятно ли ще ти бъде, ако отида на бара да си пия с някоя мацка?

— Ясно — кимнах аз. — Ти сега си сляп за всички жени и очакваш аз да положа същото усилие.

— Би било добре.

Той видимо се опитваше да потисне гнева си. Беше леко притеснително да стоиш от погрешната страна на яростта му. Очите му още блестяха от яд и в мен се надигна желание да премина в офанзива.

— Ще трябва да понамалиш тия изяви в стил ревнивото гадже, Травис. Не съм направила нищо лошо.

Той ме изгледа невярващо.

— Идвам тук и някакъв тип ти купува пиене!

— Не й викай! — намеси се Америка.

Шепли сложи ръка на рамото му.

— Всички пийнахме повечко. Хайде просто да си вървим.

Обичайното успокоително въздействие на Шепли върху Травис беше изчезнало и аз изведнъж се подразних, че това избухване беше сложило край на вечерта ни.

— Трябва да се обадя на Финч — измърморих аз и заобиколих Травис.

Почувствах топла ръка да обгръща китката ми. Обърнах се и видях Травис, който не изпитваше никакво разкаяние.

— Ще дойда с теб.

Аз дръпнах ръката си.

— В състояние съм и сама да направя няколко крачки, Травис. Какво ти става?

Забелязах Финч в средата на дансинга и си запробивах път към него.

— Ние си тръгваме.

— Какво? — надвика той музиката.

— Травис е в гадно настроение! Тръгваме си!

Финч завъртя очи и поклати глава, а после ми махна с ръка, докато слизах от дансинга. Точно когато видях Америка и Шепли, внезапно ме дръпна един мъж в пиратски костюм.

— Къде си мислиш, че отиваш? — усмихна се той, като се блъсна в мен.

Аз се засмях и поклатих глава при вида на смешната му физиономия. Когато се обърнах да продължа по пътя си обаче, той хвана ръката ми. След миг осъзнах, че ме сграбчва не заради мен самата, а за да потърси защита.

— Леле! — изкрещя той, вперил поглед някъде зад гърба ми с разширени очи.

Травис влетя на дансинга и замахна с юмрук право в лицето на пирата, като така събори и двама ни на земята. Подпряна с ръце на пода, аз мигах изумено, не вярвах на очите си. Усетих нещо топло и влажно по ръката си и като се обърнах, потръпнах от отвращение. Беше кръв от носа на човека. Той беше закрил лицето си с ръка, но яркочервената течност се стичаше по лакътя му, докато се гърчеше на пода.

Травис се спусна да ме вдигне. Изглеждаше не по-малко шокиран от мен самата.

— Мамка му! Добре ли си, Вrabч?

Щом се изправих, аз се отскубнах от него.

— Ти полудя ли?

Америка ме хвана за ръката и ме повлече през тълпата към паркинга. Шепли отключи колата и когато седнах на мястото си, Травис се обърна към мен.

— Съжалявам, Вrabчо, не знаех, че те е хванал.

— Юмрукът ти мина на пет сантиметра от лицето ми! — извиках аз, като улових омаслената кърпа, която Шепли ми подхвърли, и избърсах с погнуса кръвта на мъжа от ръката си.

Лицето му помръкна от сериозността на ситуацията и той потръпна.

— Нямахте да посегна, ако бях допуснал, че може да те ударя. Нали го знаеш?

— Млъквай, Травис. Просто млъкни — казах аз, забола поглед в тила на Шепли.

— Вrabчо... — понечи да каже Травис.

Шепли удари с длан по волана.

— Млъкни наистина, Травис! Каза, че съжаляваш, сега просто млъкни!

Пътуването премина в пълна тишина. Шепли наведе седалката си напред, за да сляза, а аз погледнах към Америка, която кимна

разбиращо и целуна приятеля си за лека нощ.

— Ще се видим утре, мило.

— Обичам те — кимна примирено Шепли и я целуна.

Заобиколих Травис, за да стигна до хондата на Америка.

Той подтичваше до мен.

— Стига. Не искам да си тръгваш ядосана.

— О, аз не съм ядосана. Бясна съм.

— Трябва й малко време да се успокои, Травис — предупреди го Америка, като отключи вратата.

Когато ключалката на вратата откъм пътническото място щракна, Травис сложи ръка върху вратата.

— Не си тръгвай, Врабчо. Не бях на себе си. Извинявай.

Аз вдигнах ръка, за да му покажа следите от кръвта по дланта си.

— Обади ми се, когато пораснеш.

Той подпря вратата с хълбок.

— Не можеш да си тръгнеш.

Аз повдигнах вежди, а Шепли дотича при нас.

— Травис, пиан си. На път си да направиш голяма грешка. Просто я остави да се прибере вкъщи, да се успокои... утре, когато изтрезнееш, ще поговорите.

На лицето на Травис се изписа отчаяние.

— Тя не може да си тръгне — заяви той, като ме гледаше упорито в очите.

— Няма да се получи, Травис — казах аз и дръпнах вратата. — Мръдни се!

— Какво искаш да кажеш с това „Няма да се получи“? — хвана ме за ръката той.

— Имам предвид тъжната ти физиономия. Няма да се вържа — дръпнах се аз.

Шепли изгледа Травис за момент, после се обърна към мен.

— Аби... това е моментът, за който ти говорех. Може би трябва да...

— Не се меси, Шеп — скастри го Америка и запали.

— Аз ще прецаквам много неща, Врабчо, но ти трябва да ми прощаваш.

— На сутринта ще имам огромна синина на задника си! Ти удари този човек, защото беше ядосан на мен. Какво трябва да ми говори

това? В момента навсякъде святкат червени лампички!

— Никога не съм удрял момиче — каза той, изненадан от думите ми.

— И аз не възнамерявам да бъда първото — отвърнах аз и дръпнах отново вратата. — Мръдни се, по дяволите!

Травис кимна и отстъпи назад. Аз седнах до Америка и треснах вратата. Тя включи на задна, а Травис се наведе да ме види през прозореца.

— Нали ще ми се обадиш утре?

— Просто карай, Мер — процедих аз, без да го поглеждам.

Нощта бе дълга. Постоянно гледах часовника и се свивах при всеки изминал час. Не можех да спра да мисля за Травис и дали да му се обадя. Чудех се дали и той е буден. Накрая пъхнах слушалките на айпода в ушите си и изслушах всички шумни противни песни от и лей листа си.

Последния път, когато погледнах часовника, минаваше четири. Птичките вече чуруликаха пред прозореца и аз се усмихнах с натежали очи. Стори ми се, че само секунда по-късно на вратата се почука и Америка влетя в стаята.

Тя издърпа слушалките от ушите ми и се отпусна на стола.

— Добро утро, слънчице. Изглеждаш ужасно — отбеляза тя, като наду дъвката си в розово балонче и го пукна звучно.

— Млъквай, Америка! — обади се Кара изпод завивките си.

— Нали разбираш, че хора като теб и Травис няма как да не се карат? — продължи Америка, докато си пилеше ноктите и дъвчеше огромната дъвка в устата си.

Аз се обърнах в леглото.

— Официално си уволнена. Ти си ужасна съвест.

Тя се разсмя.

— Просто те познавам. Ако сега ти дам ключовете, ще отпрашиш право натам.

— Няма!

— Да бе.

— Осем сутринта е, Мер. Вероятно още са мъртви.

В този момент на вратата се почука отново и Кара подаде ръка от завивките, за да отвори. На вратата се показа Травис.

— Може ли да вляза? — попита той с тих пресипнал глас. Лилавите кръгове под очите му издаваха, че не се е наспал, ако изобщо е мигнал.

Аз седнах в леглото, стресната от изтощението му вид.

— Добре ли си?

Той влезе и падна на колена пред мен.

— Съжалявам, Аби. Много съжалявам — каза той, като ме прегърна през кръста и зарови лице в скута ми.

Аз гушнах главата му и погледнах към Америка.

— Аз тъъ... ще вървя — смотолеви тя и посегна смутена към дръжката на вратата.

Кара разтърка очи, въздъхна и грабна несесера си за баня.

— Винаги съм много чиста, когато ти си наоколо, Аби — изръмжа тя и тръшна вратата след себе си.

Травис вдигна очи към мен.

— Знам, че полудявам, когато стане дума за теб, но Бог ми е свидетел, че се старая, Вrab. Не искам да разваля всичко.

— Тогава недей.

— Трудно ми е. Имам чувството, че всеки момент ще разбереш какъв кретен съм и ще ме зарежеш. Докато танцувах снощи, поне десетина типове те зяпаха. Отиваш на бара и виждам как благодариш на онзи тъпак за питието. После идиотът на дансинга те хваща.

— Аз не раздавам юмруци всеки път, когато някое момиче те заговори. Не мога все да си стоя заключена в апартамента. Ще трябва да се научиш да се владееш.

— Ще го направя. Досега никога не съм искал да имам приятелка, Вrabчо. Не съм свикнал да изпитвам такива чувства към някого... към когото и да било. Ако си търпелива с мен, обещавам ти, че ще реша проблема.

— Нека изясним нещо: ти не си някакъв кретен, ти си невероятен. Няма значение кой ми купува питиета или ме кани на танц, или флиртува с мен. Аз ще се прибера с теб. Помоли ме да ти имам доверие, но май ти ми нямаш.

— Не е вярно — смръщи се той.

— Ако си мислиш, че ще те зарежа заради следващия тип, който се появи, значи ми нямаш много вяра.

Той ме стисна по-здраво.

— Не съм достатъчно добър за теб, Враб. Това не означава, че не ти вярвам. Просто винаги съм готов за неизбежното.

— Не говори така. Когато сме сами, ти си съвършен. Двамата се чувстваме идеално. Но ти позволяваш на всекиго да съсипе това. Не очаквам да се обърнеш на сто и осемдесет градуса, но трябва да подбиращ битките си. Не може да замахваш всеки път, когато някой ме погледне.

Травис кимна.

— Ще направя всичко, което поискаш. Само... само ми кажи, че ме обичаш.

— Знаеш, че е така.

— Никога не съм те чувал да го казваш — отбеляза той свъсено.

— Обичам те — отвърнах аз и допрях устни в неговите. — А сега спри да се държиш като бебе.

Той се засмя и се мушна в леглото при мен. Прекарахме следващия час там, под завивките, хилехме се и се целувахме, без да забележим кога Кара се е върнала от банята.

— Би ли излязъл? Трябва да се облека — каза тя на Травис, като стегна хавлията си.

Той ме целуна по бузата и излезе в коридора.

— Ще се видим след секунда.

Аз се отпуснах на възглавницата. Кара ровеше в гардероба си.

— Защо си толкова щастлива? — промърмори тя.

— Просто така — въздъхнах аз.

— Знаеш ли какво е съзависимост, Аби? Приятелят ти е чудесен пример, което си е направо плашещо, като се има предвид, че доскоро изобщо не изпитваше уважение към жените, а сега си мисли, че има нужда от теб, за да диша.

— Може и наистина да има — отговорих аз, отказвайки да й позволя да ми развали настроението.

— Не се ли питаш защо? Искам да кажа... той е минал през половината момичета в този университет. Защо ти?

— Той казва, че съм различна.

— Не се и съмнявам, че го казва. Но защо?

— Какво ти пука?

— Опасно е да изпитваш толкова силна необходимост от някого. Ти се опитваш да го спасиш, а той се надява да успееш. Вие двамата сте

истинско бедствие.

Аз се усмигнах към тавана.

— Няма значение какво или защо. Когато е хубаво, Кара... е прекрасно.

Тя завъртя очи.

— Ти си безнадежден случай.

Травис почука на вратата и Кара му отвори.

— Отивам в читалнята да уча. Късмет — рече тя с най-неискрения глас, на който беше способна.

— Какво беше това? — попита Травис.

— Тя каза, че сме истинско бедствие.

— Да беше казала нещо, което не знам — усмигна се той. Погледът му изведнъж се съсредоточи върху мен и той целуна нежната кожа зад ухото ми.

— Защо не се прибереш с мен?

Сложих ръка на тила му и въздъгнах, усетила меките му устни върху кожата си.

— Мисля да си остана тук. Постоянно вися у вас.

Той рязко вдигна глава.

— И какво? Не ти ли харесва?

Погалих го по бузата и въздъгнах. Много бързо се плашеше.

— Разбира се, че ми харесва, но аз не живея там.

Той прокара върха на носа си по шията ми.

— Искам те там. Искам те там всяка нощ.

— Няма да се пренеса при теб — поклатих глава аз.

— Не съм те молил да се пренасяш. Казах, че те искам там.

— Не по врат, а по шия! — засмях се аз.

— Наистина ли няма да дойдеш тази вечер? — намръщи се той.

Поклатих глава. Той вдигна поглед по стената и впери очи в тавана. Направо виждах как се въртят зъбчатите колела в главата му.

— Какво мислиш? — присвих очи аз.

— Опитвам се да измисля нов бас.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ЧИФТ

Лапнах малко бяло хапче и го глътнах, прокарвайки го с голяма чаша вода. Стоях по средата на стаята на Травис по бикини и сутиен, готова да се намъкна в нощницата.

— Какво е това? — попита той от леглото.

— Тъ... хапчето ми.

Той се намръщи.

— Какво хапче?

— Хапчето, Травис. Ти още не си заредил чекмеджето, а последното, от което имам нужда, е да се тревожа дали ще ми дойде.

— О!

— Поне единият от нас трябва да бъде отговорен — повдигнах аз вежди.

— Господи, колко си сексапилна — каза той, подпрял глава на ръката си. — Най-красивата жена в Източния е моя приятелка. Това е лудост.

Аз завъртях очи и навлякох лилавата копринена нощница през главата си, след което се мушнах в леглото до него. Възседнах го и го целунах по врата, а когато той изтощено отпусна глава на таблата на леглото, се разсмях.

— Пак ли? Ще ме убиеш, Враб.

— Не можеш да умреш — отвърнах аз, обсипвайки лицето му с целувки. — Прекалено проклет си.

— Не, не мога да умра, защото твърде много задници се претрепват кой да заеме мястото ми! Ще живея вечно, за да ги дразня!

Аз се засмях, а той ме обърна по гръб.

Пръстът му се плъзна под тънката лилава презрамка на рамото ми и той я свали по ръката ми, като целуваше кожата, открила се под нея.

— Защо аз, Трав?

Той се отдръпна и потърси очите ми.

— Какво имаш предвид?

— Бил си с толкова много жени, но отказваше да се спреш не искаше да вземеш дори един телефонен номер... защо аз?

— Откъде ти хрумна това? — попита той, галейки с палец бузата ми.

Аз свих рамене.

— Просто ми е любопитно.

— А защо аз. Половината мъже в Източния чакат да прецакам нещата.

— Това не е вярно — сбърчих нос аз. — И не променяй темата.

— Вярно е. Ако не те преследвах още от началото на годината, нямаше само Паркър Хейс да върви по петите ти. Той просто е твърде самовлюбен, за да се уплаши от мен.

— Избягваш въпроса ми! При това нескопосано.

— Добре! Защо ти? — На лицето му се разля усмивка и той се наведе да ме целуне. — Хлътнах по теб още в онази първа вечер на боя.

— Моля? — изгледах го подозрително аз.

— Наистина. Ти беше с онази жилетка, цялата опръскана с кръв. Изглеждаше адски нелепо!

— Благодаря.

Усмивката му изчезна.

— Случи се, когато ме погледна. Това беше мигът. Имаше такова невинно изражение с широко отворени очи... без никаква преструвка. Не ме погледна като че ли съм Травис Мадокс — завъртя очи той, — а така, все едно съм... не знам, човек.

— Е, това е новина, Трав. Ти си човек.

Той отметна бретона ми.

— Не, преди да се появиш ти, Шепли беше единственият, който се отнасяше с мен така. Ти не се чувстваше неловко, не флиртуваше с мен, не прокарваше пръсти през косата си. Ти ме видя.

— Държах се като абсолютна кучка.

Той ме целуна по тинята.

— Това окончателно реши въпроса.

Аз плъзнах ръце по гърба му в боксерките.

— Не мисля, че скоро ще ми омръзнеш.

— Обещавах ли? — усмихна се той.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня, той се усмихна и го вдигна.

— Да?... О, не, по дяволите, Врабчо е при мен. Тъкмо си лягаме... Млъквай, Трент, не е смешно... Сериозно ли? Какво прави в града? — Травис ме погледна и въздъхна. — Добре. Идваме след половин час... Чу ме, кретен. Защото не ходя никъде без нея, затова. Искаш ли един в муцуната, като дойда?

Травис затвори и поклати глава.

— Това беше най-странният разговор, който някога съм чувала.

— Беше Трент. Томас е в града, а тази вечер ще се играе покер в дома на баща ми.

— Покер вечер? — преглътнах аз.

— Да, обикновено обират всичките ми пари. Лъжат, копелетата.

— И аз ще се запозная с вашите след трийсет минути?

Той погледна часовника си.

— По-точно, дващсет и седем.

— О, божичко, Травис! — извиках аз и скочих от леглото.

— Какво правиш?

Започнах да ровя в гардероба. Нахлузих едни джинси и заподскачах, за да ги издърпам нагоре, после съблякох нощницата си и я хвърлих по Травис.

— Не мога да повярвам, че ми даде само дващсет минути предизвестие за среща с вашите! Заслужаваш да те убия на място!

Той свали нощницата ми от лицето си и се разсмя на отчаяния ми опит да добия представителен вид. Грабнах една черна тениска с остро деколте, навлякох я и хукнах към банята, за да си измия зъбите и да се среща. Травис се домъкна след мен, готов и облечен, и ме прегърна през кръста.

— На нищо не приличам! — намръщих се аз на огледалото.

— Ти имаш ли някаква представа колко си красива? — попита той, като ме целуна по врата.

Аз изпуфтях и изгърчах до стаята му, за да обуя обувки на токчета, после той ме поведе за ръка към вратата. Спрях в движение, за да закопчея черното си кожено яке и да събера косата си на кок, готова за возенето до дома на баща му.

— Спокойно, Врабчо. Това са само неколцина мъже, насядали на маса.

— За пръв път ще се запозная с баща ти и с братята ти... всички те наведнъж, а ти искаш да съм спокойна?

Качих се на мотора зад него, а той извърна глава, погали ме по бузата и ме целуна.

— Ще те обикнат също като мен.

Когато стигнахме, пуснах косата си и прекарах няколко пъти пръсти през нея, преди Травис да ме въведе вътре.

— Мили боже! И този задник пристигна! — извика едно от момчетата.

Травис кимна. Опита се да изглежда подразнен, но си личеше, че се радва да види братята си. Къщата беше стара, с жълто-кафяви избелели тапети и пухкав килим в различни оттенъци на кафяво. Минахме по коридора и стигнахме до стая с широко отворена врата. От нея излизаха облаци дим, а вътре братята и баща му бяха насядали покрай кръгла дървена маса с различни столове.

— Ей, ей! Внимавайте с езика пред младата дама — рече баща му и пурата в устата му подскачаше, докато говореше.

— Враб, това е баща ми, Джим Мадокс. Татко, това е Врабчето.

— Врабчето ли? — развесели се баща му.

— Аби — представих се аз и стиснах ръката му.

Травис посочи братята си.

— Трентън, Тейлър, Тайлър и Томас.

Те кимнаха. Всички, с изключение на Томас приличаха на по-възрастни варианти на Травис: късо подстригани коси с вдигнати перчеми, кафяви очи, опънати по изпъкналите мускули тениски, целите ръце в татуировки. Томас беше облечен в риза с разхлабена вратовръзка, очите му бяха лешниковозелени, а тъмнорусата му коса беше с два сантиметра по-дълга, отколкото на останалите.

— Аби има ли си фамилия? — попита Джим.

— Абърнати — кимнах аз.

— Приятно ми е, Аби — усмихна се Томас.

— Много приятно — обади се Трент, като ме огледа палаво. Джим го плесна зад врата и той извика. — Какво съм казал?

— Сядай, Аби. Гледай как ще оберем парите на Трав — каза единият от близнаците.

Не можех да различа кой, кой е; двамата бяха копие един на друг, дори татуировките им си приличаха.

Стените на стаята бяха облепени със снимки на сцени от покер игри и стари легенди на покера, които позираха заедно с Джим и може би дядото на Травис, а по лавиците бяха наредени стари карти.

— Познавали сте Стю Ънгър? — попитах аз, като посочих една прашна снимка.

Присвитите очи на Джим грейнаха.

— Знаеш кой е Стю Ънгър?

Аз кимнах.

— И баща ми е фен.

Той стана и посочи снимката до нея.

— А това е Дойл Брансън.

— Баща ми го е гледал веднъж как играе. Невероятен е.

— Дядото на Травис беше професионалист... тук приемаме покера много сериозно — усмихна се Джим.

Седнах между Травис и единия от близнаците, докато Трентън размесваше тестето с умерена сръчност. Момчетата извадиха парите и Джим раздаде чиповете.

Трентън повдигна вежди.

— Искаш ли да играеш, Аби?

Аз се усмихнах учтиво и поклатих глава.

— Не мисля.

— Не знаеш как ли? — попита Джим.

Не можах да сдържа усмивката си. Джим изглеждаше толкова сериозен, почти бащински. Знаех какъв отговор очаква и ми беше неприятно да го разочаровам.

Травис ме целуна по челото.

— Играй... аз ще те науча.

— Само си целуни парите за сбогом — засмя се Томас.

Аз стиснах устни и извадих две петдесетачки от чантата си. Връчих ги на Джим и търпеливо изчаках да ми даде чипове. Устата на Трентън се разтегли в самодоволна усмивка, но аз не му обърнах внимание.

— Вярвам в учителските умения на Травис — заявих.

Единият от близнаците плесна с ръце.

— Мамка му, тази вечер ще забогатея!

— Хайде този път да започнем от по-ниско — предложи Джим и хвърли чип за пет долара. Трентън раздаде, а Травис ми подреди

картите.

— Играла ли си някога на карти?

— Да, но отдавна.

— Сантасето не се брои, душичке — обади се Трентън, като гледаше картите си.

— Затваряй си устата, Трент — отвърна Травис, като му хвърли бърз поглед, после вниманието му се върна към моята ръка. — Целиш се в по-силни карти, последователни, а ако имаш късмет — да са от един цвят.

При първата ръка Травис гледаше моите карти и аз — неговите. Аз предимно кимах и се усмихвах, като играех, когато ми каже. И двамата загубихме и до края на първото раздаване чиповете ми намаляха.

След като Томас раздаде за втори път, аз не позволих на Травис да гледа картите ми.

— Мисля, че схванах.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм, мило.

Три ръце по-късно вече си бях върнала чиповете и бях унищожила натрупаните чипове на другите с двойка аса, кента и висока карта.

— Мамка му! — проплака Трентън. — Късметът на начинаещия!

— Имаш си добра ученичка, Трав — отбеляза Джим с пурата в уста.

Травис надигна бирата си.

— Гордея се с теб, Врабчо!

Очите му светеха от вълнение, а на лицето му грееше усмивка, каквато досега не бях виждала.

— Благодаря.

— Който не може сам, учи другите — ухили се самодоволно Томас.

— Много смешно, задник — промърмори Травис.

След още четири ръце изпих последната глътка от бирата си и присвих очи срещу единствения човек на масата, който не беше обявил нищо.

— Ти си, Тейлър. Ще се правиш на бебе или ще платиш като мъж?

— Мамка му — изруга той и хвърли последните си чипове.

Травис ме погледна развълнувано. Напомни ми на изражението на хората, които го гледаха как се бие.

— Какво имаш, Врабчо?

— Тейлър? — подканих аз брат му.

На лицето му се разля широка усмивка.

— Флош! — обяви той и свали картите си на масата.

Пет чифта очи се обърнаха към мен. Аз ги огледах и плеснах картите си на масата.

— Гледайте и плачете, момчета! Аса и осмици!

— Фул?! Как, по дяволите! — извика Трент.

— Съжалявам. Винаги съм искала да го кажа! — усмихнах се аз и прибрах чиповете си.

Томас присви очи.

— Това не е късмет на начинаещия. Тя играе.

Травис го изгледа, после се обърна към мен.

— Играла ли си и преди, Враб?

Аз стиснах устни и вдигнах рамене с възможно най-невинната усмивка. Травис отметна глава назад и избухна в бурен смях. Опита се да каже нещо, но не можа и удари с юмрук по масата.

— Приятелката ти току-що ни обра! — заяви Тейлър, като ме посочи.

— Няма начин! — изви Трентън и стана.

— Добър план, Травис. Да доведеш акула на домашната покер вечер — смигна ми Джим.

— Аз не знаех! — поклати глава той.

— Глупости! — не повярва Томас.

— Наистина!

— Неприятно ми е да ти го кажа, братле, но мисля, че току-що се влюбих в твоето момиче — рече Тайлър.

— Ей, внимавай! — Усмивката на Травис бързо се изкриви в гримаса.

— Това е. Досега те щадях, Аби, но ще си върна парите — предупреди ме Трентън.

При последните раздавания Травис гледа отстрани как братята му се опитват всячески да си върнат парите. Ръка след ръка аз им обирах чиповете, а Томас ме наблюдаваше все по-внимателно. Всеки

път, когато сложех картите си на масата, Травис и Джим се смееха, Тейлър проклинаше, Тайлър се кълнеше във вечна любов към мен, а Трент ругаеше неуморно.

Осребрих чиповете си, а когато седнахме в дневната, раздадох на всички по сто долара. Джим отказа, но братята приеха с благодарност. Травис ме хвана за ръката и тръгнахме към вратата.

Виждах, че е недоволен, и стиснах пръстите му в своите.

— Какво има?

— Ти току-що пръсна четиристотин долара, Вrab!

— Ако това беше покер вечер в „Сигма Тау“, щях да ги задържа. Но не мога да оберa братята ти при първата ни среща.

— Те щяха да задържат парите ти!

— И окото ми нямаше да мигне — потвърди Тейлър.

Томас ме гледаше мълчаливо от ъгъла на стаята.

— Защо зяпаш момичето ми, Томи?

— Как каза, че ти е фамилията?

Аз запристъпвах неспокойно. Трескаво започнах да мисля за някакъв остроумен или саркастичен отговор, с който да избегна въпроса. Вместо това обаче зачоплих ноктите си, като мълчаливо се проклинах. Трябваше да съобразя, преди да спечеля толкова много. Томас знаеше. Виждах го в очите му.

Забелязал безпокойството ми, Травис се обърна към брат си и ме прегърна през кръста. Не бях сигурна дали го прави, за да ме защити, или се подготвя за това, което Томас би могъл да каже. Видимо се притесни от въпроса.

— Абърнати. Защо?

— Разбирам защо досега не си се усетил, Трав, но вече нямаш извинение — самодоволно каза Томас.

— За какво говориш, по дяволите?

— Случайно да си роднина на Мик Абърнати? — попита ме Томас.

Всички глави се обърнаха към мен и аз нервно прокарах пръсти през косата си.

— Откъде познавате Мик?

Травис ме погледна в очите.

— Та той е един от най-добрите покерджии, които някога са живели. Познаваш ли го?

Аз потръпнах. Ето че най-последно бях притисната да кажа истината.

— Той ми е баща.

Стаята избухна.

— МАМКА МУ!

— ЗНАЕХ СИ!

— ТОКУ-ЩО ИГРАХМЕ С ДЪЩЕРЯТА НА МИК АБЪРНАТИ!

— МИК АБЪРНАТИ? МИЛИ БОЖЕ!

Томас, Джим и Травис не крещяха.

— Казах ви, че не трябва да играя.

— Ако беше споменала, че си дъщеря на Мик Абърнати, щяхме да се отнесем по-сериозно — рече Томас.

Погледнах към Травис, който ме гледаше прехласнато.

— Ти си... Тринайсетгодишната щастливка? — попита той с леко замаян поглед.

Трентън се изправи и ме посочи със зяпнала уста.

— Тринайсетгодишната щастливка е в нашата къща! Няма начин! Мамка му, не го вярвам!

— Така ме кръстиха вестниците. И историята не беше съвсем точна — казах аз, като пристъпвах нервно от крак на крак.

— Трябва да прибера Аби у дома, момчета — рече Травис, без да откъсва очи от мен.

Джим ме погледна над очилата си.

— Защо не е била точна?

— Не съм взела късмета на баща си. Мисълта ми е, че това е абсурдно — засмях се аз, въртейки нервно кичур коса около пръста си.

Томас поклати глава.

— Не, това беше интервю на Мик. Той каза, че в полунощ на тринайсетия ти рожден ден късметът му пресъхнал.

— А твоят се увеличил — добави Травис.

— Ти си била отгледана от гангстери! — усмихна се развълнувано Трент.

— Ъъ... не — засмях се кратко аз, — не са ме отгледали. Просто се въртяха наоколо... често.

— Срамота, Мик да търкаля така името ти в калта по всички вестници. Та ти си била дете — поклати глава Джим.

— Беше просто късметът на начинаещия — казах аз, като отчаяно се мъчех да прикрия унижението си.

— Теб те е учил Мик Абърнати — рече Джим с благоговение. — Играла си с професионалисти и си печелила — на тринайсет години, за бога. — Той погледна Травис и се усмихна.

— Не залагай срещу нея, епико. Тя не губи.

Травис ме погледна, после с все още шокирано и объркано изражение каза:

— Трябва да вървим, татко. Чао, момчета.

Плътните развълнувани гласове на семейството на Травис заглъхнаха, докато той ме водеше към вратата и мотора си: Аз прибрах косата си в кок и си закопчах якето. Очаквах да каже нещо, но той се качи на мотора, без да продума, а аз седнах зад него.

Сигурна бях, че е разочарован, задето не съм била честна с него, и смутен, че научи за важна част от живота ми заедно с близките си. Очаквах тежка разправа, след като се приберем, и измислих десет различни извинения още преди да стигнем.

Той ме поведе за ръка по коридора и ми помогна да си съблека якето. Аз махнах карамелената шнола от главата си и косата ми се разпиля на гъсти вълни по раменете.

— Знам, че си ядосан — подхванах аз, неспособна да го погледна в очите. — Съжалявам, че не ти казах, но аз просто не говоря за това.

— Да съм ядосан ли? Толкова съм възбуден, че две не виждам. Ти току-що обра братята ми, без да ти мигне окото, превърна се в легенда за баща ми и освен това сега със сигурност знам, че нарочно си изгубила баса.

— Не бих казала...

Той вирна брадичка.

— Смяташе ли, че ще спечелиш?

— Е... не точно — признах аз, докато събувах обувките си.

Травис се усмихна.

— Значи си искала да бъдеш тук с мен. Мисля, че се влюбих отново в теб.

— Как така не си ми ядосан? — попитах аз, като хвърлих обувките в гардероба.

Той въздъхна и кимна.

— Това е голямо нещо, Вrab. Трябваше да ми кажеш. Но разбирам защо не си го направила. Дошла си тук, за да избягаш от всичко това. Сякаш небето се е отворило... сега всичко ми изглежда логично.

— Какво облекчение.

— Тринайсетгодишната щастливка — каза той, клатейки глава, и съблече тениската ми през главата.

— Не ме наричай така, Травис. Не е нещо хубаво.

— Ти си известна, Вrabчо! — отвърна той, учуден от думите ми. Разкопча джинсите ми и ми помогна да ги събуя.

— Баща ми ме намрази. И досега ме обвинява за всичките си проблеми.

Травис съблече тениската си и ме прегърна.

— Още не мога да повярвам, че дъщерята на Мик Абърнати стои пред мен. Толкова време съм с теб, а да не знам!

Аз го отблъснах.

— Аз не съм „дъщерята на Мик Абърнати“, Травис! Точно това оставих зад гърба си. Аз съм Аби. Просто Аби!

Отидох до гардероба, свалих една тениска от закачалката и я нахлузих.

— Извинявай — въздъхна той. — Нещо се въодушевих.

— Аз съм си аз! — Вдигнах ръка на гърдите си в отчаяното си желание да го накарам да разбере.

— Да, но...

— Няма „но“. Виж се как ме гледаш. Точно затова не ти казах. — Затворих очи. — Няма да живея така, Трав. Дори с теб.

— О! Успокой се, Вrabчо. Да не се увличаме. — Погледът му се избистри и той се приближи до мен и ме прегърна. — Не ме интересува каква си била или каква вече не си. Искам само теб.

— Е, тук сме на едно мнение.

Той ме заведе до леглото и ми се усмихна.

— Ти и аз срещу целия свят, Вrab.

Аз се сгуших до него. В плановете ми не влизаше някой друг, освен двете ни с Америка, да разбере за Мик, но и не бях предполагала, че гаджето ми ще се окаже от семейство на покер манияци. Въздъхнах тежко и притиснах буза в гърдите му.

— Какво има?

— Не искам никой да знае, Трав. Не исках и ти да знаеш.

— Обичам те, Аби. Няма да споменавам повече за това. Твоята тайна е на сигурно място — обеща той, като ме целуна по челото.

— Господин Мадокс, дали можете да намалите проявите на чувства, докато лекцията приключи? — попита професор Чейни, когато Травис завря лицето си в шията ми и аз се изкисках.

Аз се прокашлях. Бузите ми горяха от смущение.

— Не мисля, доктор Чейни. Виждали ли сте приятелката ми?

В залата се чу смях, а лицето ми съвсем пламна. Професор Чейни ме погледна полуразвеселено, полусмутено, после се обърна към Травис и поклати глава.

— Постарайте се.

Всички пак се разсмяха, а аз потънах на мястото си. Травис праметна ръка на облегалката на стола ми и лекцията продължи. След края ѝ Травис ме изпрати до залата за следващата.

— Извинявай, ако съм те притеснил. Не мога да се сдържам.

— Опитай.

Паркър ни подмина и когато отвърнах на кимването му с учтива усмивка, очите му светнаха.

— Здравсти, Аби. Ще се видим вътре.

Той влезе в стаята, а Травис го изгледа убийствено в гръб.

— Ей — дръпнах го аз за ръката след няколко напрегнати секунди, докато ме погледне. — Забрави за него.

— Той разправя на момчетата в Къщата, че продължаваш да му се обаждаш.

— Това не е вярно — отвърнах аз с безразличие.

— Знам, но те не го знаят. Казвал, че просто изчаква. Разправял на Брад, че ти само чакаш удобен момент да ме зарежеш и че му се оплакваш колко си нещастна. Започва да ми писва.

— Има добро въображение. — Хвърлих поглед към Паркър и когато той срещна очите ми и се усмихна, го изгледах гневно.

— Ще ми се ядосаш ли, ако те притесня още веднъж?

Аз свих рамене и Травис, без да се помайва, ме въведе в стаята. Спря при мястото ми и остави чантата ми на пода. Погледна към Паркър, придърпа ме към себе си, сложил едната си ръка на тила ми, а другата — на гърба ми, и ме целуна страстно и решително. Впи устни

в моите по начин, който беше запазен за спалнята, и аз не можах да не стисна ризата му с две ръце, свити в юмруци.

Шепотът и кискането се усилиха, когато стана ясно, че не възнамерява да ме пусне скоро.

— Май току-що ѝ направи дете! — обади се през смях някой в дъното на залата.

Аз се отдръпнах със затворени очи, опитвайки се да възвърна самообладанието си. Когато погледнах към Травис, той ме гледаше със същото едва сдържано желание.

— Опитах се само да покажа нещо — прошепна той.

— Успя — кимнах аз.

Травис се усмихна, целуна ме по бузата и погледна към Паркър, който кипеше от гняв на мястото си.

— Ще се видим на обяд — смигна ми той.

Аз се отпуснах на мястото си и въздъхнах, опитвайки се да се отърся от гъделичкането между бедрата си. С мъка издържах математиката, а когато лекцията свърши, видях Паркър облегнат на стената до вратата. Кимнах му, твърдо решена да не го зарадвам с реакцията, на която се надява.

— Знам, че си с него. Няма нужда да те изнасилва пред целия курс заради мен.

Аз се спрях.

— Тогава може би трябва да престанеш да разправяш в братството си, че ти се обаждам. Ще прекалиш и няма да ми е жал за теб, когато обувката му се озове в задника ти.

Той сбърчи нос.

— Чуй се само. Твърде дълго се навърташ около Травис.

— Не, това съм си аз. Просто една моя страна, за която не знаеш нищо.

— Ти не ми даде голям шанс.

Въздъхнах.

— Не искам да се караме, Паркър. Просто не се получи.

— А ти мислиш ли, че аз искам всички в Източния да ми се смеят? Всички обичаме Травис Мадокс, защото благодарение на него изглеждаме добре. Той използва момичетата, захвърля ги и дори най-смотаните момчета в Източния приличат на Приказния принц след него.

— Кога ще си отвориш очите и ще видиш, че се е променил?

— Той не те обича, Аби. Ти си една лъскава нова играчка. Макар че след сцената преди малко подозирам, че вече не си толкова лъскава.

Зашлевих го през лицето, преди да се усетя какво правя.

— Ако беше изчакала две секунди, щях да ти спестя усилието,
Враб — внезапно се обади Травис и ме дръпна зад себе си.

Аз го хванах за ръката.

— Травис, недей.

Паркър изглеждаше леко притеснен, а на бузата му се появи съвършен червен отпечатък от ръката ми.

— Предупредих те — каза Травис и го блъсна силно към стената.

Паркър стисна зъби и ме изгледа сурово.

— Смятай всичко за приключено, Травис. Сега виждам, че двамата сте родени един за друг.

— Благодаря — отвърна Травис и праметна ръка през раменете ми.

Паркър бързо се отдалечи и заслиза по стълбите, като хвърли бърз поглед назад, за да се увери, че Травис не го следва.

— Добре ли си? — попита Травис.

— Ръката ме боли.

Той се усмихна.

— Биваше си го шамара, Враб. Впечатлен съм.

— Той вероятно ще ме съди и накрая аз ще платя обучението му в Харвард. Какво правиш тук? Мислех, че ще се видим в столовата.

Крайщата на устните му се разтеглиха в палава усмивка.

— Не можех да се съсредоточа по време на лекцията. Още усещам онази целувка.

Аз погледнах към коридора, после към него.

— Ела с мен.

Той събра вежди, все още ухилен.

— Какво?

Тръгнах назад, водейки го със себе си, докато не усетих дръжката на вратата на лабораторията по физика в гърба си. Вратата се отвори и аз погледнах през рамо, за да се уверя, че вътре е празно и тъмно. Дръпнах го за ръката и се изкисках на обърканото му изражение, а после заключих вратата и го притиснах към нея. Целунах го, а той се изхили.

— Какво правиш?

— Помагам ти да се концентрираш за лекциите — обясних аз и отново го целунах.

Той ме вдигна и аз увих крака около него.

— Изобщо не знам какво съм правел без теб — каза той като ме държеше с едната си ръка, а с другата разкопчаваше колана си, — но и не искам никога да разбирам. Ти си всичко, което някога съм искал, Врабчо.

— Не го забравяй, когато ти измъкна всичките пари на следващата игра на покер — пошегувах се аз, докато свалях ризата си.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ФУЛ

Завъртях се, оглеждайки скептично отражението си. Роклята беше бяла, с гол гръб и опасно къса; корсажът се крепеше на къса лента с изкуствени камъни около врата.

— Леле! Травис ще се напикае, като те види! — възкликна Америка.

Аз завъртях очи.

— Колко романтично!

— Взимаш тази. Не пробвай други, тази е — заяви тя, като запляска с ръце от вълнение.

— И не мислиш, че е твърде къса? Марая Кери не ходи толкова разголена.

Америка поклати глава.

— Настоявам.

Беше мой ред да седна на пейката, докато Америка пробваше рокля след рокля. Не беше толкова решителна, когато избираше за себе си. Спря се на извънмерно къса и тясна рокля в телесен цвят с едно голо рамо.

Върнахме се в апартамента с хондата и открихме, че чарджъра го няма, а Тото е сам. Америка извади телефона си и набра номера. Усмихна се, когато Шепли вдигна.

— Къде сте, мило? — Тя кимна и погледна към мен. — Защо да се ядосвам? Каква изненада? — попита тя предпазливо.

Сетне ме погледна отново и влезе в стаята на Шепли, като затвори вратата след себе си.

Докаато Америка говореше в спалнята, аз галех Тото по заострените ушички. Когато излезе, тя се опита да прикрие усмивката на лицето си.

— Какво са намислили пък сега? — попитах аз.

— Идват насам. Ще оставя Травис да ти каже — хилеше се тя до уши.

— О, божичко... какво е?

— Не мога да ти кажа. Изненада е.

Играех си с косата и ноктите си, не можех да седя спокойно, докато чакам Травис да разкрие най-новата си изненада. Купон, кученце... не си представях какво ще последва.

Силният шум от двигателя на чарджъра оповести пристигането им. В следващия момент момчетата се качваха по стълбите и се смееха.

— В добро настроение са — отбелязах аз. — Това е положителен знак.

Шепли влезе пръв.

— Просто не исках да си мислиш, че има причина той да е взел, а аз — не.

Америка стана и се хвърли на врата на приятеля си.

— Толкова си глупав, Шеп. Ако исках лудо гадже, щях да се хвана с Травис.

— Това няма нищо общо с чувствата ми към теб — отбеляза Шепли.

Травис влезе с бинтова превръзка на китката. Усмихна ми се, стовари се на дивана и положи глава в скута ми. Не можех да откъсна поглед от превръзката.

— Добре... какво си направил?

Той се усмихна и ме придърпа, за да го целуна. Усещах неспокойствието, което излъчваше.

Външно се усмихваше, но аз изпитвах отчетливото чувство, че се чуди как ще реагирам.

— Няколко неща.

— Като например?

— Успокой се, Вrab — засмя се той. — Нищо лошо.

— А какво е станало с китката ти? — попитах аз и вдигнах ръката му за пръстите.

В този момент отвън спря гръмовен дизелов двигател и Травис скочи да отвори вратата.

— Крайно време беше! От пет минути съм си вкъщи!

В апартамента на заден ход влезе мъж, който носеше покрит с найлон сив диван, последван от друг, който го държеше в отсрещния край. Шепли и Травис преместиха стария заедно с двама ни с Тото, за

да могат онези да сложат новия на мястото му. Травис свали найлона, вдигна ме на ръце и ме остави на меките възглавници.

— Купил си нов диван? — ухилих се аз до уши.

— Да, и още няколко неща. Благодаря, момчета — каза той, когато носачите взеха стария диван и си тръгнаха.

— Отиват си много спомени — самодоволно отбелязах аз.

— И нито един, който искам да запазя — каза Травис, след което седна до мен и въздъхна. Погледна ме за секунда, после свали лепенката, която държеше бинта. — Само не откачай.

Какво ли не си представих, че има под превръзката — изгаряне, шевове или нещо не по-малко страшно. Той я дръпна и аз ахнах, като видях малките черни букви със зачервена и лъскава от антибиотичния мехлем кожа покрай тях. Поклатих невярващо глава. Там пишеше: Вrabчо.

— Харесва ли ти?

— Татуирал си името ми на китката си?

Изрекох думите, но гласът сякаш не беше моят. Мислите ми се лутаха във всички посоки, но съумях да запазя спокоен, равен тон.

— Да.

Той ме целуна по бузата, а аз гледах невярващо неизтриваемото мастило в кожата му.

— Опитах се да го разубедя, Аби. Отдавна не е правил нищо лудо. Мисля, че страдаше от абстиненция — поклати глава Шепли.

— Какво мислиш? — поиска да знае Травис.

— Не знам какво да мисля.

— Трябваше първо да я попиташ, Трав — обади се Америка, прикрила устата си с пръсти.

— Какво да я питам? Дали може да се татуирам? — намръщи се той и се обърна към мен. — Обичам те. Искам всички да знаят, че съм твой.

Аз се размърдах неспокойно.

— Това е завинаги, Травис.

— Както и нашата връзка — докосна бузата ми той.

— Покажи й останалото — подкани го Шепли.

— Останалото?! — Аз веднага погледнах към другата му китка.

Травис стана и вдигна тениската си. Внушителните му мускули се стегнаха от движението. Той се обърна и видях още една нова

татуировка отстрани върху ребрата му.

— Какво е това? — взрях се аз във вертикалните символи.

— На иврит е — усмихна се неспокойно той.

— Какво означава?

— Пише: „Принадлежа на любимата си и любимата ми е моя“.

Очите ми се стрелнаха към неговите.

— Не ти стигаше една татуировка, та си направи две?

— Винаги съм казвал, че ще го направя, когато срещна Жената. Срещнах теб... и си направих татуировките. — Усмивката му угасна, като видя изражението ми, и той свали тениската си. — Май си ядосана?

— Не съм. Просто ми идва малко... в повече.

Шепли притисна Америка към себе си с една ръка.

— Свиквай, Аби. Травис е импулсивен и се впуска с главата напред във всичко. Това ще му държи влага, докато ти надене пръстен.

Америка вдигна вежди първо към мен, после към Шепли.

— Какво? Те току-що се събраха!

— Аз... имам нужда от питие — казах аз и отидох в кухнята.

Травис се засмя, докато ровех в шкафовете.

— Той се шегуваше, Враб.

— Така ли? — обади се Шепли.

— Не говореше за близкото бъдеще — продължи да увърта Травис, после се обърна към Шепли.

— Много ти благодаря, задник.

— Може би сега ще спреш да дрънкаш за това — ухили се той.

Налях си уиски и като отметнах глава назад, го изпих на един дъх. Лицето ми се присви, когато парливата течност се стече по гърлото ми.

Травис застана зад гърба ми и нежно обви ръце около кръста ми.

— Не ти предлагам брак, Враб. Това са само татуировки.

— Знам — кимнах аз и си налях още едно.

Травис взе бутилката от ръцете ми, завинти капачката и я прибра обратно в шкафа. Аз не се обърнах и той ме завъртя към себе си.

— Добре, трябваше първо да говоря с теб, но реших да купя дивана и се увлякох.

— Всичко се случва много бързо. Предлагаш да живеем заедно, изписваш името ми на ръката си, казваш ми, че ме обичаш... много е...

бързо.

Той се намръщи.

— Откачаш. Казах ти да не откачаш.

— Трудно е! Разбра за баща ми и чувствата ти внезапно се удвоиха!

— Кой е баща ти? — попита Шепли, явно недоволен, че изостава от събитията. Аз се направих, че не чувам въпроса му, и той въздъхна. — Кой е баща й? — обърна се той към Америка, но тя само поклати глава.

Лицето на Травис се изкриви от отвращение.

— Чувствата ми нямат нищо общо с баща ти.

— Утре ще ходим на онзи купон за двойки. Голямото събитие, на което обявяваме връзката си или каквото там, а ти си си татуирал името ми и надписа, че си принадлежим! Това ме плаши! Затова откачам!

Травис хвана лицето ми и впи устни в моите, после ме вдигна от пода и ме сложи на плота. Езикът му поиска да влезе в устата ми и когато му позволих, той изстена.

Пръстите му се вкопчиха в бедрата ми и той ме притисна по-близо до себе си.

— Толкова си секси, когато се ядосаш — каза той в устните ми.

— Добре, вече съм спокойна — промълвих аз.

Той се усмихна, доволен, че планът му за отвличане на вниманието е проработил.

— Всичко си е същото, Вrabчо. Ти и аз.

— Вие и двамата сте луди — поклати глава Шепли.

Америка игриво го плесна по рамото.

— И Аби купи днес нещо за Травис.

— Америка!

— Намерила си си рокля? — усмихна се той.

— Да — отвърнах аз и обвих крака и ръце около него. — Утре ще бъде твой ред да откачиш.

— Чакам с нетърпение — каза той и ме свали от плота.

Махнах с ръка на Америка, докато той ме носеше по коридора.

В петък след лекциите двете с Америка прекарахме следобеда в града. Гласихме се и се глезихме. Направихме си маникюр и педикюр, кола маска, гримирахме се и се докарахме с нови прически. Когато се

върнахме в апартамента, всичко беше отрупано с букети от рози. Червени, розови, жълти и бели — приличаше на цветарски магазин.

— О, божичко! — изписка Америка, като влезе.

Шепли гордо се оглеждаше.

— Отидохме да ви купим цветя, но и двамата решихме, че по един букет не стига.

Аз прегърнах Травис.

— Вие сте... удивителни. Благодаря.

Той ме млясна по гърба.

— Половин час до купона, Вrab.

Момчетата се облякоха в стаята на Травис, а ние — в тази на Шепли. Докато закопчавах сребристите си обувки на токове, на вратата се почука.

— Време е, дами — каза Шепли.

Америка излезе и той подсвирна.

— Къде е тя? — попита Травис.

— Обува се. Ей сега ще дойде.

— Чакането ме убива, Вrabчо!

Излязох от стаята, оправяйки си роклята, а Травис ме гледаше като ударен. Америка го смушка с лакът и той примигна.

— Мамка му!

— Откачи ли вече? — подразни го тя.

— Изобщо не откачам, тя изглежда невероятно.

Аз се усмихнах и бавно се завъртях, за да му покажа цепката отзад.

— Добре, сега вече откачих — заяви той, като се приближи и ме обърна.

— Не ти ли харесва?

— Трябва ти връхна дреха. — Той изтича до закачалката и бързо наметна палтото върху раменете ми.

— Не може да стои с него цяла вечер, Трав — засмя се Америка.

— Изглеждаш прекрасно, Аби — отбеляза Шепли, опитвайки се да извини държанието на братовчед си.

— Така е — каза Травис измъчено. — Изглеждаш невероятно... но не можеш да се облечеш така. Полата ти е... краката ти са... полата ти е твърде къса и това е само половин рокля! Та тя дори няма гръб!

Не можах да сдържа усмивката си.

— Такъв е моделът, Травис.

— Вие двамата май живеете с едничката мисия да се торможите взаимно — намръщи се Шепли.

— Имаш ли по-дълга рокля? — попита Травис.

Аз погледнах надолу.

— Всъщност отпред е съвсем скромна. Само отзад е разголена.

— Вrabчо — подхвана той, потръпвайки, — не искам да те ядосвам, но не мога да те заведа така в къщата на братството. Ще се сбия още през първите пет минути.

Аз се надигнах на пръсти и го целунах по устните.

— Имам ти доверие.

— Тази вечер ще бъде ужасна — простена той.

— Тази вечер ще бъде фантастична — възрази обидено Америка.

— Помисли си само колко лесно ще я свалиш после — казах аз, като го целунах по врата.

— Това е проблемът. Всички момчета ще си мислят същото.

— Да, но само ти ще разбереш — изчуруликах аз. Той не отговори и аз отстъпих леко назад, за да видя изражението му. — Наистина ли искаш да се преоблека?

Травис се вгледа в лицето ми, после в роклята и краката ми и накрая въздъхна.

— Каквото и да облечеш, винаги изглеждаш зашеметяващо. Май просто трябва да свикна? — Аз свих рамене и той поклати глава. — Добре, вече закъсняхме. Да тръгваме.

Докато вървахме от колата към къщата на „Сигма Тау“, се сгуших в него да се стопля. Беше мъгливо, но не беше студено. От сутерена гърмеше музика и Травис поклащаше глава в ритъм. Всички се обръщаха след нас. Не бях сигурна дали ни зяпат, защото Травис е дошъл на купон за двойки, защото е обут в неофициален панталон или заради моята рокля, но всички ни зяпаха.

— Толкова се радвам, че дойде, Аби — прошепна Америка на ухото ми. — Имам чувството, че съм попаднала във филм на Моли Рингуолд.

— Приятно ми е да помогна — промърморих аз.

Травис и Шепли ни помогнаха да свалим палтата и ни поведоха през стаята към кухнята. Шепли извади четири бири от хладилника и подаде по една на двете ни с Америка. Стояхме в кухнята и слушахме

как членовете на братството на Травис обсъждат последния бой. Момичетата от сестринството, които ги придружаваха, се оказаха пищните блондинки, които следваха Травис в столовата първия път, когато се заговорихме.

Лекси я познах лесно. Не можех да забравя изражението на лицето ѝ, когато Травис я избута от скута си, защото обиди Америка. Тя ме гледаше с любопитство, сякаш изучаваше всяка моя дума. Знаех, че се чуди защо Травис Мадокс видимо ме намира за неотразима, и аз се улових, че се опитвам да ѝ покажа. Докосвах Травис, вмъквах остроумни забележки на подходящи места в разговора и се шегувах за новите му татуировки.

— Пич, написал си името на гаджето си на китката? Какво те прихвана? — попита Брад.

Травис гордо обърна китката си, за да го покаже.

— Луд съм по нея — каза той и ме погледна с меките си очи.

— Ти почти не я познаваш — изсумтя Лекси.

Той не сваляше очи от моите.

— Познавам я — заяви, като сбърчи чело. — Мислех, че татуировката те стряска. А сега се хвалиш с нея?

Надигнах се да го целуна по бузата и свих рамене.

— Започна да ми харесва.

Шепли и Америка слязоха по стълбите и ние ги последвахме, хванати за ръка. Мебелите бяха изतिकани до стените, за да се освободи място за дансинг. В мига, в който се озовахме долу, започна бавна песен. Травис без колебание ме издърпа в средата, притисна ме до себе си и вдигна ръката ми на гърдите си.

— Радвам се, че никога преди не съм идвал на тези купони. Хубаво е, че доведох направо теб.

Аз се усмихнах и притиснах буза в гърдите му. Усецах топлата му мека ръка върху голата си кожа в долната част на гърба си.

— Всички те зяпат в тази рокля — каза той. Вдигнах очи, очаквайки да го видя напрегнат, но той се усмихваше. — Май е готино... да бъда с момиче, което всички желаят.

Аз завъртях очи.

— Те не ме желаят. Любопитни са защо ти ме желаеш. Пък и жалко за всеки, който си мисли, че има някакъв шанс. Аз съм безнадеждно влюбена в теб.

През лицето му пропълзля сянка.

— Знаеш ли защо те желая? Не знаех, че съм изгубен, докато ти не ме намери. Не знаех какво е да бъдеш сам до първата нощ без теб. Ти си единственото правилно нещо в живота ми. Теб чаках, Врабчо.

Аз протегнах ръце към лицето му, а той ме прегърна и ме вдигна от пода. Притиснах устни в неговите и той ме целуна с емоцията на всички думи, които току-що бе изрекъл. В този момент разбрах защо си е направил татуировката, защо е избрал мен, защо съм различна. Не просто аз, не просто той — изключително бе това, което представлявахме заедно.

Колоните се затресоха от по-бърз ритъм и Травис ме пусна на земята.

— Танцува ли ти се още?

До нас се появиха Америка и Шепли и аз повдигнах вежди.

— Ако мислиш, че ще издържиш.

Травис се усмихна самодоволно.

— Пробвай ме.

Завъртях таза си покрай неговия и като плъзнах ръка нагоре по ризата му, разкопчах горните две копчета. Травис се засмя и поклати глава, а аз се обърнах, поклащайки се към него в ритъм. Той ме сграбчи за хълбоците, а аз протегнах ръце назад и го хванах за гърба. Наведох се напред и пръстите му се впиха в кожата ми. Когато се изправих, той докосна ухото ми с устни.

— Ако продължаваш така, ще си тръгнем по-рано от предвиденото.

Аз се обърнах и се усмихнах. Обвих шията му с ръце. Той се притисна в мен, а аз извадих ризата му от колана и плъзнах ръце по гърба му и по изпъкналите мускули. Усмихнах се на стона, който издаде, когато го близнах по врата.

— Господи, Врабчо, убиваш ме!

Той стисна края на роклята ми и я повдигна леко нагоре, колкото да погали бедрата ми с върховете на пръстите си.

— Сега май знаем за какво привличане си говорим — изсумтя Лекси някъде зад гърба ни.

Америка се обърна и направи крачка към нея с боен вид. Шепли я хвана тъкмо навреме.

— Я повтори! Предизвиквам те, кучко!

Лекси се скри зад приятеля си, шокирана от заплахата.

— Да вземеш намордник на гаджето си, Брад — предупреди Травис.

След още две песни косата на врата ми беше натежала и овлажняла. Травис ме целуна под ухото.

— Ела, Врабчо. Имам нужда от една цигара.

Той ме поведе по стълбите към втория етаж, като пътъом взе палтото ми. Излязохме на балкона и там попаднахме на Паркър и гаджето му. Беше по-висока от мен, с къса тъмна коса, прибрана в кок с шнола. Веднага забелязах обувките ѝ с остри токове и крака, праметнат през хълбока на Паркър. Беше се облегнала на стената, а когато Паркър ни забеляза, дръпна ръката си изпод полата ѝ.

— Аби — каза той изненадано и задъхано.

— Здравсти, Паркър — отвърнах аз, сподавяйки смеха си.

— Как... ъъ... как си?

Усмихнах се учтиво.

— Чудесно, а ти?

— Ъъ... — Той погледна момичето. — Аби, това е Амбър. Амбър, Аби.

— Същата Аби?

Паркър кимна бързо и смутено. Амбър стисна ръката ми с погнусено изражение, а после погледна Травис, сякаш току-що е срещнала врага.

— Приятно ми е... май.

— Амбър — предупреди я Паркър.

Травис се засмя кратко и им отвори вратата да минат. Паркър грабна Амбър за ръката и двамата влязоха в къщата.

— Беше... неловко — отбелязах аз, като поклатих глава и скръстих ръце, облягайки се на парапета. Беше студено и навън имаше само няколко двойки.

Травис беше ухилен до уши. Дори Паркър не можеше да развали настроението му.

— Поне спря да се опитва да си те върне.

— Не мисля, че е искал да си ме върне, по-скоро искаше да ме държи далеч от теб.

Травис сбърчи нос.

— Веднъж откара едно момиче от нас. А се държи така, сякаш е свикнал да спасява всички първокурснички, които съм изпраскал.

Изгледах го накриво с крайчеца на окото си.

— Казвала ли съм ти колко ненавиждам тази дума?

— Извинявай.

Той ме придърпа към себе си. Запали цигара и всмукуна дълбоко. Димът, който издуха, беше по-гъст от обичайното, смесен със зимния въздух. После обърна ръка и погледна китката си.

— Може да е странно, но тази татуировка не само ми е любимата вече, а и ми вдъхва спокойствие.

— Наистина е странно — отвърнах аз, при което Травис повдигна вежди, а аз се засмях. — Шегувам се. Не мога да кажа, че го разбирам, но е мило... по начина на Травис Мадокс.

— Ако усещането да я имам на ръката си е толкова хубаво, колко ли по-хубаво ще бъде да сложа пръстен на ръката ти.

— Травис...

— След четири-пет години — добави той.

Аз си поех въздух.

— Трябва да забавим темпото. Многооого да го забавим.

— Не започвай пак, Вrabчо.

— Ако продължаваме така, ще се окажа бременна домакиня, преди да съм завършила. Не съм готова да живея при теб, не съм готова за пръстен и определено не съм готова да стоя на едно място.

Той ме хвана за раменете и ме обърна с лице към себе си.

— Това нали не означава, че искаш да излизаме и с други хора? Защото с никого няма да те делия. Няма начин.

— Не искам друго — отговорих аз подразнено.

Той се успокои и пусна раменете ми, за да се хване за перилата.

— А какво имаш предвид тогава? — попита, вперил поглед в хоризонта.

— Да забавим темпото. Нищо друго. — Той кимна, явно недоволен. Аз го докоснах по ръката.

— Не се ядосвай.

— Имам чувството, че правим една крачка напред и две назад, Вrabчо. Всеки път, когато ми се стори, че сме постигнали съгласие, ти издигаш стена помежду ни. Не разбирам... повечето момичета

тормозят гаджетата си да бъдат сериозни, да говорят за чувствата си, да направят следващата крачка...

— Мисля, че вече се разбрахме, че не съм „повечето момичета“.

Той унило наведе глава.

— Омръзна ми да гадая. Как виждаш ти нещата, Аби?

Аз притиснах устни в ризата му.

— Когато си мисля за бъдещето, виждам теб.

Травис се отпусна и ме придърпа към себе си. Загледахме се в нощните облаци, които плуваха в небето. В тъмното каре блещукаха светлините на университета, а прииждащите купонджии се увиваха плътно в якетата си, бързайки към топлината на къщата.

Съзрях в очите на Травис онзи покой, който бях виждала само няколко пъти, и ми хрумна, че също както преди доволното му изражение е пряко следствие от моето успокояване.

Познавах несигурността, хора, които живееха от един удар на злата участ до следващия, мъже, които се бояха от собствената си сянка. Лесно беше да се уплашиш от тъмната страна на Вегас — онази, която неонът и блясъкът никога не докосват. Но Травис Мадокс не се страхуваше да се бие или да защити човека, на когото държи, нито да погледне в унижените гневни очи на презряна жена. Той можеше да влезе в стаята и да изгледа мъж, два пъти по-едър от него, убеден, че никой не може да го докосне, че е неуязвим за всичко, което би се опитало да го повали.

Той не се боеше от нищо. Докато не срещна мен.

Аз бях неизвестната част от живота му, неотворената карта, променливата, която не можеше да контролира. Независимо от миговете на покой, които му давах, през цялото останало време смутът, който изпитваше без мен, се усилваше десетократно в мое присъствие. Гневът, който преди го обземаше, ставаше все по-трудно контролируем. Да бъде изключението, вече не беше нещо загадъчно и специално. Аз се бях превърнала в негова слабост. Също като за баща си.

— Аби! Ето те! Къде ли не те търсих! — втурна се през вратата Америка с телефона си в ръка.

— Току-що говорих с татко. Мик им се обади снощи.

— Мик ли? — Лицето ми се изкриви от погнуса. — Защо ще им се обажда?

Америка повдигна вежди, сякаш би трябвало да знам отговора.

— Майка ти не го оставяла на мира.

— Какво иска? — Усещах как ми призлява.

Тя стисна устни.

— Да разбере къде си.

— Не са му казали, нали?

Америка посърна.

— Той ти е баща, Аби. Татко е сметнал, че има право да знае.

— Ще дойде тук — казах аз, а очите ми пареха. — Ще дойде тук,

Мер!

— Знам! Съжалявам! — Тя се опита да ме прегърне, но аз се отдръпнах и захлупих лице в шепите си.

Почувствах на раменете си две познати и силни закрилнически ръце.

— Той няма да те нарани, Врабчо. Няма да му позволя.

— Ще намери начин — каза Америка с натезжал поглед. —

Винаги намира.

— Трябва да се махна оттук.

Увих се в палтото и задърпах дръжката на вратата. Бях твърде разстроена, за да координирам натискането на дръжката и дърпането на вратата. Точно в мига, в който по замръзналите ми бузи започнаха да се стичат гневни сълзи, Травис сложи ръка върху моята. Натисна дръжката, а с другата си ръка отвори вратата. Погледнах го, осъзнала глупавата сцена, която правя. Очаквах да видя объркано или неодобрително изражение, но вместо това той ме гледаше единствено с разбиране.

Хвана ме под ръка, заедно слязохме по стълбите и си запробивахме път през тълпата около входа. Той, Америка и Шепли едва ме догонваха, докато вървах право към чарджъра.

Америка протегна ръка и ме спря, хващайки ме за палтото.

— Аби! — прошепна тя и посочи малка група хора.

Бяха се скупчили около възрастен разрошен мъж, който сочеше истерично към къщата и размахваше някаква снимка. Младежите кимаха и обсъждаха помежду си снимката.

Аз се приближих и гневно я издърпах от ръцете му.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Хората се пръснаха и повечето влязоха в къщата, а Шепли и Америка застанаха от двете ми страни. Травис сложи ръце върху раменете ми.

Мик изгледа роклята ми и цъкна неодобрително с език.

— Е, Бисквитке. Можеш да изведеш момичето от Вегас...

— Млъкни. Млъкни, Мик. Просто се обърни и се върни там, откъдето си дошъл. Не те искам тук.

— Не мога, Бисквитке. Имам нужда от помощта ти.

— Нищо ново — изсумтя Америка.

Мик присви очи срещу нея, после се обърна пак към мен.

— Ужасно си хубава. Пораснала си. Нямахте да те позная на улицата.

Аз въздъхнах, изгубила търпение от тези глупости.

— Какво искаш?

Той вдигна ръце и сви рамене.

— Май загазих, хлапе. Старият ти татко има нужда от малко пари.

Затворих очи.

— Колко?

— Справях се добре, наистина се справях. Трябваше само да взема малък заем, за да изляза напред, и... знаеш как става.

— Знам. Колко ти трябват?

— Двайсет и пет.

— Мамка му, Мик, две хиляди и петстотин? Веднага ти ги давам, ако обещаеш да се разкараш оттук — каза Травис и извади портфейла си.

— Той има предвид дваайсет и пет хиляди — поясних аз, без да откъсвам разярения си поглед от баща си.

Мик огледа Травис.

— Кой е този смешник?

Травис вдигна вежди и аз почувствах как отпуска тежестта си върху гърба ми.

— Сега разбирам защо умен човек като вас е стигнал дотам да иска издръжка от дъщеря си.

Преди Мик да успее да отговори, аз извадих телефона си.

— На кого дължиш този път, Мик?

Той се почеса по мазната прошарена коса.

— Смешна история, Бисквитке...

— На кого? — изкрещях аз.

— На Бени.

Аз зяпнах. Направих крачка назад към Травис.

— На Бени? Дължиш пари на Бени! Какво, по дяволите... —

Поех си въздух. Нямах смисъл. — Нямам толкова пари, Мик.

Той се усмихна.

— Нещо ми подсказва, че имаш.

— Не, нямам! Този път наистина го направи, а? Знаех си, че няма да се спреш, докато не те убият!

Той пристъпи към мен. Самодоволната усмивка беше изчезнала от физиономията му.

— Колко имаш?

Аз стиснах зъби.

— Единайсет хиляди. Спестявах за кола.

Америка ме стрелна с очи.

— Откъде имаш единайсет хиляди, Аби?

— От боевете на Травис — отговорих аз, вперила поглед в Мик.

Травис ме обърна към себе си, за да ме погледне в очите.

— Изкарала си единайсет хиляди от моите боеве? Кога си залагала?

— Имаме си уговорка с Адам — казах аз, без да обръщам внимание на изненадата му.

Погледът на Мик изведнъж се оживи.

— За един уикенд можеш да ги удвоиш, Бисквитке. Можеш да ми дадеш двайсет и петте бона до неделя и Бени няма да ми прати главорезите си.

Гърлото ми беше сухо и стегнато.

— Ще остана без пукната пара, Мик. А трябва да си плащам и следването.

— О, ще си ги върнеш за нула време — пренебрежително махна с ръка той.

— Кога е крайният срок?

— В понеделник сутринта. В полунощ — отговори той без капка разкаяние.

— Не си длъжна да му даваш шибаните кинти, Врабчо — намеси се Травис, като ме дръпна за ръката.

Мик ме сграбчи за китката.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш! Нямахте да се забъркам в тази каша, ако не беше ти!

Америка го плесна през ръката и го блъсна.

— Да не си посмял пак да дрънкаш тези глупости, Мик! Тя не те е накарала да вземеш пари от Бени!

Мик ме погледна с омерзение.

— Ако не беше тя, щях да имам свои пари. Ти ми отне всичко, Аби! Аз нямам нищо!

Мислех си, че раздялата с Мик ще намали болката от факта, че съм негова дъщеря, но сълзите, бликнали от очите ми, говореха друго.

— Ще дам парите на Бени до неделя. Но след това искам да ме оставиш на мира. Няма да го правя повече, Мик. Отсега нататък си сам, чуваш ли ме? Стой далеч от мен.

Той стисна устни и кимна.

— Както искаш, Бисквитке.

Обърнах се и тръгнах към колата. Зад себе си чух гласа на Америка:

— Стягайте си багажа, момчета. Отиваме във Вегас.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРАДЪТ НА ГРЕХА

Травис остави чантите и огледа стаята.

— Хубава е, нали? — каза той, но аз го изгледах лошо и той повдигна вежди. — Какво?

Ципът на кувара ми изскърца, като го дръпнах. Поклатих глава. Мислех единствено за различни стратегии и за недостатъчното време.

— Това не е ваканция. Не биваше да идваш, Травис.

Той застана зад мен и ме прегърна през кръста.

— Аз съм там, където си и ти.

Облегнах глава на гърдите му и въздъгнах.

— Трябва да сляза долу. Ти стой тук или се разходи по „Стрип“. Ще се видим по-късно, става ли?

— Идвам с теб.

— Не те искам там, Трав. — На лицето му се изписа болка и аз го докоснах по ръката. — Ако ще изкарвам четиринайсет бона за един уикенд, трябва да се съсредоточа. Не ми харесва онова, в което се превръщам на онези маси, и не искам да ме виждаш такава. Разбираш ли?

Той отметна косата от очите ми и ме целуна по бузата.

— Добре, Вrabчо.

Травис излезе от стаята и махна на Америка, която влезе, облечена в същата рокля като на купона за двойки. Аз навлякох една златиста рокля и обух високи обувки, след което се погледнах кисело в огледалото. Америка върза косата ми и ми подаде черна тубичка.

— Трябват ти още поне пет слоя спирала, а ако не си сложиш и малко руж, на мига ще хвърлят личната ти карта. Забрави ли правилата на играта?

Грабнах спиралата от ръцете ѝ и прекарах още десет минути в гримиране. Когато свърших, очите ми заблестяха от влага.

— По дяволите, Аби, няма да плачеш! — заповядах си аз, като вдигнах очи и ги попих с кърпичка.

— Не си длъжна да го правиш. Не му дължиш нищо. — Америка сложи ръце на раменете ми, докато се оглеждах за последно.

— Той дължи пари на Бени, Мер. Ако не го направя, ще го убият.

На лицето ѝ беше изписано съжаление. Много пъти ме беше гледала така, но този път беше отчаяна. Беше виждала как Мич ми съсипва живота толкова пъти, че не можехме да ги преброим.

— Ами следващия път? А по-следващия? Не можеш да продължаваш така.

— Той се съгласи да не ме закача повече. Мик Абърнати може да е всякакъв, но не се отмята току-така.

Прекосихме коридора и се качихме в празния асансьор.

— Взе ли всичко? — попитах аз, като не забравях за камерите.

Америка почука с нокти фалшивата си шофьорска книжка и се усмихна.

— Казвам се Канди. Канди Крофърд — отвърна тя с безупречния си южняшки акцент.

Аз ѝ подадох ръка.

— Джесика Джеймс. Приятно ми е, Канди.

И двете сложихме слънчевите си очила и застанахме с каменни лица, когато асансьорът се отвори и пред нас се разкриха неоновите светлини и суматохата на казиното. Във всички посоки се движеха хора от най-различни части на обществото. Вегас е райски ад — единственото място, на което можеш да срещнеш танцьорки с пищни одеяния от пера и сценичен грим, проститутки с оскъдно, но все пак приемливо облекло, бизнесмени в скъпи костюми и цели семейства в една и съща сграда. Тръгнахме самоуверено по пътека, оградена с червени въжета, и подадохме личните си карти на служителя с червеното сако. Той ме изгледа за момент и аз свалих очилата си.

— Дали ще стане днес? — попитах отегчено.

Той ни върна картите и отстъпи настрани, за да влезем. Ние подминахме редиците с ротативките и масите за блек джек и се спряхме при рулетката. Огледах залата с множество маси за покер и си избрах една с по-възрастни господа.

— Онази — посочих с глава на Америка.

— Започни агресивно, Аби. Няма да разберат какво ги е сполетяло.

— Не, това са стари пушки. Този път трябва да играя умно.

Приблжих се до масата, въоръжена с най-очарователната си усмивка. Местните подушват обирджията от километър, но аз имах две неща, които притъпяват обонянието на всеки мошеник: младост и... цици.

— Добър вечер, господа. Може ли да седна при вас?

Те не вдигнаха очи.

— Разбира се, сладурано. Сядай и хубавей. Само не говори.

— Искам да играя — казах аз и подадох очилата си на Америка.

— На масите за блек джек липсва екшън.

Един от тях задържа пурата си.

— Това е маса за покер, принцесо. Пет карти. Пробвай си късмета на ротативките.

Аз седнах на единственото свободно място и демонстративно кръстосах крака.

— Винаги съм искала да поиграя покер във Вегас. Имам доста чипове — заявих аз и ги оставих на масата. — Пък и съм много добра в интернет.

Петимата мъже погледнаха чиповете, после мен.

— Имаме минимален вход, захарче — каза раздаващият.

— Колко?

— Петстотин, прасковке. Слушай... не искам да те разплаквам. Направи си услуга и си избери някоя лъскава ротативка.

Аз бутнах напред чиповете си и свих рамене като безразсъдно, прекомерно самоуверено момиче, малко преди да разбере, че току-що е изгубило спестяванията си за колежа.

Мъжете се спогледаха. Раздаващият вдигна рамене и също подхвърли чиповете си.

— Джими — представи се единият от играчите, като ми подаде ръка. Стиснах я и той посочи другите. — Мел, Поли, Джо, а това е Уинкс.

Погледнах кльощавия мъж, който дъвчеше клечка за зъби, и той, както можеше да се очаква, ми намигна.

Аз кимнах и зачаках с престорено нетърпение първото раздаване. Нарочно изгубих два пъти, но с четвъртата ръка вече бях излязла напред. На ветераните не им трябваше много време, за да схванат, също като Томас.

— Каза, че играеш в нета? — попита Поли.

— И с татко също.

— Оттук ли си? — поинтересува се Джими.

— От Уичита.

— Тя не играе само онлайн, да знаете — измърмори Мел.

Час по-късно бях събрала две хиляди и седемстотин долара от противниците си и те започваха да се потят.

— Излизам — отсече Джими и хвърли навъсено картите си.

— Ако не бях видял с очите си, нямаше да повярвам — чух глас зад гърба си.

Двете с Америка се обърнахме едновременно и устните ми се разтегнаха в широка усмивка.

— Джеси — поклатих глава аз, — какво правиш тук?

— Ти се подвизаваш по моите места, Бисквитке. Какво правиш ти тук?

Аз завъртях очи и се обърнах към новите си, изпълнени с подозрение, приятели.

— Знаеш, че мразя това, Джес.

— Извинете ни — каза Джес и ме дръпна за ръката. Америка ме погледна притеснено, докато той ме отвеждаше на няколко метра встрани.

Бащата на Джеси управляваше казиното, но за мен беше повече от изненада, че се е включил в семейния бизнес. Някога се гонехме по коридорите на хотела горе и аз винаги го побеждавах, когато се състезавахме с асансьорите. Беше пораснал. Спомнях си го като дългнесто момче преди пубертета. Сега пред мен стоеше младеж в строг костюм, който съвсем не беше върлинест и определено беше вече мъж. Все още имаше копринената мургава кожа и зелените очи, които си спомнях, но всичко останало беше приятна изненада.

Изумрудените му ириси проблясваха под ярките светлини.

— Това не може да е истина! Мина ми през ума, че си ти, като минавах, но не можех да повярвам, че си се върнала тук. Когато видях малка фея да обира чиповете на масата на ветераните, разбрах, че наистина си ти.

— Аз съм.

— Изглеждаш... различно.

— Ти също. Как е баща ти?

— Пенсионирани — усмихна се той. — Докога си тук?

— Само до неделя. Трябва да се връщам в университета.
— Здравсти, Джес — поздрави го Америка и ме хвана за ръка.
— Америка! — засмя се той. — Трябваше да се досетя. Вие сте като сенки една на друга.

— Ако родителите ѝ знаеха, че я водя тук, всичко да е свършило много отдавна.

— Радвам се да те видя, Аби. Ще ми позволиш ли да те черпя една вечеря? — попита той, като оглеждаше роклята ми.

— Много бих искала да си побъбрим, но не съм дошла за развлечение, Джес.

Той подаде ръка и се усмихна.

— Аз също. Покажи ми картата си.

Лицето ми помръкна. Знаех, че ме очаква разправия. Джеси нямаше да се поддаде толкова лесно на чара ми. Трябваше да му кажа истината.

— Тук съм заради Мик. Загазил е.

— Как? — пристъпи от крак на крак Джеси.

— Обичайното.

— Ще ми се да можем да помогна. Познаваме се отдавна и ти знаеш, че уважавам баща ти, но също така знаеш, че не мога да ти позволя да останеш.

Аз го стиснах за ръката.

— Дължи пари на Бени.

Джеси затвори очи и поклати глава.

— Боже...

— Имам време до утре. Ще ти бъда наистина задължена, Джеси. Нека да остана само дотогава. Той докосна с длан бузата ми.

— Ще ти кажа какво... ако утре вечеряш с мен, ще ти позволя да останеш до полунощ.

Аз погледнах към Америка, после към Джеси.

— Не съм сама тук.

Той сви рамене.

— Както искаш, Аби. Знаеш как стават нещата тук. Няма безплатен обяд.

Аз въздъхнах победена.

— Добре. Ако ми дадеш време до полунощ, ще се срещнем утре вечер във „Фераро“.

Той се наведе и ме целуна по бузата.

— Радвам се, че се видяхме. До утре... в пет часа, става ли? Трябва да бъда тук в осем.

Изпратих го с усмивка, но тя бързо угасна, като зърнах Травис, който ме гледаше от масата с рулетката.

— По дяволите — изруга Америка и ме дръпна за ръката.

Травис изглежда убийствено Джеси и тръгна към мен. Пъхна ръце в джобовете си и хвърли още един поглед към Джеси, който ни наблюдаваше с периферното си зрение.

— Кой беше това?

— Джеси Виверос. Стар познат.

— Колко стар?

Аз погледнах към масата на ветераните.

— Травис, нямам време за това.

— Явно се е отказал от намерението да става пастор — отбеляза Америка със закачлива усмивка по посока на Джеси.

— Това е бившето ти гадже? — избухна Травис. — Не каза ли, че е от Канзас?

Стрелнах сърдито Америка с очи, после хванах брадичката на Травис, за да привлече цялото му внимание.

— Той знае, че нямам право да бъда тук, Травис, защото съм непълнолетна. Даде ми време до полунощ. После ще ти обясня всичко, но сега трябва да се връщам в играта.

Брадичката на Травис потрепери и той затвори очи, за да си поеме дълбоко въздух.

— Добре. Ще се видим в полунощ. — Наведе се да ме целуне, но устните му бяха студени и далечни. — Късмет.

Аз се усмихнах, докато се стопи в тълпата, и се обърнах към масата.

— Господа?

— Сядай, Шърли Темпъл — отвърна Джими. — Сега ще си върнем парите. Не обичаме да ни обират.

— Направете всичко по силите си — усмихнах се аз.

— Имаш десет минути — прошепна Америка.

— Знам.

Опитах се да не мисля за времето и за коляното на Америка, което подскачаше нервно под масата. Мизата беше шестнайсет хиляди

долара — най-високата за вечерта. Всичко или нищо.

— Никога не съм виждал такова чудо като теб, хлапе. Ти направи почти съвършена игра. И няма издайнически знак, Уинкс. Забеляза ли? — каза Поли.

Уинкс кимна. Веселото му настроение се изпаряваше с всяка следваща ръка.

— Забелязах. Няма потриване, няма усмивка, дори очите ѝ остават същите. Не е нормално.

Всеки има издайнически знак.

— Не всеки — самодоволно рече Америка.

Усетих познати ръце на раменете си. Знаех, че е Травис, но не се обърнах. На масата чакаха три хиляди долара.

— Плащам — каза Джими.

Събрали се около масата зяпачи аплодираха, когато показах картите си. Само Джими беше достатъчно близо с една тройка. Но и това не беше проблем за моята кента.

— Не е за вярване! — извика Поли и хвърли два чифта на масата.

— Аз излизам — измърмори Джо и се отдалечи от масата.

Джими беше по-великодушен.

— Мога да умра тази вечер и ще знам, че съм играл с наистина достоен противник. За мен беше удоволствие, Аби.

Аз замръзнах.

— Вие знаете?

Джими се усмихна. По големите му зъби имаше петна от дългите години пушене на пури и пиене на кафе.

— Играл съм и преди с теб. Преди шест години. Отдавна исках реванш. — Той протегна ръка. — Всичко добро, хлапе. Предай на татко си поздрав от Джими Песели.

Америка ми помогна да събера печалбата си и аз се обърнах към Травис.

— Трябва ми още време — казах аз, като си погледнах часовника.

— Искаш ли да се пробваш на масите за блек джек?

— Не мога да си позволя да губя пари, Трав.

Той се усмихна.

— Ти не можеш да изгубиш, Вrab.

— Блек джекът не е нейната игра — поклати глава Америка.

Травис кимна.

— Аз спечелих малко. Излязох с шестстотин отгоре. Можеш да ги вземеш.

Шепли ми подаде чиповете си.

— Аз изкарах само триста. Твои са.

— Благодаря ви, момчета. Но ми трябва още пет бона — въздъгнах аз.

Погледнах си пак часовника и видях Джеси да приближава.

— Как беше? — усмихна се той.

— Не ми достигат пет бона, Джеси. Трябва ми още време.

— Направих каквото мога, Аби.

Аз кимнах. Знаех, че вече съм помолила за повече, отколкото е редно.

— Благодаря ти, че ми позволи да остана.

— Да помоля татко да говори с Бени?

— Това си е каша на Мик. Ще го помоля за отсрочка.

Джеси поклати глава.

— Знаеш, че няма да стане, Бисквитке, независимо колко ще му дадеш. Ако е по-малко от това, което му дължи, Бени ще изпрати някого. Ти стой колкото можеш по-далеч.

Усетих как очите ми парят.

— Трябва да опитам.

Джеси направи крачка напред и съвсем тихо каза:

— Качвай се на самолета, Аби. Чуваш ли ме?

— Чувам те — сърдито отвърнах аз.

Джеси въздъгна, а очите му натежаха от съчувствие. Прегърна ме и ме целуна по косата.

— Съжалявам. Ако не беше заложена работата ми, знаеш, че щях да измисля нещо.

Аз кимнах и се дръпнах от него.

— Знам. Ти направи каквото можа.

Той повдигна брадичката ми с пръст.

— Ще се видим утре в пет.

После се наведе да ме целуне по крайчеца на устата и се отдалечи, без да каже и дума повече.

Погледнах към Америка, която наблюдаваше Травис. Не смеех да срещна очите му; можех да си представя гневното му изражение.

— Какво има в пет? — Гласът му беше пропит от потиснат гняв.

— Тя се съгласи да вечеря с Джеси, ако ѝ позволи да остане. Нямаше избор, Трав — обясни Америка. По предпазливия ѝ тон познавах, че Травис е повече от бесен.

Погледнах го, а той впери очи в мен със същото изражение на предаден, което бе изписано на лицето на Мик в нощта, когато осъзна, че съм взела късмета му.

— Имала си избор.

— Имал ли си някога вземане-даване с гангстери, Травис? Съжалявам, че ще нараня чувствата ти, но едно безплатно хапване със стар приятел не е висока цена за живота на Мик.

Виждах, че му се иска да си излее гнева, но нямаше какво да каже.

— Хайде, момчета, трябва да намерим Бени — заяви Америка и ме дръпна за ръката.

Травис и Шепли вървяха мълчешком зад нас по „Стрип“ към сградата на Бени. Трафикът от коли и хора тъкмо започваше да се увеличава. С всяка крачка изпитвах все по-противно чувство в стомаха, а умът ми трескаво търсеше довод, с който да вразумя Бени. Когато почукахме на голямата зелена врата, която бях виждала толкова много пъти, се чувствах малка като чека, който носех.

Не се изненадах от огромния портиер — чернокож, стряскащ и колкото висок, толкова широк, но се изумих, че Бени стои до него.

— Бени — продумах аз.

— Леле, леле... вече не си Тринайсетгодишната щастливка, а? Мик не ми каза каква мадама си станала. Чаках те, Бисквитке. Чувам, че ми носиш парички.

Аз кимнах, а Бени махна с ръка към приятелите ми.

— Те са с мен — казах аз, като повдигнах брадичка, за да демонстрирам увереност.

— Опасявам се, че трябва да изчакат навън — рече портиерът с ненормално дълбок басов глас. Травис веднага ме хвана за ръката.

— Никъде няма да ходи сама. Аз идвам с нея.

Бени го изгледа и аз преглътнах. Когато Бени насочи очи към портиера и крайчетата на устните му се повдигнаха, леко се успокоих.

— Става — каза той. — Мик ще се радва да разбере, че имаш такъв добър приятел.

Последвах го навътре, а като се обърнах, видях разтревоженото изражение на Америка. Травис ме държеше здраво за ръката и нарочно стоеше между мен и портиера. Последвахме Бени към асансьора, качихме се четири етажа и вратите се отвориха.

В средата на голяма стая стоеше внушително махагоново бюро. Бени закуцука към плюшения си стол и седна, като ни даде знак да заемем двете свободни места пред бюрото. Почувствах студената кожа на стола под себе си и се замислих колко ли хора са седели на същото място мигове преди смъртта си. Пресегнах се и хванах ръката на Травис, а той стисна моята успокояващо.

— Мик ми дължи двайсет и пет хиляди. Сигурен съм, че носиш цялата сума — започна по същество Бени, като драскаше нещо в тефтера си.

— Всъщност — прокашлях се аз — не ми достигат пет бона, Бени. Но имам целия утрешен ден. А пет хиляди не са проблем, нали? Знаеш, че ме бива.

— Абигейл — намръщи се той, — разочароваш ме. Знаеш правилата ми.

— М... моля те, Бени. Моля те да вземеш деветнайсет и деветстотин, а утре ще донеса останалите.

Очите на Бени се стрелнаха към Травис, после обратно към мен. В този момент забелязах двама мъже, които пристъпиха напред от тъмните ъгли на стаята. Травис стисна ръката ми още по-здраво, а аз притаих дъх.

— Знаеш, че не приемам по-малки суми. Фактът, че се опитваш да ми дадеш по-малко, ми говори нещо. Знаеш ли какво? Че не си сигурна дали ще успееш да събереш цялата сума.

Мъжете направиха по още една крачка напред.

— Мога да събера парите, Бени — нервно се засмях аз. — Спечелих осем и деветстотин за шест часа.

— Значи след още шест часа можеш да ми донесеш още осем и деветстотин? — ухили се той със сатанинската си усмивка.

— Крайният срок е чак утре в полунощ — обади се Травис, като хвърли поглед през рамо и после към приближаващите мъже.

— К... какво правиш, Бени? — попитах аз изтръпнала.

— Мик ми се обади тази вечер. Каза, че ти ще се погрижиш за дълга му.

— Правя му услуга. Не ти дължа никакви пари — казах аз строго, обзета от инстинкт за оцеляване.

Бени подпря лакти върху бюрото.

— Мисля да дам урок на Мик и съм любопитен колко точно ти е късметът, хлапе.

Травис скочи от стола си и ме вдигна със себе си. Дръпна ме зад гърба си и заотстъпва към вратата.

— Пред вратата стои Джозая, млади момко. Къде точно си мислиш, че ще избягаш?

Бях сгрешила. Когато мислех как да убедя Бени, трябваше да предвидя желанието на Мик да оцелее и страстта на Бени по отмъщението.

— Травис — предупредих го аз, наблюдавайки как главорезите на Бени приближават към нас. Травис ме избута няколко крачки зад себе си и се изправи гордо.

— Надявам се, Бени, да си наясно, че когато се разправя с хората ти, не искам да покажа неуважение. Но аз съм влюбен в това момиче и не мога да ти позволя да я нараниш.

Бени избухна в силен кикот.

— Трябва да ти го призная, синко. Ти си най-големият куражлия, влизал през тези врати. Ще те подготвя за това, което те очаква. Едрият мъж от дясната ти страна е Дейвид и ако не те повали с юмруци, ще използва ножа си. Този отляво се казва Дейн и е най-добрият ми борец. Всъщност утре има среща и никога досега не е губил. Пази си ръцете, Дейн. Доста пари съм заложил на теб.

Дейн се усмихна на Травис с диви развеселени очи.

— Да, сър.

— Бени, спри! Ще ти намеря парите! — извиках аз.

— О, не... започна да става интересно твърде бързо — изкиска се Бени и се отпусна назад в стола си.

Дейвид се спусна към Травис и аз вдигнах ръка към устата си. Мъжът беше силен, но тронав и бавен. Преди да успее да замахне или да измъкне ножа си, Травис го извади от строя, като удари главата му в коляното си. Когато започна да го налага в лицето, не се помайва, а вложи цялата си сила. След две крошета и един лакът Дейвид лежеше на пода в окървавена купчина.

Бени отметна глава назад и с истеричен смях удари по бюрото като дете, което се радва на неделната анимация по телевизията.

— Давай, Дейн. Нали не те уплаши?

Дейн се приближи по-предпазливо със съсредоточеността и прецизността на професионален борец. Замахна с невероятна скорост към лицето на Травис, но той отскочи и го удари с все сила с рамо. Двата паднаха върху бюрото на Бени, а после Дейн сграбчи Травис с две ръце и го захвърли на земята. Започнаха да се въргаят на пода, но след малко Дейн се изправи и се приготви да нанесе няколко удара на Травис, който беше заклещен между краката му. Аз закрих лице; не бях в състояние да гледам.

Чух вик от болка и погледнах. Видях Травис, надвесен над Дейн, да го държи за рунтавата коса и да стоварва удар след удар от страни на главата му. При всеки удар лицето на Дейн се размазваше в бюрото на Бени. Накрая борецът се изправи на крака, объркан и окървавен. Травис го изгледа за секунда и нападна отново, като ръмжеше при всеки удар, който нанасяше с пълна сила. Дейн замахна веднъж и заби кокал четата си в челюстта на Травис.

Травис се усмихна и вдигна пръст.

— Ето ти един удар!

Не можех да повярвам на ушите си. Травис беше позволил на главореза на Бени да го удари. Той се забавляваше. Никога не го бях виждала да се бие без задръжки; беше плашещо да го гледам как освобождава цялата си мощ срещу тренирани убийци и ги побеждава. До момента не бях осъзнала на какво е способен.

На фона на отблъскващия смях на Бени Травис довърши Дейн с последно кроше в лицето, с което го изпрати в нокаут още преди да е паднал на земята. Проследих с поглед тялото, което отскочи леко от вносният килим.

— Удивителен младеж! Просто удивителен! — възкликна Бени, като пляскаше от удоволствие. Туловището на Джозая изпълни касата на вратата и Травис ме дръпна зад себе си.

— Да се погрижа ли, сър?

— Не! Не, не — отвърна Бени, още зашеметен от импровизираното представление. — Как се казваш?

— Травис Мадокс — отговори Травис, все още задъхан, след което избърса кръвта на Дейн и Дейвид от ръцете си в джинсите.

— Травис Мадокс, мисля, че можеш да помогнеш на малката си приятелка.

— Как?

— Дейн трябваше да се бие утре вечер. Заложил съм много пари на него, но като го гледам, скоро няма да може да се бие. Предлагам ти да заемеш мястото му, да ми изкараш парите, а аз ще опростя оставащите пет и сто от дълга на Мик.

Травис се обърна към мен.

— Вrabчо?

— Добре ли си? — попитах аз и избърсах кръвта от лицето му.

Прехапах устни, усетила как лицето ми се сгърчва от страх и облекчение.

Травис се усмихна.

— Това не е моята кръв, мило. Не плачи.

Бени се изправи.

— Аз съм зает човек, синко. Приемаш или не?

— Ще го направя. Кажете ми кога и къде и ще бъда там.

— Ще се биеш с Брок Макман. Той не е никакъв лигльо. Миналата година му беше забранено да участва в Националния шампионат по кеч.

Травис не се трогна.

— Каж ми само къде трябва да отида.

На лицето на Бени се разля усмивка на акула.

— Харесваш ми, Травис. Мисля, че ще станем добри приятели.

— Съмнявам се. — Травис ми отвори вратата и остана в защитна поза, докато не излязохме през входната врата.

— Божичко! — извика Америка, като видя кръвта по дрехите на Травис. — Добре ли сте? — Тя ме хвана за раменете и огледа лицето ми.

— Добре съм. Просто още един работен. И за двамата — отвърнах аз и изтрих очи.

Травис ме хвана за ръка и двамата забързахме към хотела. Шепли и Америка ни следваха по петите. Почти никой не обърна внимание на вида на Травис. Той беше целият в кръв, а като че ли го забелязаха само неколцина туристи.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Шепли накрая.

Травис се съблече по белъо и изчезна в банята. Чухме звука от пускането на душа и Америка ми подаде кутия с кърпички.

— Добре съм, Мер.

Тя въздъхна и ми побутна кутията.

— Не си добре.

— Това не ми е първото родео с Бени.

Мускулите ме боляха от двайсет и четири часовото напрежение.

— За пръв път виждаш Травис да се бие така невъздържано — отбеляза Шепли. — Аз съм го виждал веднъж. Не е красива гледка.

— Какво стана? — настоя Америка.

— Мик се обадил на Бени. Прехвърлил отговорността на мен.

— Ще го убия! Ще убия този жалък кучи син! — извика Америка.

— Той не ме държи отговорна, но искаше да даде урок на Мик, задето праща дъщеря си да му плаща дълговете. Насъска две от проклетите си кучета срещу нас и Травис ги преби. И двамата. За няма и пет минути.

— И Бени ви пусна?

Травис излезе от банята с кърпа около кръста. Единственият белег от схватката беше малка червена резка на дясната скула.

— Един от типове, които нокаутирах, трябваше да се бие утре вечер. Аз ще се явя на негово място, а в замяна Бени ще опрости последните пет бона от дълга на Мик.

Америка се изправи.

— Това е нелепо! Защо помагаме на Мик, Аби? Той те хвърли на вълците! Ще го убия!

— Не и ако аз го убия първи — процеди Травис.

— Наредете се на опашка.

— Значи утре ще се биеш? — попита Шепли.

— В някакво място, наречено „Нулата“. В шест часа. С Брок Макман, Шеп.

Шепли поклати глава.

— Няма начин. Мамка му, няма начин, Трав. Този тип е луд!

— Да, но не се бие за своето момиче, нали? — Травис ме гушна и ме целуна по косата. — Добре ли си, Врабчо?

— Това не е редно. По толкова много причини, че не знам с коя да започна, за да те разубедя.

— Не ме ли видя тази вечер? Ще се оправя. Виждал съм как се бие Брок. Здрав е, но не е непобедим.

— Не искам да го правиш, Трав.

— Е, аз пък не искам да ходиш на вечеря с бившето си гадже. Явно и двамата ще трябва да преглътнем по нещо, за да спасим този мерзавец баща ти.

Бях го виждала и преди. Вегас променяше хората, създаваше чудовища и развалини. Човек лесно допускаше светлините и откраднатите мечти да проникнат в кръвта му. Много пъти бях виждала въодушевеното непобедимо изражение, което сега бе изписано на лицето на Травис, и единственият лек беше самолет към дома.

Джеси се намръщи, когато за пореден път си погледнах часовника.

— Трябва да ходиш някъде ли, Бисквитке?

— Моля те, престани да ме наричаш така, Джеси. Не мога да го понасям.

— Аз пък не можех да понеса заминаването ти. Но това не те спря.

— Това е стар, изгъркан разговор. Хайде просто да вечеряме, става ли?

— Добре, да поговорим за новото ти гадже. Как се казваше? Травис? — Аз кимнах. — Какво правиш с този татуиран психопат? Прилича на изгонен от „Семейство Менсън“.

— Дръж се мило, Джеси, или си тръгвам.

— Не мога да повярвам колко различно изглеждаше. Не мога да повярвам, че седиш тук, пред мен.

Завъртях очи.

— Повярвай.

— Ето го. Момичето, което си спомням.

Погледнах си часовника.

— Боят на Травис започва всеки момент. Трябва да вървя.

— Още не сме поръчали десерт.

— Не мога, Джес. Не искам да се притеснява дали ще се появя. Важно е.

Раменете му увиснаха.

— Знам. Липсват ми дните, когато аз бях важен.

Сложих ръка върху неговата.

— Бяхме просто деца. Това беше преди цял един живот.

— Кога пораснахме? Присъствието ти тук е знак, Аби. Мислех, че никога повече няма да те видя, а ето че си тук. Остани с мен.

Поклатих глава, макар и колебливо, защото не ми се искаше да нараня най-стария си приятел.

— Аз го обичам, Джес.

Разочарованието му засенчи леката усмивка.

— Тогава по-добре да вървиш.

Целунах го по бузата, излетях от ресторанта и спрях такси.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Към „Нулата“.

Той се обърна и ме измери с поглед.

— Сигурна ли сте?

— Сигурна съм! Карай! — отговорих аз и му подхвърлих парите над седалката.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

У ДОМА

Травис най-после се появи от тълпата. Бени беше сложил ръка на рамото му и му шепнеше нещо в ухото. Травис кимна и отговори. Кръвта ми изстина, като го видях така дружелюбен с човека, който ни беше заплашил преди по-малко от двацет и четири часа. Травис се радваше на аплодисментите и поздравленията за победата си, а тълпата ревеше. Той вървеше по-изправен, усмивката му беше по-широка, а когато стигна до мен, бързо ме целуна по устните.

Усетих солената пот, примесена с медния вкус на кръв. Беше спечелил, но не и без няколко бойни рани.

— Какво беше това? — попитах аз, като гледах как Бени се смее с приятелчетата си.

— Ще ти разкажа по-късно. Имаме да говорим за много неща — заяви той ухилен.

Един мъж го потупа по гърба.

— Благодаря — каза Травис, като се обърна и стисна подадената му ръка.

— С нетърпение чакам да видя още някой мач с теб, синко — рече онзи и му подаде шише бира.

— Беше невероятно.

— Хайде, Враб.

Той отпи глътка от бирата, изплакна устата си и я изплю, примесена с кръв. Започна да си пробива път през тълпата, а когато излязохме на тротоара отвън, пое дълбоко въздух. Целуна ме и ме поведе по „Стрип“ с бързи и решителни крачки.

В асансьора на хотела ме притисна към огледалната стена, хвана единия ми крак и с бързо движение го вдигна на хълбока си. Устата му се впи в моята и аз усетих как ръката му се плъзва от коляното към бедрото ми и повдига полата ми.

— Травис, тук има камера.

— Не ми пука — засмя се той, — аз празнувам.

— Ще празнуваме в стаята — отблъснах го аз и изтрих устата си. По ръката ми останаха червени следи.

— Какво ти става, Врабчо? Ти спечели, аз спечелих, изплатихме дълга на Мик и получих предложението на живота си.

Асансьорът се отвори и Травис излезе в коридора, но аз останах на място.

— Какво предложение?

Травис ми подаде ръка, но аз не му обърнах внимание. Присвих очи; вече знаех какво ще каже.

— После ще говорим — въздъхна той.

— Не, да говорим сега.

Той се пресегна, издърпа ме в коридора и ме повдигна в обятията си.

— Ще изкарам достатъчно пари, за да ти върна това, което Мик ти взе, да платя образованието ти, да си изплатя мотора и да ти купя нова кола — каза той, докато пъхаше картата във вратата. После отвори и ме пусна на пода. — И това е само началото!

— И как точно ще го направиш? — Усетих стягане в гърдите, а ръцете ми се разтрепериха.

Той възторжено хвана лицето ми с две ръце.

— Бени ще ме пусна да се бия тук, във Вегас. Шестцифрена сума на бой, Врабчо. Шестцифрена сума на бой.

Затворих очи и поклатих глава, опитвайки се да не мисля за вълнението в очите му.

— Ти какво му отговори?

Травис повдигна брадичката ми и аз отворих очи, уплашена, че може вече да е подписал договор. Той се засмя.

— Казах му, че ще си помисля.

Издишах с облекчение.

— Слава богу. Не ме плаши така. Помислих, че говориш сериозно.

Травис направи физиономия, овладя се и каза:

— Аз говоря сериозно, Врабчо. Казах му, че първо трябва да го обсъдя с теб, но предполагам, че ти ще останеш доволна. Ще участвам в по един бой месечно. Имаш ли представа колко пари са това? В брой!

— Умея да смятам, Травис. Умея също така да запазвам здравия си разум, когато съм във Вегас, което на теб явно не ти се удава. Трябва

да те измъкна отгук, преди да си направил някоя глупост.

Отидох при гардероба и започнах да вадя дрехите ни от закачалките и бясно да ги реда в куфарите.

Травис ме хвана нежно за ръцете и ме обърна.

— Мога да го направя. Мога да се бия една година за Бени, а после животът ни ще бъде уреден за години напред.

— Как ще стане? Ще напуснеш университета и ще се преместиш тук?

— Бени ще ми осигурява самолетни билети и ще се грижи за програмата ми.

Засмях се, не вярвайки на ушите си.

— Не може да си толкова наивен, Травис. Ако си на заплата при Бени, няма да се биеш само веднъж месечно. Забрави ли Дейн? Накрая ще свършиш като една от неговите горили!

Той поклати глава.

— Вече го обсъдихме, Враб. Той не иска от мен нищо друго, освен да се бия.

— И ти му вярваш? Знаеш ли, че тук му казват Хлъзгавия Бени!

— Исках да ти купя кола, Враб. Хубава кола. И двамата да изплатим образованието си докарай.

— О, главорезът раздава стипендии ли?

Травис стисна зъби. Дразнеше се, че се налага да ме убеждава.

— Това е добре за нас. Мога да спестявам, докато стане време да си купим къща. Никъде другаде не мога да изкарам толкова пари.

— Ами дипломата по наказателно право? Уверявам те, че често ще се срещаш с бившите си колеги от следването, ако работиш за Бени.

— Миличка, разбирам резервите ти, наистина. Но аз не съм глупав. Ще се бия само една година, после ще се измъкнем и ще правим каквото си поискаме.

— Човек не напуска Бени, Трав. Само той може да ти каже кога да си ходиш. Представа си нямаш с какво се захващаш! Не мога да повярвам, че дори го обмисляш! Да работиш за човек, който беше готов да ни пребие, ако не му беше попречил?!

— Точно така. Попречих му.

— Попречи на двама от главорезите му от лека категория, Травис. А какво ще правиш, ако са дузина? Какво ще правиш, ако по време на някой от мачовете ти се нахвърлят върху мен?

— Няма логика да го правят. Ще му изкарвам много пари.

— В момента, в който решиш, че вече не искаш да го правиш, той ще се разправи с теб. Така действат тези хора.

Травис се отдалечи от мен и погледна през прозореца. Мигащите светлини оцветяваха напрегнатите му черти. Той беше взел решение, преди изобщо да ми каже.

— Всичко ще бъде наред, Вrabчо. Ще се погрижа за това. А после животът ни ще бъде уреден.

Аз поклатих глава и се обърнах, за да продължа да трупам дрехите ни в куфарите. Когато кацнехме у дома, той щеше да стане отново предишният Травис. Вегас правеше странни неща с хората и аз не можех да го убедя, докато беше опиянен от потока пари и уиски.

Отказах да обсъждаме повече въпроса, докато не се качихме на самолета, защото се боях, че може да ме остави да си тръгна без него. Закопчах колана си и стиснах зъби. Той гледаше с копнеж през илюминатора, докато се издигахме в нощното небе. Вече му липсваха порочността и безкрайните изкушения на Вегас.

— Това са много пари, Вrabчо.

— Не.

Той се обърна рязко към мен.

— Решението е мое. Според мен не виждаш цялостната картина.

— А според мен си си изгубил ума.

— Няма ли поне да помислиш?

— Не, и ти също. Няма да работиш за доказан престъпник и убиец в Лас Вегас, Травис. Нелепо е дори да ти хрумне, че ще мисля по въпроса.

Травис въздъхна и погледна през прозореца.

— Първият ми бой е след три седмици.

Аз зяпнах.

— Вече си се съгласил?

Той ми смигна.

— Не още.

— Но ще го направиш?

— Ще ти мине, като ти купя лексус — усмихна се той.

— Не искам лексус.

— Можеш да имаш каквото си поискаш, мило. Представи си как влизаш, в който и да е автосалон и само си избираш цвета.

— Ти не го правиш заради мен. Спри да се преструваш.

Той се наведе и ме целуна по косата.

— Не, правя го за нас. Ти просто не можеш да видиш колко хубаво ще бъде.

Студена тръпка пробяга от гърдите по гърба ми и стигна чак до краката. Той нямаше да се вразуми, докато не стигнем до апартамента. Ужасях се, че Бени може да му е направил предложение, на което да не може да откаже. Отърсих се от страховете си. Трябваше да повярвам, че Травис ме обича достатъчно, за да забрави за доларите и измамните обещания на Бени.

— Враб? Знаеш ли как се готви пуйка?

— Пуйка ли? — Внезапната смяна на темата ме свари неподготвена.

Той стисна ръката ми.

— Наближава Денят на благодарността, а ти знаеш колко те обича баща ми. Искане да дойдеш за празника, но накрая винаги си поръчваме пица и гледаме мача. Мислех си, че с теб можем да се опитаме да приготвим нещо. Нали се сецаш, поне веднъж в дома на Мадокс да има истинска вечеря с пуйка.

Стиснах устни, като се мъчех да не се разсмея.

— Просто размразяваш пуйката, слагаш я в тавата и я печеш във фурната цял ден. Не е кой знае какво.

— Значи ще дойдеш? Ще ми помогнеш?

Свих рамене.

— Добре.

Вниманието му беше отклонено от опияняващите светлини под нас и аз си позволих да се надявам, че в крайна сметка ще разбере колко греша за Бени.

Травис остави куфарите на леглото и се строполи до тях. Не беше повдигал повече въпроса за Бени и аз се надявах, че организъмът му е започнал да се изчиства от Вегас. Изкъпах Тото, отвратена от миризмата му на цигарен дим и мръсни чорапи след цял уикенд у Бразил, и го подсуших с кърпа в спалнята.

— О, колко по-хубаво миришеш сега! — засмях се аз, докато той се изтръскваше и ме пръскаше със ситни капчици вода. После се изправи на задните си крачета и обсипа лицето ми с бебешките си целувки. — И ти ми липсваше, момченце!

— Вrabчo? — oбaди ce Трaвис, нервнo сплитaйки пръсти.

— Дa? — oтвърнaх аз, кaтo прoдължих дa трия Тoтo с пухкaвaтa жълтa кърпa.

— Искaм дa гo нaпрaвя. Искaм дa ce бия във Вeгac.

— Нe — oтвърнaх аз, усмихвaйки ce нa дoвoлнaтa физиoномия нa Тoтo.

Тoй въздъхнa.

— Ти нe мe слyшaш. Щe гo нaпрaвя. След някoлкo мeсeцa щe видиш, чe тoвa e билo прaвилнoтo рeшeниe.

Аз гo пoглeднaх.

— Щe рaбoтиш зa Бeни.

Тoй кимнa нервнo и ce усмихнa.

— Прoстo искaм дa ce пoгрижa зa тeб, Вrabчo.

Oчитe ми зaблeстяхa oт сълзи. Oсъзнaх, чe e взeл рeшeниe.

— Нe искaм нищo, кyпeнo с тeзи пaри, Трaвис. Нe искaм дa имaм нищo oбщo с Бeни и с Вeгac, и с всичкo, свързaнo с тях.

— Зa тeб нe бeшe прoблeм дa си кyпиш кoлa с пaри oт бoевeтe ми тyк.

— Рaзличнo e и ти гo знaeш.

Тoй ce нaмръщи.

— Всичкo щe бъдe нaрeд, Вrabчo. Щe видиш.

Зaглeдaх гo зa миг с нaдeждaтa дa видя рaзвeсeлeнo плaмъчe в oчитe мy, нeтърпeлив дa ми кaжe, чe ce e шeгyвaл. Нo eдинствeнoтo, кoeтo виждaх, бeшe нeсигyрнoст и алчнoст.

— Зaщo вьoбщe мe питa, Трaвис? Кaквoтo и дa бях кaзaлa, ти щeшe дa приeмeш.

— Искaм дa мe пoдкрeпиш, нo стaвa дyмa зa твърдe мнoгo пaри, зa дa oткaжa. Би билo лyдoст дa гo нaпрaвя.

Oстaнaх зa мoмeнт сeднaлa, пoрaзeнa oт дyмитe мy. Кoгaтo ги пpoумях, кимнaх.

— Дoбрe тoгaвa. Ти взe свoeтo рeшeниe.

Трaвис грeйнa.

— Щe видиш, Вrabчo, щe бъдe стрaхoтнo. — Тoй стaнa oт лeглoтo, пpиблизилe сe дo мeн и мe цeлyнa пo пръститe. — Умирaм oт глaд. А ти?

Пoклaтих глaвa и тoй мe цeлyнa пo чeлoтo, след кoeтo сe oтпрaви към кyхнятa. Кoгaтo стъпкитe мy утихнaхa, аз свaлих дрeхитe си oт

закачалките, доволна, че в куфара ми има още място. По бузите ми се стичаха сълзи на гняв. Знаех си, че не бива да водя Травис на онова място. Бях се борила със зъби и нокти да го предпазя от тъмните кътчета в живота си, а при първа възможност го завлякох в сърцето на всичко, което мразех.

Травис щеше да се превърне в част от това и ако не ме оставяше да го спася, то трябваше да спася поне себе си.

Когато куфарът се изду и препълни, закопчах ципа, свалих го от леглото и прекосих коридора, като подминах кухнята, без да погледна към нея. Бързо слязох по стълбите и с облекчение видях Америка и Шепли още да се целуват на паркинга, докато прехвърлят багажа ѝ от чарджъра в нейната хонда.

— Вrabчо? — извика Травис от вратата на апартамента.

Аз докоснах Америка по китката.

— Искам да ме закараш до „Морган“, Мер.

— Какво става? — попита тя, схванала сериозността на положението по изражението ми.

Аз хвърлих поглед през рамо и видях Травис, който тичаше по стълбите към нас.

— Какво правиш? — попита той, като посочи куфара ми.

Ако му кажех, всичките ми надежди да се отделя от Мик, Вегас, Бени и останалото, което не желяех повече в живота си, щяха да бъдат изгубени. Травис нямаше да ме пусне да си тръгна и до сутринта щях да съм убедила себе си да приема решението му.

Почесах се по главата и се усмихнах в опит да спечеля малко време и да си измисля оправдание.

— Вrab?

— Ще занеса нещата си в „Морган“. Там има перални и сушилни, а се е събрало огромно пране.

Той се намръщи.

— И щеше да си тръгнеш, без да ми се обадиш?

Хвърлих поглед към Америка, после пак към Травис, без да спирам да мисля трескаво за най-правдоподобната лъжа.

— Тя щеше да се прибере, Трав. Ужасно си параноичен — намеси се Америка със спокойната усмивка, с която толкова пъти бе успявала да заблуди родителите си.

— О — каза той все още неубедено. — Ще останеш ли тази вечер?

— Не знам, зависи кога свърша с прането.

Травис се усмихна и ме придърпа към себе си.

— След три седмици ще плащам на някого да ти пере дрехите. Или просто ще хвърляш мръсните и ще си купуваш нови.

— Пак ли ще се биеш за Бени? — попита Америка, шокирана.

— Той ми направи предложение, на което не можех да откажа.

— Травис... — обади се Шепли.

— Не започвайте и вие. Не промених решението си заради Вrabчо, няма да го променя и заради вас.

Америка ме погледна с разбиране.

— Е, да тръгваме, Аби. Тази купчина пране ще ти отнеме цяла вечност.

Аз кимнах и Травис се наведе да ме целуне. Придърпах го към себе си със съзнанието, че за последен път усещам устните му върху своите.

— Ще се видим по-късно — каза той. — Обичам те.

Шепли качи куфара ми в багажника, а Америка седна до мен. Травис скръсти ръце и се заприказва с Шепли, докато Америка запали и бавно излезе от паркинга.

— Не можеш да останеш в стаята си тази вечер, Аби. Той ще дойде право там, когато разбере — заяви тя.

От очите ми бликнаха сълзи.

— Знам.

Веселото изражение на Травис изчезна, щом видя лицето ми, и той веднага дотича до прозореца ми и потропа на стъклото.

— Какво има, Вrabч?

— Карай, Мер — казах аз и избърсах очите си.

Гледах право пред себе си, а Травис продължаваше да тича до колата.

— Вrabчо? Америка! Спри шибаната кола! — изкрещя той и удари с длан по стъклото. — Аби, не го прави! — Чертите на лицето му се изкривиха от страх и от осъзнаването какво се случва.

Америка излезе на улицата и натисна газта.

— Никога няма да ми го прости — просто да знаеш.

— Ужасно съжалявам, Мер.

Тя погледна в огледалото и натисна газта до краен предел.

— Божичко, Травис.

Обърнах се и го видях да тича с всички сили, появяваше се и чезнеше между светлините и сенките на уличните лампи. Когато стигна до първата пресечка, се отказа и хукна към блока си.

— Ще вземе мотора си. Ще дойде в „Морган“ и ще направи голяма сцена.

Аз затворих очи.

— Просто... побързай. Ще спя в твоята стая. Дали Ванеса ще има нещо против?

— Нея никога я няма. Той наистина ли ще работи за Бени!

Думата заседна в гърлото ми и аз просто кимнах.

Америка стисна ръката ми.

— Взимаш правилното решение, Аби. Не можеш да преживееш всичко това отново. Ако не иска да чуе теб, няма да чуе никого.

Телефонът ми иззвъня. Погледнах дисплея, видях глупавата физиономия на Травис и затворих. След по-малко от пет секунди звънна отново. Изключих го и го прибрах в чантата си.

— Ще стане голяма каша — поклатих глава аз и избърсах очите си.

— Не ти завиждам за следващата седмица. Не мога да си представя как късам с мъж, който не иска да ме остави на мира. Нали знаеш, че ще стане така?

Паркирахме пред „Морган“ и Америка задържа входната врата, за да вкарам куфара си. Отидохме бързо до стаята ѝ и аз изпъшках, докато я чаках да отключи. Тя отвори и ми подхвърли ключа.

— Накрая ще го арестуват или нещо такова — каза тя.

После изтича по коридора. Гледах я през прозореца как влиза в колата си точно когато Травис спря до нея. Той се спусна към хондата и отвори вратата откъм пътническото място. Като видя, че не съм вътре, се обърна към общежитието. Америка потегли, а той влетя в сградата. Аз погледнах към вратата.

Чух го как тропа на моята стая и вика името ми. Не знаех дали Кара е вътре и ми беше жал какво ще се наложи да преживее през следващите няколко минути, докато Травис проумее, че не съм там.

— Врабчо? Отвори вратата, по дяволите! Няма да си тръгна, докато не говориш с мен! Врабчо! — крещеше той и удряше толкова

силно по вратата, че сигурно се чуваше в цялото общежитие.

Потръпнах, като чух сухия глас на Кара:

— Какво?

Притиснах ухо до вратата, за да чуя думите на Травис. Не се наложи да се напругам дълго.

— Знам, че е тук! — извика той. — Врабчо?

— Няма я... Ей! — изпищя Кара.

Вратата се удари в стената на стаята и аз разбрах, че Травис я е отворил насила. След минута тишина го чух да крещи по коридора:

— Врабчо? Къде е?

— Не съм я виждала! — извика Кара толкова ядосано, колкото никога не я бях чувала.

Вратата се затвори с трясък. Изведнъж ми се повдигна. Чудех се какво ще направи Травис.

След няколко минути тишина открянах лекичко вратата и надникнах в тихия коридор. Травис стоеше с гръб към стената, захлупил лице в шепите си. Затворих колкото можех по-тихо. Притеснявах се, че някой е повикал полиция. След час отново надникнах. Травис не беше помръднал.

Проверявах още два пъти през нощта и най-после към четири часа заспах. Нарочно се успах. Възнамерявах да пропусна занятията този ден. Включих телефона си, за да си проверя съобщенията. Травис беше напълнил кутията ми. Безкрайните есемеси, които ми бе изпращал цяла нощ, варираха от извинения до брътвежи.

Следобед се обадох на Америка с надеждата, че Травис не е взел телефона ѝ. Тя вдигна и аз си отдахнах.

— Здравсти.

— Шепли също не знае къде си — тихо каза Америка. — Не искам да се окаже между чука и наковалнята. Травис ми е адски бесен. Довечера вероятно ще спя в „Морган“.

— Ако Травис не се е успокоил... и тук ще ти бъде трудно да спиш. Снощи направи изпълнение, достойно за „Оскар“. Изненадана съм, че никой не е повикал охраната.

— Днес го изхвърлиха от лекцията по история. Когато ти не се появи, той обърна чиновете ви. Шеп чул, че те е чакал след всичките ти занятия. Той полудява, Аби. Казах му, че всичко е свършило в мига,

в който е взел решение да работи за Бени. Не мога да повярвам, че и за секунда е допуснал, че ти ще се примириш.

— Ще се видим, когато си дойдеш. Мисля, че още не мога да се прибера в стаята си.

Следващата седмица двете с Америка живяхме в една стая, а тя гледаше да държи Шепли настрана, за да не се изкуши той да разкрие на Травис къде съм. По цял ден се мъчех да избягвам срещите с него. Не влизах в столовата и не ходех на лекциите по история, тръгвах си по-рано. Знаех, че все някога ще се наложи да говоря с него, но не можех да го направя, докато не се е успокоил достатъчно, за да приеме решението ми.

В петък вечерта бях сама, лежах и държах телефона до ухото си. Червата ми изкъркориха.

— Мога да те взема и да те заведа на вечеря — предложи Америка.

Аз прелиствах учебника по история, като пропусках страниците, на чиито полета Травис бе драскал любовни бележки.

— Не, това е първата ти вечер с Шеп от цяла седмица, Мер. Ще отскоча до столовата.

— Сигурна ли си?

— Да. Предай поздрав на Шеп.

Отправих се бавно към столовата. Не бързах да срещна погледите на всички по масите. Цялото училище жужеше от новината за раздялата, а неуравновесеното поведение на Травис никак не помагаше за успокояването на духовете. Точно когато видях светлините на сградата, срещу мен се зададе тъмна фигура.

— Вrabчо?

Спрях на място. Травис излезе на светло, блед и небръснат.

— Божичко, Травис! Изкара ми акъла.

— Ако си вдигаше телефона, нямаше да се налага да те дебна в мрака.

— Изглеждаш все едно си минал през ада.

— Бях там един-два пъти тази седмица.

Скръстих ръце.

— Тръгнала съм да си взема нещо за ядене. Ще ти се обадя по-късно.

— Не. Трябва да поговорим. — Отказах на Бени. Обадох му се в сряда. — В очите му проблясваше надежда, но угасна, като видя изражението ми.

— Не знам какво очакваш да кажа, Травис.

— Че ми прощаваш. Че ще ме приемеш отново.

Аз стиснах зъби, за да не заплача.

— Не мога.

Лицето му се сгърчи. Възползвах се от възможността да го заобиколя, но той направи крачка встрани и заста на пред мен.

— Не съм спал, не съм ял. Не мога да се съсредоточа. Знам, че ме обичаш. Всичко ще си бъде постарому, само ме приеми отново.

Затворих очи.

— Нищо няма да излезе, Травис. Струва ми се, че ти си обсебен от желанието да ме притежаваш.

— Не е вярно. Обичам те повече от живота си, Вrabчо — наранено отвърна той.

— Точно това имам предвид. Това е лудост.

— Не е лудост. Истина е.

— Добре... как точно са подредени нещата за теб? Парите, аз, животът... или има нещо преди парите?

— Осъзнавам какво направих, ясно? Разбирам защо мислиш така, но ако предполагах, че ще ме напуснеш, никога нямаше да... Исках само да се погрижа за теб.

— Вече ми го каза.

— Моля те, не постъпвай така. Не мога да го понеса... това ме убива — простена той, сякаш някой му беше изкарал въздуха от корема.

— За мен всичко приключи, Травис.

— Не го казвай.

— Всичко приключи. Върви си у дома.

Веждите му се свъсиха.

— Ти си моят дом.

Думите му ме прерязаха и гърдите ми така се стегнаха, че не можех да дишам.

— Ти направи своя избор, Трав. Аз също — казах аз, проклинайки мислено треперливия си глас.

— Ще стоя далеч от Вегас и от Бени... Ще завърша, но имам нужда от теб. Имам нужда от теб. Ти си най-добрата ми приятелка. — Гласът му беше отчаян и съсипан, също като изражението му.

На мътната светлина от лампата видях как по бузата му се стича сълза. В следващия миг той протегна ръце към мен и аз се озовах в обятията му, а устните му се впиха в моите. Той ме притисна до гърдите си, хвана лицето ми в шепи и впи още по-дълбоко устни в отчаяно търсене на отговор.

— Целуни ме — прошепна той.

Отпуснах се в ръцете му, но не отворих нито очите, нито устата си. Вложих всичката си решителност в усилието да не отвърна на устните му, за които бях копняла цяла седмица.

— Целуни ме! — молеше той. — Моля те, Врабчо! Аз му отказах!

Когато почувствах горещите сълзи върху студеното си лице, го отблъснах.

— Остави ме на мира, Травис!

Бях направила едва няколко крачки, когато той ме сграбчи за китката. Ръката ми се опъна, но аз не се обърнах.

— Умолявам те! — Усетих как дръпва ръката ми надолу. Беше паднал на колене. — Умолявам те, Аби. Не го прави.

Видях измъченото му изражение, а после погледът ми попадна на името ми, изписано с черни букви на китката му. Обърнах се към столовата. Той ми беше доказал точно това, от което се боях през цялото време. Колкото и да ме обичаше, станеше ли дума за пари, аз щях да минавам на второ място. Също като с Мик.

Ако отстъпех, той или щеше да промени решението си за Бени, или да се изпълва с негодувание към мен всеки път, когато си помисли, че парите биха направили живота му по-лесен. Представях си го как ходи на работа и се прибира с онова изражение, което имаше Мик след вечер, в която не му е вървяло. Аз щях да бъда виновна, че животът му не е такъв, какъвто е искал, а не можех да позволя бъдещето ми да бъде изпълнено с горчивината и разкаянието, които бях оставила зад гърба си.

— Пусни ме, Травис.

След няколко секунди той най-после пусна ръката ми. Затичах се към стъклената врата и я отворих, без да поглеждам назад. Всички

вътре ме зяпнаха. Продължих към бюфета, но в момента, в който стигнах до него, главите им се обърнаха към прозорците. Травис още беше на колене, подпрял ръце на паважа.

Видът му накара сдържаните с мъка сълзи да рукнат по лицето ми и аз бързо подминах витрините, за да вляза в тоалетната. Достатъчно лошо бе, че всички са видели сцената. Не можех да допусна да ме видят и как плача.

Крих се вътре цял час и хлипах неудържимо, докато не чух тихо почукване на вратата.

— Аби?

— Какво правиш тук, Финч? — подсмръкнах аз. — Това е женската тоалетна.

— Кара те е видяла да влизах тук и дойде до общежитието, за да ме повика. Пусни ме — каза той меко.

Поклатих глава. Знаех, че не може да ме види, но нямах сили да изрека и дума повече. Той въздъхна, легна на пода и пропъзля под вратата.

— Не мога да повярвам, че ме караш да го правя — изпъшка той. — Ще съжаляваш, че не отвори вратата, защото току-що се отърках в опикания под, а сега ще те прегърна.

Аз се засмях, а после усмивката ми се стопи, когато той наистина ме притегли в обятията си. Коленете ми се подгънаха и Финч внимателно ме остави на пода, прегръщайки ме в скута си.

— Шшшш — каза той, като ме люлееше в ръцете си. После въздъхна и поклати глава. — Какво да правя с теб?

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

НЕ, БЛАГОДАРЯ

Драсках по корицата на тетрадката си, рисувах квадратчета и ги свързвах в триизмерни кутийки. Десет минути преди началото на лекцията залата беше още празна. Животът започваше малко по малко да се нормализира, но все още ми бяха необходими няколко минути да се подготвя психически за контакти с други хора, освен Финч и Америка.

— Това, че вече не излизаме, не значи, че не можеш да носиш гривната, която ти подарих — каза Паркър, като седна на съседния чин.

— Мислех да те питам дали да ти я върна.

Той се наведе и нарисува панделка на една от кутийките.

— Това беше подарък, Аби. Аз не поставям условия, когато подарявам нещо.

Доктор Балард включи проектора и седна отпред, след което зарови в бумагите по претрупаното си бюро. Залата изведнъж се оживи от бърборене, отразявано от големите опръскани с дъжд прозорци.

— Чух, че с Травис сте скъсали преди няколко седмици — продължи Паркър. Като видя нетърпеливото ми изражение, той вдигна ръка. — Знам, че не е моя работа. Просто изглеждаше много тъжна и исках да ти кажа, че съжалявам.

— Благодаря — промърморих аз и отворих тетрадката си на чиста страница.

— Освен това исках да ти се извиня за поведението си по-рано. Това, което казах, беше... грубо. Просто бях ядосан и си го излях на теб. Не беше честно и съжалявам.

— Не се интересувам от предложения за срещи, Паркър — предупредих го аз.

Той се засмя.

— Не се опитвам да се възползвам. Още сме приятели и искам да се уверя, че си добре.

— Добре съм.

— Ще си ходиш ли за Деня на благодарността?

— Отивам у Америка. Обикновено празнувам с нейното семейство.

Паркър понечи да каже нещо, но доктор Балард започна лекцията си. Въпросът за Деня на благодарността ме върна към плановете да помогна на Травис да сготви пуйка. Мислех си какво ли ще бъде и се улових, че се притеснявам, задето пак ще си поръчат пица. Обзе ме потиснатост. Мигом я пропъдих и се опитах да се съсредоточа върху думите на доктор Балард.

След лекцията лицето ми пламна, като видях Травис да тича към мен от паркинга. Отново беше гладко избръснат, носеше анорак и любимата си червена бейзболна шапка, за да се скрие от дъжда.

— Ще се видим след междучасието, Аби — каза Паркър и ме докосна по гърба.

Очаквах да видя гневното изражение на Травис, но той като че ли не забеляза.

— Здравсти, Вrabчо.

Усмихнах се неловко, а той пъкна ръце в джобовете на анорака.

— Шепли ми каза, че тримата с Америка заминават утре за Уичита.

— Да.

— Цялата ваканция ли ще прекараш при Америка?

Аз свих рамене, като се опитвах да си придам небрежен вид.

— Доста съм близка с родителите й.

— Ами майка ти?

— Тя е алкохоличка, Травис. Изобщо не знае, че е Денят на благодарността.

Той изведнъж стана неспокоен и стомахът ми се сви при мисълта за поредната сцена. Над нас прогърмя и Травис вдигна очи, примижавайки срещу едрите капки, които падаха по лицето му.

— Трябва да те помоля за една услуга — каза той. — Ела тук. — Той ме дръпна под най-близкия навес и аз се подчиних в желанието си да избегна нова сцена.

— Каква услуга? — подозрително попитах аз.

— Моето... — Той пристъпи от крак на крак. — Татко и момчетата още те очакват в четвъртък. — Травис!

Той сведе поглед.

— Каза, че ще дойдеш.

— Знам, но... сега е малко неуместно, не смяташ ли?

Той изглеждаше невъзмутим.

— Каза, че ще дойдеш.

— Когато се съгласих, още бяхме заедно. Ти знаеше, че след това няма да дойда.

— Не, не знаех, а сега е твърде късно. Томас си пристига, Тайлър си взе почивен ден. Всички с нетърпение очакват да те видят.

Аз се присвих и завъртях кичур коса между пръстите си.

— Те бездруго щяха да си дойдат.

— Не всички. Не сме се събирали за Деня на благодарността от години. Но се постараха да дойдат, защото им обещах истинска вечеря. В кухнята не е стъпвала жена, откакто мама почина...

— Това не прозвуча никак сексистко.

Той наклони глава.

— Стига, Вrab, нямах това предвид. Всички искаме да дойдеш. Само това казвам.

— Не си им казал за нас, нали? — попитах аз с най-обвинителния тон, на който бях способна.

Той се размърда неспокойно и поклати глава.

— Татко щеше да пита защо, а аз не съм готов да говоря за това с него. Не бих могъл да се чуя как обяснявам що за глупак съм. Моля те, ела, Вrab.

— Трябва да сложа пуйката в шест сутринта. Значи е добре да тръгнем оттук в пет.

— Или да спим там.

Аз вдигнах вежди.

— Няма начин! Достатъчно ми е, че ще трябва да лъжа семейството ти и да се преструвам, че още сме заедно.

— Държиш се така, сякаш те моля да минеш през огъня.

— Трябваше да им кажеш!

— Ще го направя. След празника. Наистина.

Аз въздъхнах и погледнах встрани.

— Ако ми обещаеш, че това не е някакъв номер, който пробваш, за да се съберем отново, ще дойда.

Той кимна.

— Обещавам.

Колкото и да се опитваше да я скрие, видях искрата в очите му. Стиснах устни, за да не се усмихна.

— Ще се видим в пет.

Травис се наведе да ме целуне по бузата и устните му се задържаха върху кожата ми.

— Благодаря ти, Врабчо.

Засякох Америка и Шепли на вратата на столовата и влязохме заедно. Аз дръпнах рязко приборите си от поставката, после изпуснах чинията си върху таблата.

— Какво ти става, Аби? — попита Америка.

— Няма да идвам с вас утре.

Шепли зяпна от изненада.

— Отиваш у семейство Мадокс?

Америка ме стрелна с очи.

— Какво?!

Въздъгнах и подадох студентската си карта на касиерката.

— В самолета обещах на Трав да отида и той казал на всички, че ще бъда там.

— В негова защита — подзе Шепли — ще кажа, че той наистина не мислеше, че ще се разделите. Беше сигурен, че ще се върнеш. А после стана твърде късно.

— Това са глупости, Шеп, и ти го знаеш — процеди Америка. — Не се налага да ходиш, ако не искаш, Аби.

Беше права. Имах избор. Но не можех да го причиня на Травис дори да го мразех. А аз не го мразех.

— Ако не отида, той ще трябва да им обясни защо, а не искам да си съсипва празника. Цялото семейство ще се събере, защото мислят, че ще бъда там.

— Те наистина те харесват, Аби — усмихна се Шепли. — Онзи ден Джим разказвал на баща ми за теб.

— Супер — промърморих аз.

— Аби е права — продължи Шепли. — Ако не отиде, Джим през цялото време ще трие сол на главата на Травис. Няма смисъл да им съсипва празника.

Америка ме прегърна през раменете.

— Все пак можеш да дойдеш с нас. Вече не си с него. Няма нужда да продължаваш да го спасяваш.

— Знам, Мер. Но така е редно.

Слънцето се топеше в сградите отвън, а аз стоях пред огледалото, решех си косата и се мъчех да измисля как ще се преструвам, че още съм с Травис.

— Само един ден, Аби. Можеш да издържиш един ден — казах аз на отражението си.

Преструването никога не ми е било проблем; тревожеше ме онова, което щеше да се случи, докато се преструваме. Когато Травис ме оставеше след вечеря, трябваше да взема решение. Решение, което щеше да бъде изкривено от измамното чувство на щастие, изиграно пред семейството му.

В този момент се почука.

Обърнах се и погледнах вратата. Кара не се беше прибирала цяла вечер, Америка и Шепли вече бяха на път. Представа си нямах кой може да бъде. Оставих четката си на масата и отворих.

Травис!

— Готова ли си?

Повдигнах вежди.

— За какво?

— Каза да те взема в пет.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Имах предвид пет сутринта!

— О — въздъхна той разочаровано. — Май ще трябва да се обадя на татко и да му кажа, че все пак няма да спим там.

— Травис! — простенах аз.

— Взех колата на Шеп, за да не се мъчим с багажа на мотора. Има свободна стая, в която можеш да се настаниш. Можем да гледаме филм или...

— Няма да спя у баща ти!

Лицето му посърна.

— Добре, аз... ще се видим сутринта.

Той отстъпи крачка назад, а аз затворих вратата и се облегнах на нея. Всичките ми емоции се преплетоха във вътрешностите ми и

въздъгнах тежко. Разочарованата физиономия на Травис още беше пред очите ми. Отворих вратата и го видях бавно да се отдалечава с телефон в ръка.

— Травис, почакай. — Той се обърна и гърдите ми се свиха от надеждата в очите му. — Дай ми минута да си взема някои неща.

На лицето му се разля усмивка на облекчение и благодарност. Влезе в стаята и се загледа в мен от вратата, докато се захванах да си събирам багажа в една чанта.

— Още те обичам, Вrab.

Не вдигнах очи.

— Недей. Не го правя заради теб.

— Знам...

Пътувахме до къщата на баща му, без да говорим. Колата беше заредена с напрегната енергия и не беше лесно да седим спокойни на студените кожени седалки. Когато пристигнахме, Трентън и Джим излязоха на верандата, усмихнати до уши. Травис внесе багажа ни, а Джим го потупа по гърба.

— Радвам се да те видя, синко. — После се обърна към мен с още по-широка усмивка. — Аби Абърнати. С нетърпение чакаме вечерята утре. Отдавна не сме... Е, отдавна беше.

Аз кимнах и влязох след Травис. Джим сложи ръка на изпъкналото си шкембе и се ухили.

— Приготвил съм ви стаята за гости. Реших, че няма да искате да се мъчите на тясното легло в твоята стая.

Погледнах към Травис. Стана ми жал за него.

— Аби... тя... тя ще спи в гостната. Аз ще съм в стаята си.

— Защо? — направи физиономия Трентън. — Тя нали спеше при теб в апартамента?

— Напоследък не — отговори той, опитвайки се отчаяно да избегне истината.

Джим и Трентън се спогледаха.

— Стаята на Томас отдавна се е превърнала в склад, затова мислех той да се настани в твоята стая. Но може да спи и на дивана — каза Джим, като погледна към вехтите, избелели възглавници в дневната.

— Не се притеснявай, Джим. Опитвахме се само да покажем уважение — обясних аз, като го докоснах по ръката.

Смехът му отека в цялата къща.

— Познаваш синовете ми, Аби — потупа ме той по ръката. — Трябва да ти е ясно, че е почти невъзможно някой да ме засегне.

Травис кимна към стълбите и аз го последвах. Той отвори вратата с крак и остави чантите на пода. Погледна към леглото и се обърна към мен. Стаята беше облицована с кафява ламперия, а кафявият килим беше износен повече от обичайното. Стените бяха мръснобели, а на места боята се лющеше. Имаше само рамкирана снимка на Джим и майката на Травис. Двамата бяха с чупливи коси и усмихнали лица на син студиен фон. Вероятно беше правена, преди да се родят момчетата — и двамата нямаха и двайсет години.

— Съжалявам, Вrab. Ще спя на пода.

— И още как — отвърнах аз, като вързах косата си на опашка. — Не мога да повярвам, че ти позволих да ме убедиш.

Той седна на леглото и унило разтри лицето си.

— Ще стане голяма каша. Не знам какво си мислех.

— Аз пък знам точно какво си си мислел. Не съм глупава, Травис.

Той вдигна очи и се усмихна.

— Но все пак дойде.

— Трябва да приготвя всичко за утре — заявих аз и отворих вратата.

Травис се изправи.

— Ще ти помогна.

Обелихме цяла планина от картофи, нарязвахме зеленчуците, извадихме пуйката да се размразява и започнахме да приготвяме пая. Първият час премина доста неловко, но когато се появиха и близнаците, всички се събраха в кухнята. Джим разказваше истории за момчетата си и се смяхме на спомените за предишни катастрофални отбелязвания на Деня на благодарността, когато се опитвали да си приготвят нещо, различно от пица.

— Даян беше страхотна готвачка — замислено каза Джим.

— Трав не помни, но нямаше никакъв смисъл да се опитваме да правим каквото и да било, след като си отиде.

— Да не решиш, че някой те притиска, Аби — засмя се Трентън и си взе бира от хладилника. — Какво ще кажете да извадим картите? Искам да се опитам да си върна част от парите, които Аби ми взе.

Джим размаха пръст на сина си.

— Никакъв покер този уикенд. Пригответе съм доминото. И без залози. Сериозно говоря.

Трентън поклати глава.

— Добре, старче, добре. — Братята се изнизиха от кухнята, а Трент се спря на вратата. — Хайде, Трав.

— Аз помагам на Врабчо.

— Не остана много за вършене, мило — казах аз. — Върви с момчетата.

При тези думи очите му омекнаха и той ме докосна по хълбока.

— Сигурна ли си?

Кимнах и той се наведе да ме целуне по бузата, като леко ме стисна по хълбока, след което излезе след Трентън.

Джим се загледа след синовете си, поклати глава и се усмихна.

— Това, което правиш, Аби, е невероятно. Не знам дали осъзнаваш колко сме ти признателни.

— Идеята беше на Травис. Радвам се, че мога да помогна.

Той облегна едрото си тяло на плота и отпи от бирата си, докато обмисляше следващите си думи.

— С Травис не говорите много. Проблеми ли имате?

Изстисках препарат за миене на чинии в мивката, пълна с гореща вода, и се опитах да измисля отговор, който да не бъде откровена лъжа.

— Нещата малко се промениха.

— И аз така предположих. Трябва да бъдеш търпелива с него. Травис не си спомня кой знае какво, но той беше много близък с майка си и след като я изгубихме, вече не беше същият. Мислех, че ще го израсте — все пак беше толкова малък. За всички ни беше трудно, но Трав... той се отказа да се опитва да обича хората. Изненадах се, когато те доведе тук. Съдейки по начина, по който се държи с теб и как те гледа, веднага разбрах, че си специална.

Аз се усмихнах, но не вдигнах поглед от чиниите.

— Няма да му е лесно. Ще прави много грешки. Израснал е с банда момчета, без майка и със самотен намусен баща. Всички бяхме като изгубени след смъртта на Даян, а аз не помагах достатъчно на момчетата да се справят. Знаем, че е трудно да не го вини човек, но ти все пак трябва да го обичаш, Аби. Ти си единствената жена, която е

обиквал, освен майка си. Не знам какво ще стане с него, ако и ти го напуснеш.

Преглътнах сълзите и кимнах, не можех да отговоря каквото и да било. Джим сложи ръка върху рамото ми и го стисна.

— Никога не съм го виждал да се усмихва така, както когато е с теб. Надявам се един ден всичките ми момчета да намерят своята Аби.

Стъпките му заглъхнаха по коридора и аз се хванах за ръба на мивката, опитвайки се да си поема въздух. Знаех, че този уикенд с Травис и семейството му ще бъде тежък, но не допусках, че сърцето ми отново ще бъде разбито. Докато миех, подсушавах и прибирах чиниите, мъжете в съседната стая се шегуваха и смееха. Почистих кухнята, измих си ръцете и тръгнах към стаята.

Травис ме хвана за ръката.

— Рано е, Вrab. Нали няма да си лягаш?

— Беше дълъг ден. Уморена съм.

— Тъкмо щяхме да си пуснем филм. Защо не дойдеш при нас?

Погледнах стълбите, после обнадеждената му усмивка.

— Добре.

Той ме поведе за ръка към дивана и всички седнахме заедно.

— Загаси лампата, Тейлър — обади се Джим.

Травис праметна ръка през гърба ми и я подпря на облегалката на дивана. Опитваше се едновременно да се преструва и да спазва уговорката ни. Много внимаваше да не се възползва от ситуацията, което ме изпълваше с противоречиви чувства на благодарност и разочарование. Докато седях до него и усещах смесената му миризма на тютюн и одеколон, ми беше много трудно да се дистанцирам, физически и емоционално. Точно както се бях опасявала, решителността ми отслабваше. С всички сили се мъчех да забравя това, което Джим ми беше казал в кухнята.

По средата на филма входната врата се отвори и в стаята влезе Томас с чанти в ръка.

— Честит празник! — поздрави той и остави багажа си на пода.

Джим се изправи и прегърна най-големия си син. Всички останали, с изключение на Травис, също станаха да го посрещнат.

— Няма ли да кажеш здрасти на Томас? — прошепнах аз. Той гледаше как братята му се прегръщат и се смеят и без да се обръща към мен, каза:

— Имам една нощ с теб. Няма да изгубя и секунда от нея.

— Здравсти, Аби. Радвам се да те видя — усмихна се Томас.

Травис сложи ръка на коляното ми и аз погледнах надолу, после към лицето му. Като видя изражението ми, той я дръпна и сплете пръсти в скута си.

— Хм, неприятности в рая ли? — попита Томас.

— Млъквай, Томи — изръмжа Травис.

Настроението в стаята се промени и всички погледи се обърнаха към мен в очакване на обяснение. Аз се усмихнах нервно и взех ръката на Травис между своите.

— Просто сме уморени. Цяла вечер се занимавахме с храната — обясних аз и отпуснах глава на рамото на Травис. Той погледна ръцете ми и ги стисна, леко навъсен. — Лично аз съм изтощена. Ще си лягам, мило. Лека нощ, момчета.

— Лека нощ, сестричке — каза Джим.

Братята на Травис също ми пожелаха лека нощ и аз тръгнах нагоре по стълбите.

— Аз също ще се качвам — чух гласа на Травис зад гърба си.

— Не се и съмнявам — подразни го Трентън.

— Извади късмет, копеле — изръмжа Тайлър.

— Ей, няма да говорите така за сестра си! — скастри ги Джим.

Коремът ми се сви. Единственото истинско семейство, което бях имала години наред, бяха родителите на Америка. Но макар Марк и Пам да се бяха грижили за мен с искрена доброта, те бяха назаем. Шестимата буйни, цапнати в устата, любвеобилни мъже долу ме бяха посрещнали с отворени обятия, а утре аз щях да си взема довиждане с тях за последен път.

Травис хвана вратата на стаята, преди да се затвори, но замръзна на място.

— Искаш ли да изчакам в коридора, докато се преоблечеш?

— Ще си взема душ и ще се облека в банята.

Той потри тила си.

— Добре. Аз ще си постеля на пода.

Кимнах и влязох в банята. Затърках тялото си под стария душ, като се съсредоточих върху капките вода и сапунената пяна, за да преодолеем ужаса, който ме изпълваше за предстоящата нощ и сутрин. Когато се върнах в стаята, Травис тъкмо слагаше възглавница върху

импровизираното си легло. Усмихна ми се немощно, преди на свой ред да влезе в банята.

Аз се мушнах в леглото и дръпнах завивките върху гърдите си, като избягвах да гледам одеялата на пода. Щом се върна, Травис ги погледна със същата тъга като мен, изгаси лампата и се отпусна на възглавницата си.

Няколко минути полежахме в тишина, а след това чух отчаяната въздишка на Травис.

— Това е последната ни нощ заедно, нали?

Замълчах за секунда, мъчейки се да налучкам правилния отговор.

— Не искам да се караме, Трав. Заспивай.

Той се размърда и аз се обърнах, за да го погледна, притиснала буза във възглавницата. Той подпря глава на ръката си и ме погледна в очите.

— Обичам те.

— Обеща ми.

— Обещах ти, че това не е номер, за да се съберем отново.

И наистина не беше. — Той вдигна ръка, за да докосне моята.

— Но за това, че ще бъдем още един ден заедно, не мога да кажа, че не съм си го помислил.

— Държа на теб. Не искам да те наранявам, но трябваше от самото начало да се вслушам в инстинкта си. Знаех, че няма да се получи.

— Но ме обичаше, нали?

Присвих устни.

— Още те обичам.

Очите му блеснаха от влага и той стисна ръката ми.

— Може ли да те помоля за услуга?

— Точно в момента изпълнявам предишната — усмихнах се аз.

Чертите му бяха изпълнати.

— Ако наистина сме дотук... ако наистина си приключила с мен... ще ми позволиш ли да те прегръщам тази нощ?

— Не е добра идея, Трав.

Ръката му стисна още по-здраво моята.

— Моля те. Не мога да заспя, като знам, че си толкова близо до мен, а никога повече няма да имам друг шанс.

Вгледах се в отчаяните му очи и се намръщих.

— Няма да правя секс с теб.

— Не за това те моля — поклати глава той.

Зарях поглед в тъмната стая. Мислех си за последствията, чудех се дали ще мога да му кажа „не“, ако промени решението си. После стиснах очи, отдръпнах се от края на леглото и отметнах завивката. Той се мушна до мен и бързо ме притегли в обятията си. Голите му гърди се надигаха и спускаха неравномерно, а аз се проклинах, че ме обзема такъв покой, като съм долепена до кожата му.

— Това ще ми липсва — казах аз.

Той ме целуна по косата и ме притисна към себе си. Сякаш не можеше да ме почувства достатъчно близо. Зарови лице в шията ми, а аз сложих ръка върху гърба му за утеха, макар сърцето ми да беше разбито също като неговото. Той притаи дъх и притисна чело във врата ми, впил пръсти в кожата на гърба ми. Спомнях си колко нещастни бяхме в последната нощ от баса, но това беше много, много по-лошо.

— Аз... не мисля, че мога да го направя, Травис.

Той ме стисна още по-силно и аз почувствах първата сълза, която се отрони от окото ми и се стече по слепоочието.

— Не мога — стиснах очи аз.

— Тогава недей — прошепна той в кожата ми. — Дай ми още един шанс.

Опитах се да се отдръпна, но той ме държеше толкова здраво, че нямах шанс да избягам. Закрих лицето си с шепи и тихите ми хлипания разтърсиха и двама ни. Травис ме погледна с натезали навлажнени очи. Взе ръката ми в големите си нежни пръсти и я целуна. Хълцайки, си пое дъх, а той се взря в устните ми и отново в очите ми.

— Никога няма да обичам някого така, както обичам теб, Врабчо. Подсмръкнах и докоснах лицето му.

— Не мога.

— Знам. — Гласът му беше съкрушен. — И за миг не съм си помислял, че съм достатъчно добър за теб.

Аз се сгърчих.

— Причината не е само в теб, Трав. Не сме добри един за друг.

Той поклати глава. Искаше да каже нещо, но размисли. Пое си продължително и дълбоко въздух и отпусна глава на гърдите ми.

Когато зелените цифри на часовника в другия край на стаята показаха единайсет часа, дишането му най-после стана бавно и равномерно. Очите ми натехаха и аз примигнах няколко пъти, след което потънах в несвяст.

— Ау! — изписках аз, като дръпнах ръката си от фурната и тутакси засмуках изгореното с уста.

— Добре ли си, Врабчо? — попита току-що влезлият Травис, докато нахлузваше тениската през главата си. — Мамка му, този под е леден! — изруга той, а аз едва потиснах смеха си, докато го гледах как подскача по студените плочки.

Слънцето едва се бе подало през щорите и всички други от семейство Мадокс спяха дълбоко в леглата си. Бутнах старата тава навътре във фурната и затворих вратичката, а после се опитах да охладя пръстите си под мивката.

— Можеш да се връщаш в леглото. Трябваше само да сложа пуйката.

— Ти идваш ли? — попита той, като обви ръце около себе си, за да се стопли.

— Да.

— Хайде тогава.

Щом се мушнахме в леглото, той съблече тениската си и дръпна завивките до вратовете ни. Прегърна ме и трепереци, зачакахме телата ни да сгреят малкото пространство между кожата ни и одеялото.

Почувствах устните му върху косата си, а после движението на адамовата му ябълка, когато каза:

— Виж, Врабчо, вали сняг.

Обърнах лице към прозореца. Снежинките се виждаха само на фона на уличната лампа.

— Като на Коледа — казах аз. Усещах как кожата ми се затопля в неговата. Той въздъхна и аз го погледнах. — Какво има?

— Няма да бъдеш тук за Коледа.

— Сега съм тук.

Едното крайче на устните му се повдигна и той се наведе да ме целуне. Аз се отдръпнах.

— Трав...

Той ме стисна по-здраво и ме погледна с решителност в кафявите си очи.

— Имам по-малко от двайсет и четири часа с теб, Врабчо. Ще те целувам. Днес ще те целувам много. Цял ден. При всяка възможност. Ако искаш да спра, само кажи, но дотогава ще направя така, че да запомня всяка секунда от последния си ден с теб.

— Травис... — понечих да кажа аз, но се замислих. Той не хранеше никакви илюзии за това, което щеше да се случи, когато ме върне у дома. Бях дошла тук, за да се преструвам, и колкото и трудно да ни беше после, сега не исках да му кажа „не“.

Той забеляза, че гледам устата му, и ъгълчетата ѝ отново се извиха нагоре. Притисна я в моята. Целувката започна сладко и невинно, но в мига, в който устните му се разтвориха, аз докоснах езика му с моя. Тялото му се напрегна и той вдиша дълбоко през носа, притиснат в мен.

Дръпнах коляното си встрани и той се прехвърли върху мен, без да отлепя устните си от моите.

Бързо ме разсъблече и когато между нас не остана никакъв плат, стисна желязната рамка на леглото над главите ни и с един бърз тласък влезе в мен. Аз прехапах устни, за да сподавя вика, който се надигна в гърлото ми. Травис стенеше в устата ми, а аз забих крака в матрака, за да надигна таза си към неговия.

С една ръка върху желязната рамка, а другата в основата на шията ми, той се люлееше върху мен, а краката му трепереха от силните движения. Езикът му потърси устата ми и аз усетих вибрациите на дълбоките му стонове в гърдите си. Той наистина държеше на обещанието си да направи последния ни ден запомнящ се. И хиляда години да се опитвах да залича този момент от паметта си, той щеше да си остане прогорен в съзнанието ми.

Беше изминал час, когато стиснах очи, съсредоточена с всичките си нерви върху потрепващите си вътрешности. Травис притаи дъх и направи последен тласък в мен. Аз се отпуснах изтощена на матрака, а той дишаше дълбоко, безмълвен и плувнал в пот.

Чух гласове долу и покрих уста, кискайки се на палавостта ни. Травис легна странично до мен и се вгледа в лицето ми с меките си кафяви очи.

— Каза, че само ще ме целунеш — ухилих се аз.

Легнала до голата му кожа, виждах безусловната любов в очите му и изведнъж разочарованието, гневът и упоритостта ми се стопиха. Аз го обичах и каквито и да бяха съображенията ми да живея без него, знаех, че не това искам. Дори да не бях променила решението си, за нас бе невъзможно да стоим далеч един от друг.

— Защо не си останем цял ден в леглото? — усмихна се той.

— Аз дойдох, за да сготвя, забрави ли?

— Не, дойде, за да ми помогнеш да сготвя, а аз няма да се явя на служба още осем часа.

Докоснах лицето му; потребността да сложим край на страданието си бе станала непоносима. Когато му кажех, че съм размислила и че всичко си е отново постарому, нямаше да има нужда цял ден да се преструваме. Вместо това щяхме да празнуваме.

— Травис, мисля, че...

— Не го казвай, моля те. Не искам да мисля за това, докато не ми се наложи. — Той стана, obu си боксерките и отиде до сака ми. Хвърли дрехите ми на леглото и нахлузи тениската си през главата. — Искам да го запомня като един хубав ден.

Направих яйца за закуска и сандвичи за обяд, а когато мачът започна, се заех да приготвям вечерята. Травис се възползваше от всяка възможност да застане зад мен, да увие ръце около кръста ми и да ме целуне по тинята. Улових се, че гледам часовника в очакване на миг, в който ще останем сами и аз ще му кажа за решението си. Нямах търпение да видя изражението му и да се върнем отново там, където бяхме.

Денят беше изпълнен със смях, разговори и неспирен поток от оплаквания от страна на Тайлър по повод проявите на чувства на Травис.

— Намери си стая, за бога! — охкаше Тайлър.

— Позеленяваш — дразнеше го Томас.

— Защото ми се гади от тях, не защото ревнувам, тъпако — сумтеше Тайлър.

— Остави ги на мира, Тай — обаждаше се предупредително Джим.

Когато седнахме на трапезата, Джим настоя Травис да среже пуйката и аз се усмихнах на гордия му вид, когато стана, за да го

направи. Бях малко нервна, но скоро заваляха комплименти. Докато стане време за пая, на масата не беше останала и троха.

— Май не ви стигна? — засмях се аз.

Джим се усмихна и облиза вилицата, за да бъде готов за десерта.

— Ти сготви предостатъчно, Аби. Ние просто искахме да се заситим до догодина... освен ако повториш всичко това и на Коледа. Вече си Мадокс. Очаквам те тук на всеки празник, и то не за да готвиш.

Погледнах към Травис. Усмивката му беше изчезнала и сърцето ми се сви. Трябваше да му кажа скоро.

— Благодаря, Джим.

— Не така, татко — обади се Трентън. — Трябва да готви. Не съм ял така от петгодишен! — И той лапна парче орехов пай, като измърка от удоволствие.

Чувствах се у дома си на тази маса, заобиколена от мъже, облегнати на столовете си и потриващи пълните си кореми. Обзеха ме силни емоции, като си представих Коледа и Великден, и всички останали празници, които щях да прекарам на тази маса. Не исках нищо повече от това, да бъда част от това разбито, шумно семейство, което обожавах.

Когато паят свърши, част от братята на Травис се заеха да разчистват масата, а близнаците застанаха на мивката.

— Аз ще измия — казах аз, но Джим поклати глава.

— Не, няма. Момчетата ще се погрижат. Ти заведи Травис на дивана и си починете. Доста се потруди, сестричке.

Близнаците се пръскаха със сапунена вода, а Трентън изруга, като се подхлъзна на една локвичка и изпусна чиния. Томас скастри братята си и взе метлата и лопатата, за да събере парчетата. Джим потупа синовете си по раменете и ме прегърна, преди да се прибере в стаята си.

Травис издърпа краката ми в скута си и събу обувките ми, за да разтрие ходилата ми с палци. Аз отпуснах глава назад и въздъхнах.

— Това беше най-хубавият Ден на благодарността, откакто мама почина.

Вдигнах глава, за да видя изражението му. Усмихваше се, но в очите му се четеше тъга.

— Радвам се, че бях тук.

Изражението му се промени и аз изтръпнах в очакване какво ще каже. Сърцето ми биеше бясно в гърдите. Надявах се да ме попита, за да мога да кажа „да“. Лас Вегас ми изглеждаше като нещо преди цяла вечност, докато седях в дома на новото си семейство.

— Аз не съм такъв. Не знам какво ми стана във Вегас. Това не бях аз. Мислех си за всичко, което можем да си купим с тези пари, и за нищо друго. Не виждах колко тежко ти е да се върнеш там, но дълбоко в себе си сигурно съм знаел. Заслужавах да ме напуснеш. Заслужавах си изгубения сън и болката. Трябваше да премина през всичко това, за да разбера колко много се нуждая от теб и на какво съм готов, за да те задържа в живота си.

Хапех устни в очакване да стигнем до онази част, в която ще кажа „да“. Искях да ме върне в апартамента и цяла нощ да празнуваме. Нямах търпение да се отпусна на новия диван с Тото, да гледаме филми и да се смеем както преди.

— Каза, че си приключила с мен, и аз го приемам. Откакто те срещнах, съм друг човек. Промених се... към по-добро. Но колкото и да се старая, като че ли все не успявам да постъпвам правилно. В началото бяхме приятели и аз не мога да те изгубя, Врабчо. Винаги ще те обичам, но ако не мога да те направя щастлива, няма смисъл да се опитвам да си те върна. Не мога да си представя да бъда с друга, но ще бъда щастлив, стига да останем приятели.

— Искаш да бъдем приятели? — Думите изгаряха устата ми.

— Искам да бъдеш щастлива. Каквото и да е нужно затова.

Всичко в мен се сви и аз се изненадах от непосилната болка, която изпитах. Той ме отпращаше, а аз не исках това. Можех да му кажа, че съм променила решението си, и той щеше да си вземе назад всички тези думи, но знаех, че няма да бъде честно и към двамата ни да продължаваме точно когато той се е примирил.

Усмихнах се, за да преглътна сълзите си.

— Петдесет долара, че ще ми благодариш за това, когато срещнеш бъдещата си съпруга.

Челото му се набръчка и лицето му посърна.

— Лесен бас. Единствената жена, за която бих искал да се оженя, току-що разби сърцето ми.

След това не можех да се усмихвам престорено. Избърсах очите си и станах.

— Мисля, че е време да ме заведеш у дома.

— Стига, Вrabчo. Съжалявам, не беше смешно.

— Не е заради това, Трав. Просто съм уморена и съм готова да се прибирам.

Той преглътна и кимна. Прегърнах братята му за довиждане и помолих Трентън да се сбогува с Джим от мое име. Травис застана на вратата с чантите, докато всички кажат, че ще се приберат отново за Коледа, а аз успях да запазя усмивката си, докато изляза.

Когато ме изпрати до „Морган“, лицето на Травис беше тъжно, но измъченото изражение го нямаше. Уикендът не беше номер, с който да се опита да ме върне. Беше начин да се сбогуваме.

Наведе се да ме целуне по бузата и ми отвори вратата.

— Благодаря ти за днес. Не знаеш колко щастливи направи всички у дома.

Аз се спрях пред стълбите.

— Утре ще им кажеш, нали?

Той погледна към паркинга, после към мен.

— Почти съм сигурен, че вече знаят. Ти не си единствената с безизразно лице на покерджия, Вrabчo.

Аз го изгледах зашеметено, а той за пръв път, откакто го познавах, се отдалечи, без да погледне назад.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КУТИЯТА

Изпитите в края на семестъра бяха проклятие за всички, но не и за мен. Постоянно бях заета и учех с Кара и Америка в стаята или в библиотеката. Виждах Травис само мимоходом, тъй като програмите ни се промениха заради тестовете. За зимната ваканция заминах с Америка, доволна, че Шеп остава с Травис, за да не страдам от постоянните прояви на чувства между приятелката ми и гаджето ѝ.

През последните четири дни от ваканцията настигнах, което ми даде основателна причина да си стоя в леглото. Травис ми беше казал, че иска да си останем приятели, но не се беше обаждал. Приех с облекчение тези няколко дни, в които да тъна в самосъжаление. Исках да изкарам всичко от себе си, преди да се върна в университета.

Пътуването обратно към Източния сякаш трая години. Нямах търпение да започне пролетният семестър, но още повече нямах търпение да видя Травис.

През първия учебен ден над целия университетски комплекс, освен сняг като че ли беше наваляла и нова енергия. Новите предмети означаваха нови приятели и ново начало. Нямах нито един курс заедно с Травис, Паркър, Шеп ли или Америка, но пък Финч присъстваше във всичките ми без един.

С вълнение чаках да срещна Травис на обяд, но когато дойде, той просто ми смигна и седна в края на масата при другите момчета от братството. Опитах се да се съсредоточа върху разговора на Америка и Шепли за последния мач за сезона на футболния отбор, но вниманието ми постоянно се отвличаше от гласа на Травис. Разказваше за приключенията и сблъсъците си със закона по време на ваканцията, както и за новата приятелка на Трентън, която срещнали една вечер в „Червената врата“. Приготвих се да чуя за някое момиче, което е срещнал или е завел у дома, но дори да беше така, не го споделяше с приятелите си.

От тавана на столовата висяха червени и златисти топки, които се полюшваха на течението от печките. Аз пристегнах жилетката си, а Финч забеляза, прегърна ме и разтри рамото ми. Знаех, че обръщам твърде много внимание на Травис и чакам да погледне към мен, но той като че ли напълно беше забравил, че съм там.

Изглеждаше безразличен към ордите от момичета, които го следваха, откакто се разнесе новината за раздялата ни, но също така доволен от платоничното, макар и напрегнато състояние, в което се бе завърнала връзката ни. Вече беше минал почти месец, а аз бях нервна и несигурна как да се държа покрай него.

Той се нахрани и сърцето ми подскочи, когато се приближи, застана зад гърба ми и сложи ръце на раменете ми.

— Как ти се виждат лекциите, Шеп?

Шеп направи гримаса.

— Първият ден е скапан. Преглед на програмата и правила. Изобщо не знам защо идвам първата седмица. При теб как е?

— То си е част от играта. Ами при теб, Врабчо?

— Същото — отговорих аз с колкото мога по-небрежен тон.

— Добре ли си изкара ваканцията? — попита той, като игриво ме разклати.

— Доста добре — отвърнах аз с надеждата да звуча убедително.

— Супер. Имам час. До после.

Проследих го как се отдалечава право към вратата, излиза и пали цигара в крачка.

— Ха! — изписка Америка.

Тя също изглежда Травис, който се отдалечаваше по алеята в снега, после поклати глава.

— Какво? — не разбра Шепли.

Америка подпря брадичка на ръката си с озадачен вид.

— Това беше малко странно.

— Защо? — попита Шепли, като отметна русата ѝ плитка назад, за да погали с устни шията ѝ. Америка се усмихна и се притисна към него.

— Той е почти нормален... доколкото Травис може да бъде нормален. Какво му става?

Шепли поклати глава и вдигна рамене.

— Не знам. От известно време е така.

— Как се обърнаха нещата, Аби? Той е добре, а ти си нещастна — рече Америка, без да ѝ пука за наострените уши наоколо.

— Нещастна ли си? — изненада се Шепли.

Аз зяпнах и лицето ми пламна от смущение.

— Не съм!

Америка разрови салатата в купата си.

— Е, той е почти във възторг.

— Престани, Мер — предупредих я аз.

Тя сви рамене и хапна още един залък.

— Мисля, че се преструва.

Шепли я смушка.

— Америка? Ще дойдеш ли на купона за двойки за Свети Валентин или не?

— Не можеш ли да ме поканиш като нормално гадже? Мило?

— Каних те... няколко пъти. Ти все ми казваше да те питам по-нататък.

Тя се отпусна на стола си и се нацупи.

— Не ми се ходи без Аби.

Лицето на Шепли се изкриви.

— Миналия път тя през цялото време беше с Травис. Ти въобще не я видя.

— Не се дръж като бебе, Мер — подкрепих го аз и я замерих с парче целина.

Финч ме сръга с лакът.

— Аз бих те завел, Кексче, но не съм от братството. Съжалявам.

— Всъщност това е много добра идея — светнаха очите на Шепли.

Финч направи физиономия.

— Аз не съм от „Сигма Тау“, Шеп. Отникъде не съм. Братствата противоречат на религията ми.

— Моля те, Финч! — присъедини се Америка.

— Déjà vu — измърморих аз.

Финч ме погледна с крайчеца на окото си и въздъхна.

— Нищо лично, Аби. Аз дори не съм излизал на среща... с момиче.

— Знам — поклатих глава аз и се опитах да пропъдя силното си смущение. — Няма проблем. Наистина.

— Имам нужда да си там — настоя Америка. — Имаме споразумение, забрави ли? Никога сами на купон.

— Ти няма да бъдеш сама, Мер. Стига с този драматизъм — отвърнах аз, вече подразнена от разговора.

— Искаш драматизъм ли? Донесох кошче за боклук до леглото ти, подавах ти кърпички цяла нощ и два пъти ставах да ти нося лекарството за кашлица, докато беше болна през ваканцията! Длъжница си ми!

Аз сбърчих нос.

— А аз колко пъти съм ти държала косата, докато повръщаш, Америка Мейсън!

— Ти кихна в лицето ми!

Издухах бретона от очите си. Не можех да споря с Америка, когато си е наумила да постигне своето.

— Добре — процедих аз през зъби. — Финч? — обърнах се към приятеля си с най-добрата си фалшива усмивка. — Ще дойдеш ли на тъпия купон за двойки на „Сигма Тау“ за Свети Валентин с мен?

Финч ме прегърна.

— Да, но само защото го нарече „тъп“.

След обяд двамата заедно отидохме на лекция по физиология, като обсъждахме купона и ужаса си от него. Избрахме си два чина и аз поклатих глава, когато преподавателят започна да разяснява четвъртата учебна програма за деня. Завалях сляг, който се носеше към прозорците, учтиво молеше да го пуснем вътре, а после падаше разочаровано на земята.

След часа едно момче, което бях срещала веднъж в къщата на братството, мина покрай чина ми, чукна го и ми намигна. Усмихнах се учтиво и хвърлих поглед към Финч. Той се ухили иронично и аз прибрах учебника и лаптопа си.

Метнах раницата си на рамо и поех по посипания със сол тротоар към „Морган“. На поляната малка групичка студенти се замеряха със снежни топки и Финч потрепери, като ги видя, посипани с безцветен прах.

Останах да му правя компания, докато си допуши цигарата. Америка мина бързо покрай нас, търкайки ръцете си в зелени ръкавици една в друга.

— Къде е Шеп? — попитах аз.

— Прибра се у тях. Май трябвало да помогне за нещо на Травис.

— А ти защо не отиде с него?

— Аз не живея там, Аби.

— Само на теория — смигна ѝ Финч.

Америка завъртя очи.

— Обичам да прекарвам време с гаджето си, виновна съм.

Финч хвърли фаса си в снега.

— Изчезвам, дами. Ще се видим ли на вечеря?

Двете с Америка кимнахме и се усмигнахме, а той ни целуна по бузите. Вървеше внимателно по средата на тротоара, за да не би да стъпи настрани и да се озове в снега.

Америка поклати глава.

— Смешен е.

— Той е от Флорида, Мер. Не е свикнал със снега.

Тя се засмя и ме поведе към вратата.

— Аби!

Обърнах се и видях Паркър, който се размина на бегом с Финч. Спря се, за да си поеме дъх, преди да заговори. Мекото му сиво палто се повдигаше с всяко вдишване, а аз се подсмихнах на любопитния поглед, с който го зяпаше Америка.

— Исках... ох! Исках да те питам дали си съгласна да хапнем заедно довечера.

— О, аз... вече казах на Финч, че ще вечерям с него.

— Добре, няма проблем. Просто мислех да пробвам онова ново място за хамбургери в града. Всички казват, че било много добро.

— Може би друг път — отвърнах аз и веднага осъзнах грешката си. Надявах се да не изтълкува небрежния ми отговор като отлагане. Той кимна, пъхна ръце в джобовете си и бързо се отдалечи в посоката, от която беше дошъл.

Кара се беше зачала в чисто новите си учебници и направи кисела физиономия, когато двете с Америка влязохме в стаята. Поведението ѝ не се бе подобрило след ваканцията.

Преди прекарвах толкова много време у Травис, че отношението и нетърпимите коментари на Кара ми се струваха сравнително поносими. Но когато се наложи да прекарам с нея всяка вечер и нощ през двете седмици преди края на семестъра, горчиво съжалих за решението си да не бъда в една стая с Америка.

— О, Кара, колко ми липсваше — рече Америка.

— Чувствата са взаимни — измърмори Кара, без да отлепя поглед от учебника.

Америка бърбеше за деня си и за плановите си с Шепли за уикенда. Търсихме забавни клипове в интернет и се смяхме толкова много, че ни потекоха сълзи. Кара на няколко пъти изпуфтя, но ние не ѝ обърнахме внимание.

Бях благодарна на Америка, че ми дойде на гости. Часовете минаха толкова бързо, че и за миг не се запитах дали Травис ще се обади, докато тя не реши да си ходи.

Прозина се и погледна часовника си.

— Аз ще си лягам, Аб... ау, по дяволите! — изруга тя и щракна с пръсти. — Забравих си несесера с гримовите при Шеп.

— Това не е трагедия, Мер — отвърнах аз, като все още се хилех на последния клип.

— Нямаше да бъде, ако там не държах противозачатъчните си. Хайде. Трябва да си го взема.

— Не можеш ли да помолиш Шеп да ти го донесе?

— Травис е взел колата му. Отишъл е във „Вратата“ с Трент.

Догади ми се.

— Пак ли? Защо се размотава толкова много с Трент?

— Какво значение има? — сви рамене Америка. — Хайде!

— Не искам да се засека с Травис. Ще бъде странно.

— Ти слушаш ли ме изобщо? Той няма да бъде там! Хайде — затегли ме за ръката тя.

Изправих се с известна неохота, но тя ме издърпа от стаята.

— Най-последно — обади се Кара.

Спряхме пред апартамента на Травис и аз обърнах внимание, че харлитото е паркирано под стълбите, но чарджъра на Шепли го няма. Отдъхнах си и последвах Америка по заледените стъпала.

— Внимавай — предупреди ме тя.

Ако знаех колко щях да се разстроя, когато вляза отново в апартамента, нямаше да допусна Америка да ме убеди да отида с нея. Тото дотича с пълна скорост при мен и се блъсна в краката ми, защото мъничките му лапи се хлъзнаха по плочките на антрето. Аз го вдигнах и той ме обсипа за поздрав с бебешките си целувки. Поне той не ме беше забравил.

Разнасях го из апартамента, докато Америка си търсеше несесера.

— Знам, че го оставих тук! — извика тя от банята, а после тръгна към стаята на Шепли.

— Погледна ли в шкафа под мивката? — попита Шепли.

— Побързай, Мер — казах аз. — Трябва да вървим.

Америка въздъхна притеснено от спалнята.

Отново си погледнах часовника. Изведнъж вратата зад мен се отвори и аз подскочих. Влезе Травис, прегърнал през рамо Меган, която се хилеше в устата му. Тя държеше някаква кутия в едната си ръка и на мен ми призля, като осъзнах какво е: презервативи. Другата ѝ ръка беше на врата му и не можех да определя чии ръце около кого са оплетени.

Травис ме видя със закъснение и когато замръзна, Меган вдигна поглед, все още ухилена.

— Вrabчо — заекна Травис.

— Намерих го! — извика Америка и изскочи от стаята на Шепли.

— Какво правиш тук? — попита ме той.

Заедно със снежинките се разнесе и миризма на уиски, а неконтролируемият ми гняв надделя над желанието да се престоря на безразлична.

— Радвам се да те видя както едно време, Трав — отбелязах аз.

Лицето ми беше пламнало и пареше очите ми, замъглявайки зрението ми.

— Тъкмо си тръгвахме — изръмжа Америка, грабна ме за ръка и ме повлече покрай Травис.

Спуснахме се бързо по стълбите и стигнахме до колата. Радвах се, че сме паркирали на няколко крачки от входа, защото сълзите ми всеки момент щяха да бликнат. Едва не паднах назад, когато палтото ми се закачи в нещо. Америка пусна ръката ми и се обърна в същия момент, в който и аз.

Травис държеше палтото ми и аз усетих как ушите ми пламват болезнено на студения нощен въздух. Устните и яката му имаха нелеп тъмночервен цвят.

— Къде отиваш? — попита той с полупияно, полуобъркано изражение.

— Вкъщи — троснах се аз и пригладих палтото си, щом ме пусна.

— Какво правиш тук?

Чух скърцащия под краката на Америка сняг, когато застана зад гърба ми. Шепли дотича по стълбите и се спря зад Травис, вперил поглед в приятелката си.

— Съжалявам. Ако знаех, че ще бъдеш тук, нямаше да дойда.

Той пъхна ръце в джобовете на якето си.

— Можеш да идваш тук, когато поискаш, Врабчо. Никога не съм искал обратното.

Не можех да потисна жлъчта в гласа си.

— Не бих искала да те прекъсвам. — Погледнах към площадката на стълбите, където стоеше Меган със самодоволно изражение на лицето. — Приятна вечер — казах аз и се обърнах.

Той ме хвана за ръката.

— Почакай. Ядосана ли си?

Аз дръпнах палтото си.

— Знаеш ли... дори се чудя защо съм изненадана.

Той вдигна вежди.

— Не мога да те спечеля. Не мога! Ти казваш, че всичко е свършено... Нещастен съм! Трябваше да разбия телефона си, за да не ти се обаждам всяка проклета минута, а в училище да се правя, че всичко е наред, само за да бъдеш доволна... а ти, мамка му, ми се ядосваш? Ти разби шибаното ми сърце!

— Последните му думи отекнаха в нощта.

— Травис, пиян си. Пусни Аби да си върви — обади се Шепли.

Травис ме сграбчи за раменете и ме притегли към себе си.

— Искаш ли ме, или не? Не можеш да постъпваш така с мен, Врабчо!

— Не дойдох при теб — повторих аз с бесен поглед.

— Не искам нея — каза той, като гледаше устните ми. — Толкова съм нещастен, Врабчо. — Очите му блестяха от влага и той се наведе, за да ме целуне.

Аз го хванах за брадичката и го отблъснах с отвращение. — Червилото й още е по устата ти, Травис.

Той отстъпи крачка назад и вдигна тениската си, за да избърше устните си. Взря се в червените следи върху белия плат и поклати

глава.

— Исках просто да забравя. Само за една шибана нощ.

Аз изтрих една непокорна сълза.

— Тогава не ми позволявай да ти попреча.

Опитах се да стигна до хондата, но Травис отново ме хвана за ръката. В следващия миг Америка го заудря бясно. Той я погледна и примигна от изумление. Тя беше свила ръце в юмруци и го налагаше по гърдите, докато не ме пусна.

— Остави я на мира, копеле!

Шепли я хвана и я дръпна, но тя успя да се извърне и да зашлеви шамар на Травис. Потръпнах от резкия и силен звук от плесницата. За миг всички замръзнахме, шокирани от внезапния ѝ изблик на ярост.

Травис се намръщи, но не се защити. Шепли отново я хвана и я поведе към колата, но тя продължаваше да се бори в ръцете му. Русата ѝ коса се мятеше, докато се мъчеше да се измъкне. Бях смаяна от решителността ѝ да набие Травис. В обикновено милите ѝ безгрижни очи святкаше чиста омраза.

— Как можа? Тя заслужаваше да ѝ дадеш нещо по-добро, Травис!

— Америка, ПРЕСТАНИ!

Не бях чувала Шепли да крещи толкова силно. Тя отпусна ръце и го изгледа невярващо.

— Ти го защитаваш!

Макар и да беше нервен, той реши да отстоява позицията си.

— Аби скъса с него. Той просто се опитва да продължи напред.

Америка присви очи и издърпа ръката си.

— Защо тогава ти не отидеш да си намериш случайна КУРВА — тя погледна към Меган — и да я изучукаш, а после ми кажи дали ти е помогнало да ме превъзмогнеш.

— Мер... — каза Шепли, като се опита да я хване, но тя му се изплъзна, седна зад волана и тресна вратата.

Аз седнах до нея, като се опитвах да не гледам към Травис.

— Миличка, не си тръгвай — умоляваше я Шепли, наведен през прозореца.

Тя запали.

— Тук има правилна страна и грешна страна, Шеп. И ти си на грешната страна.

— Аз съм на твоята страна — отчаяно каза той.

— Не, вече не си.

Тя даде на заден.

— Америка? Америка! — викаше Шепли след нея, но тя излезе на улицата и ускори.

Аз въздъгнах.

— Мер, не можеш да скъсаш с него заради това. Той е прав.

Тя сложи ръка върху моята и я стисна.

— Не, не е. Нищо от това не беше правилно.

Когато спряхме на паркинга пред „Морган“, телефонът ѝ иззвъня. Тя завъртя очи и вдигна.

— Не искам да ми се обаждаш повече, Шеп. Сериозно говоря. Не, не си... защото аз не искам, затова. Не можеш да защитаваш постъпката му, не можеш да го оправдаваш, че наранява Аби така, и да бъдеш с мен... Точно това имам предвид, Шепли! Няма значение! Аби не се чука с първия, който ѝ падне, нали! Проблемът не е в Травис, Шепли. Той не те е молил да го защитаваш! Пфу... спирам да говоря за това. Не ми се обаждай повече. Чао.

Тя слезе от колата, пресече улицата и тръгна по стълбите. Опитвах се да я следвам; исках да чуя неговата страна от разговора.

Когато телефонът ѝ звънна отново, тя го изключи.

— Травис накарал Шеп да закара Меган у дома. Искаше да се отбие на връщане.

— Трябваше да му позволиш, Мер.

— Не. Ти си най-добрата ми приятелка. Не мога да преглътна това, което се случи тази вечер, и не мога да бъда с човек, който го защитава. Край на разговора, Аби. Сериозно.

Аз кимнах и тя ме прегърна през раменете, докато се качвахме към стаята си. Кара вече спеше. Пропуснах душа и се мушнах в леглото облечена, с все палтото и всичко. Образът на Травис, който залита през вратата с Меган, и на червилото, размазано по лицето му, не ми излизаше от главата. Опитах се да пропъдя мислите какво щеше да се случи, ако не бях там, и зачеркнах няколко емоции, които ме тласкаха към отчаяние.

Шепли беше прав. Нямах право да изпитвам гняв, но това не ми помагаше да преодоля болката.

Когато седнах на чина, Финч поклати глава. Знаех, че изглеждам ужасно. Едва бях намерила сили да се преоблека и да си измия зъбите. Бях спала само един час, не можех да се отърся от образа на червеното червило върху устата на Травис и от чувството на вина за раздялата на Шепли и Америка.

Америка предпочете да си остане в леглото, съзнавайки, че след като ядът утихне, ще я обземе депресия. Тя обичаше Шепли и макар да беше решена да сложи край на връзката им, защото той бе избрал погрешната страна, беше готова да изстрада последиците от избора си.

След часа Финч ме изпрати до столовата. Както и се опасявах, Шепли чакаше Америка на вратата. Когато ме видя, веднага попита:

— Къде е Мер?

— Не дойде на лекции тази сутрин.

— В стаята си ли е? — предположи той и без да чака отговор, се упъти към общежитието.

— Съжалявам, Шепли — извиках подире му.

Той спря на място и се обърна с изражението на човек, който е достигнал границите на търпението си.

— Искате ми се двамата с Травис да си оправите кашата! Вие сте едно проклето торнадо! Когато сте щастливи, всичко е любов, мир и пеперуди. Когато се скарате, повличате целия шибан свят със себе си!

Той се отдалечи, а аз издишах.

— Това мина добре.

Финч ме дръпна към столовата.

— Целия свят. Леле. Дали можеш да скалъпиш някое друго вълшебство преди теста в петък?

— Ще видя какво мога да направя.

Финч си избра друга маса и аз с голямо удоволствие го последвах. Травис седна при момчетата от братството, но не си взе ядене и не остана дълго. Забеляза ме на излизане, но не се спря.

— Значи Америка и Шепли също са скъсали, така ли? — поинтересува се Финч, докато дъвчеше.

— Снощи бяхме у Шепли и Травис се прибра с Меган, и... беше същински кошмар. Двамата застанаха на различни страни.

— Ох.

— Именно. Чувствам се ужасно.

Финч ме потупа по гърба.

— Ти нямаш власт върху решенията им, Аби. Това вероятно означава, че ще пропуснем Свети Валентин в „Сигма Тау“?

— Така изглежда.

Финч се усмихна.

— Аз все пак ще те изведа. Ще взема и двете ви с Мер. Ще бъде забавно.

Облегнах се на рамото му.

— Ти си страхотен, Финч.

До момента не бях мислила за Свети Валентин, но се радвах, че имам планове. Не можех да си представя колко нещастна ще се чувствам да прекарам празника само с Америка и цяла вечер да слушам за Шепли и Травис. Тя пак щеше да говори — иначе не би била Америка, но поне тирадата щеше да бъде по-сдържана, ако сме на обществено място.

Седмиците на януари отминаваха и след похвалния, но неуспешен опит на Шепли да си върне Америка все по-рядко виждах него и Травис. До февруари те престанаха да идват в столовата и аз засякох Травис само няколко пъти по коридорите.

Уикенда преди Свети Валентин Америка и Финч ме убедиха да отидем във „Вратата“. По целия път се ужасявах, че ще видя Травис там. Влязохме и аз си отдъхнах с облекчение, че от него няма и следа.

— Първите са от мен — обяви Финч, като посочи една маса и започна да си проправя път към бара.

Двете седнахме и се загледахме в дансинга, който постепенно се пълнеше с пияни студенти. След петото питие Финч издърпа и нас там, а аз най-после се почувствах достатъчно отпусната, за да се забавлявам. Хилехме се и се бутахме един в друг, и се разсмяхме истерично, когато един мъж завъртя партньорката си, но тя не уцели ръката му и се плъзна по дупе на пода.

Америка беше вдигнала ръце над главата си и тресеше къдрици в такт с музиката. Аз се засмях на физиономията ѝ, докато танцува, но изведнъж замлъкнах, като видях Шепли да я приближава в гръб. Той прошепна нещо в ухото ѝ и тя се обърна. Размениха си няколко думи, след което Америка ме хвана и ме повлече към масата.

— Естествено! Веднъж да излезем и той ще изникне отнякъде — измърмори тя.

Финч ни донесе още две питиета и шотове.

— Реших, че сигурно ще са ви нужни.

— Правилно си решил. — Америка отметна косата си, преди да си кажем „наздраве“, а аз поклатих глава и се чукнах с Финч.

Опитвах се да гледам само лицата на приятелите си, притеснена, че ако Шепли е тук, Травис надали е далеч.

Започна нова песен и Америка стана.

— Мамка му! Няма да седя цяла вечер на масата.

— Браво, момиче! — усмихна се Финч и я последва на дансинга.

Аз отидох с тях, като се оглеждах за Шепли. Беше изчезнал. Отдъхнах си и се опитах да се отърся от усещането, че всеки момент Травис може да се появи на дансинга с Меган.

Едно момче, което бях виждала в университета, танцуваше зад Америка и тя се усмихна на възможността да се разсее. Донякъде подозирах, че се забавлява демонстративно, така че ако Шепли все още е наоколо, да я види. Отместих поглед за секунда, а когато се обърнах пак към Америка, партньорът ѝ си беше отишъл. Тя сви рамене и продължи да поклаща бедра в ритъм.

В началото на следващата песен зад Америка се появи друго момче, а приятелят му затанцува до мен. След няколко секунди новият ми партньор се премести зад гърба ми и аз изпитах леко безпокойство, когато почувствах ръцете му на хълбоците си. Сякаш прочел мислите ми, той ме пусна. Обърнах се — вече го нямаше. Погледнах към Америка; момчето зад нея също беше изчезнало.

Финч изглеждаше леко неспокоен, но когато Америка повдигна въпросително вежди, той само поклати глава и продължи да танцува.

На третата песен вече бях потна и изморена. Върнах се на масата и отпуснах натежалата си глава на ръката си. Засмях се, като видях още един обнадяден младеж да кани Америка на танц. Тя ми смигна, а аз изтръпнах, защото видях как той отстъпва назад и изчезва в тълпата.

Станах и заобиколих дансинга, без да изпускам от очи мястото, от което го издърпах. В алкохола във вените ми нахлу парещ адреналин, като видях Шепли да държи сащисания младеж за яката. Травис стоеше до него и се хилеше истерично, докато не вдигна поглед и не видя, че ги гледам. Удари Шепли по ръката и когато той погледна към мен, тутакси блъсна жертвата си обратно на дансинга.

Не беше трудно да се досетя какво правят: през цялото време бяха издърпвали момчетата, които танцуваха с нас, и ги бяха предупреждавали да стоят настрана.

Изгледах ги с присвити очи и тръгнах към Америка. Хората бяха нагъсто и трябваше да разбутам няколко човека, за да мина. Преди да стигна до дансинга обаче, Шепли ме дръпна за ръката.

— Не й казвай! — помоли той, опитвайки се да потисне усмивката си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Шеп?

Той сви рамене, видимо горд от себе си.

— Обичам я. Не мога да позволя други да танцуват с нея.

— Тогава защо дръпна и този, който танцуваше с мен? — скръстих ръце аз.

— Това не бях аз — отвърна Шепли, като хвърли бърз поглед към Травис. — Извинявай, Аби. Просто се забавлявахме.

— Не беше смешно.

— Кое не е било смешно? — попита Америка, като гневно измери Шепли с очи.

Той преглътна и ми хвърли умолителен поглед. Дължах му услуга, затова си затворих устата. Разбрал, че няма да го издам, той си откъсна и се обърна към Америка с обожание в очите.

— Искаш ли да танцуваме?

— Не, не искам — отсече тя и се запъти към масата.

Той я последва, а ние с Травис останахме назад.

Травис сви рамене.

— А ти искаш ли да танцуваме?

— Какво? Меган не е ли тук?

Той поклати глава.

— Преди ти се напиваше много сладко.

— С удоволствие ще те разочаровам — отвърнах аз и се насочих към бара.

Той ме последва, вдигна две момчета от местата им и не обърна никакво внимание на ядосания ми поглед. Седна и ме изгледа очаквателно.

— Няма ли да седнеш? Ще те черпя бира.

— Мислех, че не купуваш питиета на момичетата на бара.

Той наклони глава, нетърпеливо смръщен.

— Ти си различна.

— Все това ми повтаряш.

— Стига, Врабчо. Какво стана, нали щяхме да бъдем приятели?

— Не можем да бъдем приятели, Травис. Очевидно.

— Защо?

— Защото аз не искам да гледам как се натискаш с различни момичета всяка вечер, а ти не позволяваш на никого да танцува с мен.

Той се усмихна.

— Обичам те. Не мога да допусна други да танцуват с теб.

— Така ли? И колко точно ме обичаше, докато купуваше кутията с презервативи?

Той се сгърчи, а аз станах и тръгнах към масата ни.

Шепли и Америка се бяха прегърнали и страстно се целуваха пред всички.

— Май все пак ще ходим на купона за Свети Валентин — намръщи се Финч.

— Мамка му — въздъгнах аз.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ХЕЛЕРТОН

Америка още не се беше връщала в общежитието след помирението си с Шепли. Не идваше на обяд и рядко се обаждаше по телефона. Нямах нищо против да си наваксат времето, което бяха прекарали разделени. Честно казано, доволна бях, че Америка е твърде заета, за да ми звъни от апартамента. Беше ми неловко да чувам гласа на Травис отзад и малко ревнувах, че тя е при него, а аз — не.

С Финч се виждахме по-често и аз егоистично се радвах, че той също е сам. Ходехме заедно на занятия, хранехме се заедно, учехме заедно и дори Кара свикна с присъствието му.

Стоях пред „Морган“ и му правех компания, докато допуши цигарата си. Вече не усещах пръстите си от студ.

— Дали няма да ги откажеш, преди да съм получила хипотермия, защото вися тук за морална подкрепа?

Финч се засмя.

— Обичам те, Аби. Наистина те обичам, но не. Няма да ги откажа.

— Аби?

Обърнах се и видях Паркър да приближава по тротоара с ръце в джобовете. Пълните му устни бяха пресъхнали под зачервения нос и аз се засмях, когато той сложи въображаема цигара в устата си и издуха мразовито облаче.

— Така можеш да си спестиш доста пари, Финч — усмихна се той.

— Защо днес всички се заяждат за пушенето ми? — подразни се Финч.

— Как си, Паркър?

Той извади два билета от джоба си.

— Пуснали са новия виетнамски филм. Онзи ден спомена, че би искала да го гледаш, и аз реших да взема билети за довечера.

— Просто ей така — обади се Финч.

— Мога да отида с Брад, ако имаш други планове — сви рамене Паркър.

— Значи не е среща? — попитах аз.

— Не, просто сме приятели.

— А вече видяхме как ти се получава това — подразни ме Финч.

— Млъквай! — засмях се аз. — Звучи добре, Паркър, благодаря.

Очите му светнаха.

— Искаш ли преди това да хапнем пица или нещо друго? Не съм голям почитател на лавките в киното.

— Пица е идеално — кимнах аз.

— Филмът започва в девет, така че да те взема около шест и половина?

Аз пак кимнах и Паркър махна за довиждане.

— Божичко — рече Финч, — ти си ненаситна, Аби. Нали се досещаш какво ще стане, когато Травис разбере за това?

— Нали го чу? Това не е среща. Освен това не мога да съобразявам плановете си с мнението на Травис. Той не ме е питал, преди да заведе Меган у дома.

— Никога няма да му го простиш, нали?

— Най-вероятно.

Седнахме на масата в ъгъла и аз потрих ръцете си в ръкавици, опитвайки се да се стопля. Нямаше как да не забележа, че сме на същата маса, на която седяхме с Травис първата вечер, когато излязохме да хапнем, и се усмихнах на спомена от тогава.

— На какво се смееш?

— Просто обичам това място. Приятно си изкарвам тук.

— Забелязах гривната.

Аз погледнах искрящите диаманти на ръката си.

— Казах ти, че ми харесва.

Сервитьорката ни подаде менютата и взе поръчките ни за питиета. Паркър ме осведоми за програмата си през пролетния семестър и за напредъка си в подготовката за MCAT. Не млъкна, за да си поеме дъх, докато не ни донесоха бирите. Изглеждаше нервен и аз се запитах дали все пак не си мисли, че сме на среща, въпреки че бе отрекъл.

— Извинявай — прокашля се той. — Не ти давам думата. — Надигна бирата си и поклати глава. — Просто толкова отдавна не съм говорил с теб, че явно съм събрал много за разказване.

— Така е, отдавна беше.

В този момент звънчето на вратата издрънча и като се обърнах, видях Травис и Шепли. Травис срещна погледа ми след по-малко от секунда, но не изглеждаше изненадан.

— Божичко — промърморих аз под носа си.

— Какво има? — попита Паркър, обърна се и ги видя да се настаняват на маса в другия край на заведението.

— По-надолу по улицата има хамбургери, ако искаш — тихо предложи Паркър. Беше значително по-изнервен отпреди.

— По-неловко ще бъде да си тръгнем.

Лицето му посърна.

— Сигурно си права.

Опитахме да продължим разговора си, но той стана видимо принуден и неудобен. Сервитьорката прекара дълго време край масата на Травис, като прокара пръсти през косата си и пристъпваше от крак на крак. Сети се да вземе и нашата поръчка чак когато Травис вдигна телефона си.

— За мен тортелини — каза Паркър и погледна към мен.

— А за мен... — Замлъкнах, разсеяна от Травис и Шепли, които станаха от масата си.

Травис последва Шепли до вратата, но изведнъж се разколеба, спря и се обърна. Като видя, че го гледам, тръгна право към нас. Сервитьорката се усмихна очаквателно — може би беше решила, че идва да ѝ каже довиждане. Бързо се разочарова, защото той застана до мен и дори не мигна към нея.

— Ще се бия след четирийсет и пет минути, Вrabчо. Искам да дойдеш.

— Трав...

Физиономията му беше стоическа, но виждах напрежението покрай очите му. Не бях сигурна дали не желае да остави вечерята ми с Паркър на произвола на съдбата, или действително държи да отида да го гледам, но бях взела решението си още в мига, в който ме помоли.

— Имам нужда да бъдеш там. Това е реванш с Брейди Хофман, онзи от Държавния. Събрала се е голяма тълпа, хвърчат много пари...

а Адам казва, че Брейди е тренирал.

— Бил си се с него и преди, Травис, знаеш, че е лесно.

— Аби... — обади се Паркър.

— Имам нужда от теб — повтори Травис, макар че увереността му бе леко понамаляла.

Аз погледнах Паркър с извинителна усмивка.

— Съжалявам.

— Ти сериозно ли? — вдигна вежди той. — Ще си тръгнеш просто така по средата на вечерята?

— Все още можеш да се обадиш на Брад, нали? — напомних му аз, като станах.

Крайчетата на устните на Травис едва забележимо се вдигнаха нагоре и той хвърли двайсетачка на масата.

— Това трябва да стигне.

— Не ми пука за парите... Аби...

Свих рамене.

Той е най-добрият ми приятел, Паркър. Щом има нужда от мен, трябва да отида.

Усетих как ръката на Травис обгръща моята по пътя към вратата. Паркър ни гледаше смаяно. Шепли вече беше в чарджъра и говореше по телефона, за да разпространи новината. Травис седна отзад до мен, като продължаваше да държи здраво ръката ми в своята.

— Току-що говорих с Адам, Трав. Каза, че всички от Държавния са дошли пияни и фрашкани с кинти. Вече са се събрали, така че може би е по-разумно Аби да е встрани.

Травис кимна.

— Ти ще я държиш под око.

— Къде е Америка? — попитах аз.

— Учи за теста по физика.

— Лабораторията си я бива — отбеляза Травис.

Аз се засмях кратко и погледнах към него. На лицето му играеше лека усмивка.

— Кога си виждал лабораторията? Досега не си имал физика — учуди се Шепли.

Травис се захили и аз го сръчках. Той стисна устни, докато смехът стихне, а после ми намигна и стисна ръката ми. Пръстите му се преплетоха с моите и аз чух как от устните му се отронва тиха

въздишка. Знаех какво си мисли в този момент, защото и аз чувствах същото. За един кратък отрязък от време сякаш нищо не се бе променило.

Спряхме на тъмно място на паркинга, а Травис не пусна ръката ми чак докато се вмъкнахме през прозореца в сутерена на сградата на института по естествени науки „Хелертон“. Беше построена миналата година, така че не лъхаше на застоял въздух и прах като другите мазета, в които бяхме влизали.

В мига, в който се озовахме в коридора, до ушите ни достигна ревът на тълпата. Надигнах се и видях море от лица, много от които непознати. Всеки държеше бира в ръка, но студентите от Държавния се отличаваха. Те се полюшваха с полузатворени очи.

— Стой до Шепли, Вrabчо. Ще стане голяма лудница — каза Травис зад гърба ми, като огледа огромната тълпа и поклати глава.

Мазето на „Хелертон“ беше най-голямото в университета, затова Адам го избираше, когато очакваше повече публика. Въпреки това хората бяха притиснати до стените и се блъскаха един друг, за да си намерят хубаво място.

Адам се появи иззад ъгъла и дори не се опита да прикрие недоволството си от моето присъствие.

— Мисля, че ти казах повече да не водиш момичето си на боевете, Травис.

— Тя вече не е моето момиче — вдигна рамене той.

Лицето ми беше безизразно, но той изрече тези думи толкова небрежно, че нещо ме прободеше в гърдите.

Адам сведе очи към сплетените ни пръсти, после пак се обърна към Травис.

— Човек не може да ви разбере вас двамата. — Поклати глава и хвърли поглед към тълпата. По стълбите продължаваха да прииждат хора, а тези долу вече се бяха наблъскали един в друг. — Залогът тази вечер е огромен, Травис, така че умната, ясно?

— Ще се постарая да бъде забавно, Адам.

— Не това ме притеснява. Брейди е тренирал.

— Аз също.

— Да бе! — изсмя се Шепли.

Травис сви рамене.

— Миналия уикенд се бих с Трент. Бързо копеленце е той.

Аз се засмях и Адам ме изгледа убийствено.

— По-сериозно, Травис — каза той, като го гледаше в очите. — Заложил съм много пари.

— А аз не съм ли? — отвърна Травис, подразнен от тона.

Адам се обърна, поднесъл рупора към устните си, и се качи на стол над морето от пияни зрители. Травис ме дръпна до себе си, докато Адам поздравяваше тълпата и разясняваше правилата.

— Късмет — казах аз и го докоснах по гърдите.

Никога не се бях притеснявала, докато се бие, освен с Брок Макман във Вегас, но сега не можех да се отърся от злокобното чувство, което ме бе обзело още със стъпването ни в „Хелертон“. Нещо не беше наред и Травис също го усещаше.

Той ме хвана за раменете и ме целуна по устните. После бързо се отдръпна и кимна.

— Само този късмет ми е нужен.

Още бях зашеметена от топлината на устните му, когато Шепли ме дръпна при стената до Адам. Не спираха да ме блъскат и ръгат и си припомних първата вечер, когато видях Травис да се бие, но сега тълпата беше по-неконтролируема, а някои от студентите от Държавния ставаха враждебни. Тези от Източния започнаха да викат и да свирят за Травис, когато той влезе в кръга, а агитката от Държавния ту освиркваше Травис, ту викаше за Брейди.

От мястото си виждах отлично как Брейди надвисва над Травис и чака с нетърпение сигнала. На лицето на Травис беше изписана обичайната лека усмивка, незасегната от лудницата наоколо. Когато Адам даде начало на боя, Травис нарочно позволи на Брейди да нанесе първия удар. Изненадах се, когато лицето му се отметна силно настрана. Брейди наистина беше тренирал.

Травис се усмихна, зъбите му плуваха в яркочервено. После се съсредоточи върху усилието да отвърща на всеки удар на Брейди.

— Защо му позволява да го удря толкова много? — попитах Шепли.

— Не мисля, че му позволява — поклати глава той. — Не се притеснявай, Аби. Готви се да го повали.

След десет минути Брейди беше вече замаян, но продължаваше да нанася силни удари по тялото и челюстта на Травис. Когато се опита да го ритне, Травис го хвана за обувката, задържа крака му с

една ръка, а с другата го заудря с невероятна сила в носа. После вдигна крака му още по-високо и противникът му изгуби равновесие. Тълпата се взриви, когато Брейди падна на пода, но той не остана дълго там. Изправи се, макар че от носа му се стичаха две тъмноревени струйки. В следващия момент нанесе още две крошета в лицето на Травис. От раната на веждата на Травис бликна кръв и се спусна по бузата му.

Аз затворих очи и се извърнах с надеждата Травис скоро да приключи боя. Лекото ми движение ме увлече в течението на множеството от зяпачи и преди да се усетя, бях на няколко крачки от твърде заетия Шепли. Опитите ми да се боря срещу тълпата бяха безполезни и не след дълго се оказах притисната до стената.

Най-близкият изход беше от другата страна на помещението — на същото разстояние, както и онзи, през който бяхме влезли. Гърбът ми се удари в бетонната стена и останах без въздух.

— Шепли! — извиках аз, махайки с ръка, за да привлека вниманието му.

Боят беше в разгара си. Никой не можеше да ме чуе.

Един мъж изгуби равновесие и се хвана за тениската ми, за да се изправи, като ме оплиска с бира. Подгизнах от врата до кръста и завонях на евтина бира. Той продължаваше да ме държи за тениската и да се опитва да се надигне, а аз започнах да отварям пръстите му два по два, докато не ме пусна. Изобщо не ме погледна повече, а се отдалечи в тълпата.

— Ей! Познавам те! — извика друг мъж в ухото ми.

Веднага го познах и се отдръпнах. Беше Итън — онзи, когото Травис беше заплашил в бара; мъжът, измъкнал се по някакъв начин от обвиненията в сексуално нападение.

— Да — отвърнах аз, докато оправях тениската си и търсех пролука в тълпата.

— Хубава гривна — отбеляза той, като прокара пръсти по ръката ми и ме хвана за китката.

— Ей! — предупредих аз и се опитах да дръпна ръката си.

Той обаче продължи да я пипа, като се олюляваше и хилеше.

— Много грубо ни прекъснаха предния път, когато се опитах да говоря с теб.

Надигнах се на пръсти и видях как Травис нанася два удара в лицето на Брейди. Между тях огледа тълпата. Търсеше мен, вместо да

се съсредоточи в боя. Трябваше да се върна на мястото си, преди да се е разсеял прекалено.

Едва бях навлязла в тълпата, когато Итън мушна пръсти в колана на джинсите ми отзад. Гърбът ми отново се удари в стената.

— Не съм свършил разговора с теб — каза той, като похотливо оглеждаше мократа ми тениска. Опитах се да махна ръката му от джинсите си с нокти.

— Пусни ме! — изкрещях аз.

Итън се разсмя и ме дръпна към себе си.

— Не искам.

Заоглеждах се за познато лице в тълпата, докато в същото време се мъчех да отблъсна Итън. Тежките му ръце ме държаха здраво. В паниката си вече не можех да различа студентите от Източния от тези от Държавния. Като че ли никой не забелязваше схватката ми с Итън. Беше толкова шумно, че не можеше и да ме чуят. Той се наведе към мен и протегна ръка надолу.

— Винаги съм си мислел, че трябва да имаш хубав задник — рече той, лъхайки на бира в лицето ми.

— Махни се! — изкрещях аз и го блъснах.

Потърсих Шепли с очи и видях, че Травис най-последно ме е забелязал. Той веднага разблъска телата пред себе си.

— Травис! — изпищях аз, но викът ми беше заглушен от овациите.

Блъснах с една ръка Итън, а другата протегнах към Травис. Преди да ме доближи обаче, бе изблъскан обратно в кръга. Брейди се възползва от разсейването му и заби лакътя си отстрани на главата му. Тълпата леко притихна, когато Травис удари някого пред себе си в пореден опит да стигне до мен.

— Разкарай се от нея! — изкрещя той.

Хората по линията между мен и Травис, който отчаяно се опитваше да си пробие път, завъртяха глави към мен. Итън не им обърна никакво внимание. Вместо това се опитваше да ме задържи на едно място, за да ме целуне. Притисна нос към скулата ми и после го прокара надолу по врата ми.

— Миришеш много хубаво — завалено каза той. Отблъснах лицето му, но той невъзмутимо ме сграбчи за китката. Затърсих Травис с разширени от ужас очи и го видях как отчаяно ме сочи на Шепли:

„Вземи я! Шеп! Вземи Аби!“, викаше той, докато се мъчеше да достигне до мен. Брейди го дръпна обратно в кръга и го удари още веднъж.

— Много си секси, знаеш ли? — говореше Итън.

Усетих устните му върху врата си и затворих очи. Гневът ми изригна и аз още веднъж го блъснах.

— Казах да се махаш! — изкрещях и го ударих с коляно в чатала.

Той се преви на две и инстинктивно вдигна едната си ръка към слабините си, но с другата продължаваше да стиска тениската ми.

— Кучка!

В следващия миг бях свободна. Шепли хвана Итън за яката, вперил яростен поглед в очите му, притисна го до стената и го заудря с юмрук в лицето, докато от устата и носа му не шурна кръв.

После Шепли ме издърпа към стълбите, разблъсквайки всички по пътя си, и ми помогна да изляза през един отворен прозорец. Спуснахме се по аварийните стълби и той ме улови, след като скочих от последното стъпало.

— Добре ли си, Аби? Нарани ли те?

Единият ръкав на бялата ми тениска висеше само на няколко конца, иначе бях невредима. Поклатих глава, все още замаяна. Шепли хвана лицето ми и се вгледа в очите ми.

— Аби, отговори ми. Добре ли си?

Кимнах. Адреналинът се разтвори в кръвта ми и сълзите потекоха.

— Добре съм.

Той ме прегърна, притиснал буза в челото ми, и извика:

— Насам, Травис!

Травис дотича при нас и ме пое в обятията си. Целият беше в кръв, а едното му око сълзеше.

— Божичко... пострадала ли е?

Ръката на Шепли още беше на гърба ми.

— Каза, че е добре.

Травис ме отдалечи малко от себе си и се вгледа в лицето ми.

— Пострадала ли си, Вrabчо?

Поклатих глава и в този момент видях първите зяпачи да слизат по аварийните стълби. Травис ме притисна до себе си, докато

безмълвно оглеждаше лицата им. Един нисък набит мъж скочи от последното стъпало и като ни видя, замръзна.

— Ти! — изръмжа Травис.

Пусна ме, хукна през тревата и повали мъжа. Аз погледнах към Шепли объркана.

— Това е онзи, който го връщаше обратно в кръга.

Докато се въргаляха по земята, около тях се събра малка тълпа. Травис млатеше мъжа в лицето. Шепли ме притисна към себе си, все още задъхан. Онзи спря да се съпротивлява и Травис най-после го пусна. Насъбралите се, се отдръпнаха, като видяха яростта в очите на Травис.

— Травис! — изкрещя Шепли и му посочи другия край на сградата.

Итън куцаше в сенките и се подпираше на тухлената стена на сградата. Когато чу вика на Шепли, се обърна точно навреме, за да види как нападателят му приближава. Хвърли бутилката си на земята и закуца възможно най-бързо към улицата. В мига, в който достигна колата си, Травис го хвана и го притисна в нея.

Итън започна да моли за пощада и не млъкна дори когато Травис го сграбчи за ризата и блъсна главата му във вратата. Молбите секнаха след силния удар на черепа му в предното стъкло. Травис го дръпна пред колата и разби фара с лицето му, а после го метна на капака и притисна физиономията му към метала, като не спираше да сипе ругатни.

— Мамка му — каза Шепли.

Обърнах се и видях сградата, озарена в синьо и червено от светлините на приближаващата полицейска кола. Хората се стичаха като водопад по аварийните стълби и се пръсваха във всички посоки.

— Травис! — изпищях аз.

Той пусна безжизненото тяло на Итън върху капака на колата и се втурна към нас. Шепли ме дръпна към паркинга и отвори вратата на чарджъра. Скорих на задната седалка, тръпнейки в очакване кога ще се качат и те двамата. Коли потегляха бясно от местата си, но спряха със стържене на спирачки, когато втора полицейска кола препречи алеята.

Травис и Шепли заеха бързо местата си и Шепли изруга като видя блокадата пред единствения изход. Той затвори вратата си в движение и чарджърът подскочи върху бордюра. Завъртя се по тревата

и се понесе между двете сгради, след което подскочи още веднъж, щом стигнахме до улицата зад училището.

Шепли натисна газта до краен предел, гумите изсвириха и двигателят изрева. На завоя се плъзнах по седалката и ударих лакътя си, който и бездруго ме болеше. Уличните лампи прелитаха покрай нас, но ми се стори, че е минал час, докато стигнем до паркинга пред блока. Шепли спря и изгаси. Двата отвори мълчаливо вратите си, а Травис се пресегна към задната седалка и ме взе на ръце.

— Какво стана? Господи, Травис, какво ти е на лицето? — попита Америка, докато слизаше по стълбите.

— Ще ти кажа вътре — отговори Шепли и я поведе към вратата.

Травис ме качи на ръце по стълбите, пренесе ме по коридора, без да каже и дума, и ме остави на леглото си. Тото скочи отгоре, за да ме близне по лицето.

— Не сега, приятел — тихо каза Травис, пусна го в коридора и затвори вратата.

После коленичи пред мен и докосна с пръсти разнищания ми ръкав. Окоето му беше червено и подуто. Кожата отгоре беше срязана и пропита с кръв. Устните му бяха омазани в червено, част от кокалчетата на ръцете му бяха обелени. Бялата му тениска беше цялата в кръв, трева и кал.

Докоснах окоето му и той се дръпна, потрепвайки.

— Толкова съжалявам, Вrabчо. Опитвах се да достигна до теб. Опитвах се... — Той прочисти гърлото си от гнева и тревогата, които го душаха. — Но не можах.

— Ще помолиш ли Америка да ме закара в „Морган“?

— Не можеш да се върнеш там тази вечер. Навсякъде гъмжи от ченгета. Остани тук. Аз ще спя на дивана.

Преглътнах, като се опитах да сдържа сълзите си. Травис и без това се чувстваше достатъчно зле.

Той стана и отвори вратата.

— Къде отиваш?

— Трябва да си взема душ. Ей сега се връщам.

Америка мина покрай него, седна на леглото до мен и ме притисна до гърдите си.

— Ужасно съжалявам, че не бях там!

— Добре съм — уверих я аз, като изтрих сълзите от лицето си.

Шепли почука на вратата и влезе с малка чаша, пълна до половината с уиски.

— Заповядай — каза той и я подаде на Америка.

Тя взе чашата и ме повдигна.

Аз наклоних глава назад и оставих течността да се разлее по гърлото ми. Лицето ми се сгърчи, докато парещото уиски стигне до стомаха ми.

— Благодаря.

— Трябваше да отида по-рано при нея. Изобщо не разбрах, че я няма. Съжалявам, Аби. Трябваше...

— Не си виновен, Шеп. Никой не е виновен.

— Виновен е Итън — процеди той. — Гадното копеле я чукаше на сухо срещу стената.

— Мило! — възмути се Америка и ме притисна към себе си.

— Имам нужда от още едно — казах аз и побутнах чашата си към Шепли.

— И аз — съгласи се той и отиде в кухнята.

Травис влезе с кърпа на кръста, притиснал студена кутийка с бира към окото си. Америка безмълвно излезе от стаята, а той обу боксерките си и взе възглавницата си. Шепли донесе четири чаши, пълни до ръба с кехлибарената течност. Изпихме ги без колебание.

— Ще се видим сутринта — каза Америка и ме целуна по бузата.

Травис взе чашата ми и я сложи на шкафчето. Погледна ме за миг, после се приближи до гардероба, свали една тениска от закачалката и я хвърли на леглото.

— Съжалявам, че съм такъв идиот — промълви той, притиснал бирата към окото си.

— Изглеждаш кошмарно. Сутринта ще се чувстваш ужасно.

Той поклати глава с отвращение.

— Аби, ти беше нападната. Не се притеснявай за мен.

— Трудно е, като те гледам с това подуто око — отвърнах аз и взех тениската му в скута си.

Челюстта му се напрегна.

— Това нямаше да се случи, ако просто те бях оставил с Паркър. Но знаех, че ако те помоля, ще дойдеш. Искях да му покажа, че още си моя, а накрая ти пострада.

Думите му ме свариха неподготвена. Имах чувството, че не съм чула правилно.

— Затова ли ме помоли да дойда тази вечер? За да се докажеш пред Паркър?

— Отчасти — засрамено призна той.

Кръвта се отцеди от лицето ми. За пръв път, откакто се познавахме, Травис ме беше заблудил. Бях отишла в „Хелертон“, защото мислех, че има нужда от мен, че въпреки всичко нещата са се върнали постарому. А се оказваше, че чисто и просто съм послужила за дръвче, на което да маркира територията си, и му го бях позволила.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Махай се!

— Врабчо... — каза той и направи крачка към мен.

— МАХАЙ СЕ! — повторих аз и го замерих с чашата от нощното шкафче. Той избегна удара и тя се разби на стотици малки лъскави парченца. — Мразя те!

Травис се преви, сякаш някой му изкара въздуха, и с изкривено от болка лице ме остави сама.

Съблякох се и нахлузих тениската. Шумът, който излизаше от гърлото ми, изненада и самата мен. Много отдавна не бях ридала неконтролируемо.

Само след секунди Америка влетя в стаята. Мушна се в леглото и ме прегърна. Не ме пита нищо, не се опита да ме успокоява. Просто ме прегръщаше, докато сълзите ми мокреха възглавницата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДЕН ТАНЦ

Малко преди слънцето да се покаже над хоризонта, двете с Америка тихо напуснахме апартамента. Мълчахме по целия път до общежитието. Бях благодарна за тишината. Не исках да говоря, не исках да мисля, исках само да забравя последните дванайсет часа. Тялото ми беше натежало и ме болеше, сякаш съм претърпяла автомобилна катастрофа. Когато влязохме в стаята, видях, че леглото на Кара е оправено.

— Може ли да остана за малко? Трябва ми пресата ти.

— Мер, добре съм. Отивай на лекции.

— Не, не си добре. Не ми се ще да те оставя сама точно сега.

— Всъщност в момента само това ми се иска.

Тя отвори уста да възрази, но се отказа и въздъхна. Нямах как да ме разубеди.

— След лекциите ще се върна да видя как си. Почини си.

Аз кимнах и заключих вратата след нея. Леглото изскърца, когато се отпуснах с въздишка отгоре му. През цялото време вярвах, че съм важна за Травис, че той има нужда от мен. Но в този момент се чувствах точно като лъскавата нова играчка, за която бе споменал Паркър. Травис искаше да докаже, че съм още негова. Негова.

— Не съм ничия! — изрекох на глас в празната стая.

Думите се врязаха в съзнанието ми и ме обзе същата мъка, която бях изпитала предната нощ. Не бях ничия.

Никога в живота си не се бях чувствала толкова самотна.

Финч сложи кафява бутилка пред мен. И двамата не бяхме в празнично настроение, но поне се утешавах с факта, че според Америка Травис на всяка цена ще избегне купона за двойки. От тавана висяха бирени кутийки, увити в червена и розова креп хартия, а покрай нас дефилираха жени в червени рокли във всевъзможни стилове.

Масите бяха покрити с малки сърчица от фолио и Финч завъртя очи на абсурдната украса.

— Свети Валентин в къща на братство. Романтика — отбеляза той, загледан в преминаващите двойки.

Шепли и Америка танцуваха долу, откакто бяхме дошли, а ние с Финч протестирахме срещу присъствието си тук като се цупехме в кухнята. Бързо пресуших съдържанието на бутилката, опитвайки се да замъгля спомените от предишния купон за двойки.

Финч отвори още една и ми я подаде, той напълно съзнаваше желанието ми да забравя.

— Наливната бира е за гостите, бутилките са за „Сигма Тау“ — изсумтя някакво момиче до мен. Погледнах червената чаша в ръката му.

— А може би гаджето ти те е излъгало, за да му излезе по-евтина срещата.

То присви очи и се отдалечи нанякъде заедно с чашата си.

— Коя беше тази? — попита Финч, като извади още четири бутилки.

— Случайна кучка от сестринството — отговорих аз.

Докато Шепли и Америка се присъединят към нас, на масата до мен вече стояха шест празни бутилки. Челюстта ми беше изтръпнала и се усмихвах малко по-лесно. Чувствах се удобно, облегната на моето си място на плота. Травис наистина не се беше появил, така че можех спокойно да преживея остатъка от купона.

— Вие няма ли да танцувате? — попита Америка.

Погледнах към Финч.

— Ще танцуваш ли с мен, Финч?

— А ти можеш ли да танцуваш? — повдигна вежди той.

— Има само един начин да разберем — отвърнах аз и го повлякох надолу по стълбите.

Подскачахме и се мятахме, докато под роклята ми не се образува тънък слой от пот. Точно когато си мислех, че дробовете ми ще се пръснат, започна бавна песен. Финч се огледа смутено наоколо. Присъстващите се събираха по двойки и се притискаха един към друг.

— Ще ме накараш да танцувам и на това, нали?

— Днес е Свети Валентин, Финч. Представи си, че съм момче.

Той се засмя и ме притисна в обятията си.

— Малко трудничко с тази къса розова рокличка.

— Да бе. Все едно не си виждал момчета с рокли.

— И това е вярно — сви рамене той.

Аз се засмях и отпуснах глава на рамото му. От алкохола чувствах тялото си натежало и мудно, докато се опитвах да се движа в бавния ритъм на песента.

— Ще позволиш ли да се намеся, Финч?

До нас стоеше Травис — полуразвеселен, полуготов за реакцията ми. Кръвта в бузите ми мигом пламна.

Финч погледна към мен, после към Травис.

— Разбира се.

— Финч! — просъсках аз, докато той се отдалечаваше.

Травис ме придърпа към себе си, а аз се опитах да запазя колкото може по-голямо разстояние помежду ни.

— Мислех, че няма да идваш.

— Нямаше, но разбрах, че си тук. Трябваше да дойда.

Огледах стоята, отбягвайки очите му, но усещах всяко негово движение. Натискът на пръстите му върху местата, на които ме докосваше, краката му, които пристъпваха до моите, ръцете му, които докосваха роклята ми. Нелепо бе да се преструвам, че не забелязвам. Окото му заздравяваше, синината почти беше изчезнала, червените петна по лицето му липсваха, сякаш си ги бях въобразила. Нищо вече не свидетелстваше за ужасната нощ, освен жилещия спомен.

Той следеше всеки мой дъх, а към средата на песента въздъхна.

— Красива си, Вrabчo.

— Недей.

— Какво? Да ти казвам, че си красива?

— Просто... недей.

— Не исках да кажа това.

— Благодаря.

— Не... наистина си красива. Имам предвид онова, което казах в стоята си. Няма да те лъжа. Приятно ми беше да те измъкна от срещата с Паркър.

— Не беше среща, Травис. Просто хапвахме. Сега той не ми говори благодарение на теб.

— Чух. Съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

— Д... добре, права си — заекна той, като видя нетърпеливото ми изражение. — Но... това не беше единствената причина да те заведа на боя. Исках да бъдеш там с мен, Вrabчo. Ти си моят талисман.

— Не съм ти никаква — изгледах го яростно в очите.

Той се намръщи и спря да танцува.

— Ти си всичко за мен.

Стиснах устни, стараейки се да удържа гнева си, но беше невъзможно да му се ядосвам, когато ме гледаше така.

— Ти не ме мразиш наистина... нали? — попита той.

Извърнах се и се отдръпнах.

— Понякога ми се иска да те мразех. Тогава всичко щеше да бъде много по-лесно.

На устните му се изписа тънка, едва доловима предпазлива усмивка.

— Кое те вбесява повече? Това, което направих, та да искаш да ме мразиш? Или съзнанието, че не можеш?

Гневът ми се завърна. Заобиколих го и хукнах нагоре по стълбите към кухнята. Очите ми се навлажниха, но нямаше да се превърна в ревяща развалина на купона за двойки. Финч стоеше до масата и когато ми подаде още една бира, въздъхнах с облекчение.

През следващия час гледах как Травис отблъсква момичета и пие уиски след уиски в дневната. Всеки път, когато уловеше погледа ми, аз извърщах очи, твърдо решена тази вечер да не се стига до сцени.

— Изглеждате много нещастни — отбеляза Шепли.

— Не биха могли да докарат по-отегчен вид дори да се опитваха — измърмори Америка.

— Да не забравяме, че не дойдохме по свое желание — напомни им Финч.

Америка направи прочутата си физиономия, на която аз също толкова прочуто се връзвах.

— Би могла да се преструваш, Аби. Заради мен.

Отворих уста, за да й отговоря, но Финч докосна ръката ми.

— Мисля, че изпълнихме дълга си. Готова ли си да си вървим, Аби?

Допих си бирата на един дъх и хванах Финч под ръка. Но колкото и да исках да си тръгна, краката ми замръзнаха, когато от стълбите се чу песента, на която двамата с Травис танцувахме на

рождения ми ден. Грабнах бутилката на Финч и отпих още веднъж, опитвайки се да пропъдя спомените. Брад се облегна на плота до мен.

— Искаш ли да танцуваме?

Усмихнах се и поклатих глава. Той понечи да каже още нещо, но възможността му беше отнета.

— Танцувай с мен — каза Травис, протегнал ръка на няколко крачки от мен.

Америка, Шепли и Финч ме гледаха, очакваха отговора ми също толкова напрегнато, колкото Травис.

— Остави ме на мира, Травис — отвърнах аз и скръстих ръце.

— Това е нашата песен, Вrabчо.

— Ние нямаме песен.

— Вrabчо...

— Не.

Погледнах към Брад и се усилих да се усмихна.

— С удоволствие ще танцувам, Брад.

Луничките по лицето му се разтеглиха в усмивка и той ме покани да сляза първа по стълбите. Травис залитна назад. В очите му блестеше болка, когато извика:

— Тост!

Аз трепнах и се обърнах точно навреме, за да го видя как се качва на един стол, свил бирата на смаян член на „Сигма Тау“, който стоеше до него. Погледнах към Америка, която съчувствено наблюдаваше Травис.

— За тъпаците! — извика той, като махна към Брад. — И за момичетата, които ти разбиват сърцето. — Той кимна към мен. Погледът му се замъгли. — И за шибания ужас да изгубиш най-добрата си приятелка, защото си имал глупостта да се влюбиш в нея.

Надигна бутилката, допи я и я хвърли на пода. Цялата стая мълчеше; чуваше се само музиката от долния стаж. Всички гледаха Травис объркани.

Смъртно унижена, аз хванах Брад за ръката и го поведох надолу по стълбите към дансинга. Няколко двойки ни последваха, като внимателно ме наблюдаваха за сълзи или друга реакция от избухването на Травис. Аз изопнах чертите си, отказвайки да им дам онова, което искаха.

Направихме няколко сковани крачки на дансинга и Брад въздъхна.

— Това беше малко... странно.

— Добре дошъл в живота ми.

Травис разбута танцуващите двойки и спря до мен. Трябваше му секунда да застане стабилно, след което каза:

— Взимам дамата.

— Не — отсякох аз, без да го поглеждам. — Божичко!

След няколко секунди вдигнах очи и видях Травис да гледа изпепеляващо Брад.

— Ако не се махнеш от моето момиче, ще ти изтръгна шибания гръклян. Тук, на дансинга.

Брад като че ли не знаеше какво да прави и стрелкаше с очи ту мен, ту Травис.

— Съжалявам, Аби — каза той накрая и бавно отдръпна ръцете си от мен. Отдалечи се към стълбите, а аз останах там, сама и унижена.

— Това, което чувствам в момента, Травис... доста се доближава до омраза.

— Танцувай с мен — помоли ме той, като се олюля, за да запази равновесие.

Песента свърши и аз си отдъхнах.

— Иди да пиеш още едно уиски, Трав — казах аз и се обърнах към единственото друго момче на дансинга.

Темпото беше по-бързо и аз се усмихнах на новия си изненадан партньор, като се опитах да не мисля за Травис, който стоеше на няколко крачки от мен. Зад гърба затанцува още един член на „Сигма Тау“ и ме сграбчи за хълбоците. Аз протегнах ръце назад и го придърпах към себе си. Това ми напомняше за начина, по който бяха танцували Травис и Меган в „Червената врата“, и аз правех всичко възможно да пресъздам сцената, която толкова пъти бях мечтала да забравя. Два чифта ръце се докосваха до всички части на тялото ми и с лекота загърбих консервативната си страна благодарение на значителното количество алкохол в организма си.

Изведнъж се озовах във въздуха. Травис ме преметна през рамо, като едновременно с това блъсна едно от момчетата от „Сигма Тау“ и го събори на земята.

— Остави ме! — заудрях аз с юмруци гърба му.

— Няма да ти позволя да се излагаш заради мен — изръмжа той, докато взе две стъпала наведнъж.

Всички, покрай които минахме, гледаха как Травис ме носи през стаята, а аз ритам и пиция.

— А това не е излагане, така ли? Травис!

— Шепли! Дони отвън ли е? — попита Травис, избягвайки ударите на крайниците ми.

— Тъъ... да?

— Остави я! — извика Америка и направи крачка към нас.

— Америка! — изкрещях аз, гърчейки се. — Не стой така! Помогни ми!

Устните ѝ се извиха нагоре и тя се засмя.

— Вие двамата сте просто абсурдни.

Вдигнах вежди от изненада, едновременно шокирана и ядосана, че намира ситуацията за забавна.

Травис се запъти към вратата, а аз изгледах злобно Америка.

— Много ти благодаря!

Студеният въздух навън ужили голите части от кожата ми и аз запротестирах още по-силно:

— Остави ме, по дяволите!

Травис отвори вратата на една кола и ме хвърли на задната седалка, след което седна до мен.

— Дони, ти ли си шофьорът тази вечер?

— Да — отвърна той, като тревожно наблюдаваше опитите ми да избягам.

— Закарай ни до апартамента ми.

— Травис... не мисля...

Гласът на Травис беше овладян, но застрашителен.

— Закарай ни, Дони, за да не си вкарам юмрука във врата ти. Кълна се в бога, ще го направя.

Дони потегли, а аз се хвърлих към дръжката на вратата.

— Няма да дойда в апартамента ти!

Травис хвана първо едната ми китка, после и другата. Наведох се да го ухапя. Той затвори очи и изпъшка, когато зъбите ми се впиха в кожата му.

— Прави, каквото искаш, Вrab. Писна ми от твоите глупости.

Аз го пуснах и размахвах ръце, борейки се с неговите.

— Моите глупости?! Пусни ме да сляза от шибаната кола!

Той придърпа китките ми към лицето си.

— Обичам те, по дяволите! Няма да ходиш никъде, докато не изтрезнееш и не се разберем!

— Ти си единственият, който не е разбрал, Травис!

Той ме пусна и аз скръстих ръце, като продължих да се муся по целия път.

Когато колата намали и спря, аз се наведох напред.

— Би ли ме закарал у дома, Дони?

Травис ме издърпа навън за ръката, праметна ме отново през рамо и ме понесе нагоре по стълбите.

— Лека нощ, Дони.

— Ще се обадя на баща ти! — извиках аз.

Травис се разсмя гръмогласно.

— А той вероятно ще ме потупа по рамото и ще ми каже, че е било крайно време!

Той с усилие отключи вратата, докато аз ритах и махах с ръце в опитите си да се измъкна.

— Откажи се, Враб, иначе и двамата ще паднем!

Щом успя да отвори, той се запъти към стаята на Шепли.

— Пусни ме! — пищях аз.

— Добре — каза той и ме остави на леглото на Шепли. — Сега заспивай. Ще говорим на сутринта.

Стаята беше тъмна, осветявана единствено от правоъгълния сноп светлина, струята през вратата от дневната. Опитвах се да фокусирам въпреки мрака, бирата и гнева. Когато Травис застана пред вратата, лъчът освети самодоволната му усмивка.

Заудрях с юмруци по матрака.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, Травис! Не ти принадлежа!

За секундата, в която се обърна с лице към мен, лицето му се беше изкривило от гняв. Той се приближи с тежки стъпки, сложи ръце на леглото и се наведе към мен.

— ДА, НО АЗ ТИ ПРИНАДЛЕЖА! — Вените на врата му изпъкваха, докато крещеше задъхано, а аз отвърнах на погледа му, без да трепна. Очите му се спряха на устните ми.

— Аз ти принадлежа — прошепна той вече без гняв, осъзнал колко близо сме един до друг.

Преди да успея да се сетя за причина да не го правя, аз хванах лицето му и притиснах устните си към неговите. Травис без колебание ме вдигна на ръце. С няколко широки крачки стигна до стаята си и двамата се стоварихме на леглото.

Издърпах тениската му през главата и се опитах да разкопча катарамата на колана му в тъмното. Той го свали и го хвърли на земята. Вдигна ме с една ръка от матрака, а с другата дръпна ципа на роклята ми. Аз я съблякох и също я захвърлих някъде, а после Травис ме зацелува, стенийки между устните ми.

С няколко бързи движения събу боксерките си и притисна гърди в моите. Впих пръсти в гърба му, но когато се опитах да го притегля вътре в себе си, усетих съпротивата му.

— И двамата сме пияни — каза той, дишайки тежко.

— Моля те.

Притиснах крака в хълбоците му в отчаяно желание да охладя огъня между бедрата си. Травис твърдо искаше да се съберем и аз нямах намерение повече да се боря с неизбежното, така че бях повече от готова да прекарам нощта между неговите чаршафи.

— Не е редно — промълви той.

Надвесен над мен, той притискаше чело в моето. Надявах се да се съпротивява само малко и да успея да го убедя, че греши. Фактът, че не можем да сме разделени един от друг, ми се струваше необясним, но и вече нямах нужда от обяснение. Нямах нужда дори от оправдание. В този миг имах нужда единствено от него.

— Искам те.

— Кажи го.

Вътрешностите ми крещяха за него и аз не можех да търпя и секунда повече.

— Ще кажа каквото поискаш.

— Тогава кажи, че ми принадлежиш. Кажи, че ще ме приемеш отново. Няма да го направя, ако не сме заедно.

— Ние всъщност никога не сме се разделяли, нали? — попитах аз с надеждата това да бъде достатъчно.

Той поклати глава и погали устните ми със своите.

— Искам да те чуя да го казваш. Да знам, че си моя.

— Твоя съм от мига, в който те срещнах.

Гласът ми звучеше умолително. Във всеки друг случай бих се смутила, но сега не бях в състояние да съжалявам за нищо. Бях се борила с чувствата си, бях ги пазила, бях ги потискала. Бях преживяла най-щастливите си мигове в Източния и всички те бяха свързани с Травис. Да се караме, да се смеем, да се любим и да плачем — нищо друго не исках, само да съм с него.

Единият крайчец на устата му се повдигна нагоре и той докосна лицето ми, а после нежно ме целуна. Когато го придърпах към себе си, вече не се съпротивляваше. Мускулите му се напрегнаха, той притаи дъх и се плъзна в мен.

— Кажй го отново.

— Твоя съм — прошепнах аз. Всеки нерв вътре и вън от мен копнееше за още. — Не искам никога повече да се отделям от теб.

— Обещай ми — простена той със следващия тласък.

— Обичам те. Винаги ще те обичам.

Думите прозвучаха повече като въздишка, но когато ги изрекох, го погледнах в очите. Несигурността в тях изчезна и дори в тъмнината видях как лицето му грейва.

Най-сетне удовлетворен, той впи устни в моите.

Травис ме събуди с целувки. Главата ми беше натежала и замъглена от множеството бири предната вечер, но ярко си спомнях всяка подробност от последния час, преди да заспя. Меките му устни обхождаха всеки сантиметър от ръката и шията ми, а когато достигнаха моите, се усмихнах.

— Добро утро.

Той не отвърна, само устните му се впиха още по-силно в моите. Силните му ръце ме обгърнаха и той зарови лице в шията ми.

— Много си мълчалив тази сутрин — отбелязах аз, галейки голия му гръб. Спуснах ръце надолу и като праметнах крак през хълбоците му, го целунах по бузата.

Той поклати глава.

— Просто искам винаги да бъде така.

Намръщих се.

— Да не съм пропуснала нещо?

— Не исках да те будя. Защо не заспиш отново?

Отпуснах се на възглавницата и придърпах брадичката му. Очите му бяха кървявали, а кожата около тях беше зачервена.

— Какво ти има? — попитах уплашено.

Той взе едната ми ръка в своята и я целуна, притискайки чело във врата ми.

— Просто заспи, Вrabчo. Моля те.

— Случило ли се е нещо? Америка?

Изправих се да седна в леглото. Макар да видя страха в очите ми, изражението му не се промени. Просто въздъхна и седна до мен, вперил поглед в ръката ми в своята.

— Не... Америка е добре. Прибраха се към четири. Още са в леглото. Рано е, нека просто си доспим.

Сърцето ми биеше учестено и знаех, че няма никакъв шанс да заспя отново. Травис хвана лицето ми в шепи и ме целуна. Устните му се движеха различно, сякаш ме целуваше за последен път. Отпусна ме на възглавницата, целуна ме още веднъж и положи глава на гърдите ми, обвил тялото ми с ръце.

През ума ми като превключващи се телевизионни канали преминаха всякакви възможни причини за поведението му. Прегърнах го, беше ме страх да го попитам.

— Ти спа ли въобще?

— Аз не можах, не исках...

Целунах го по челото.

— Каквото и да има, ще го преживеем! Защо не поспиш? Ще го измислим, когато се събудиш.

Той вдигна глава и се взря в лицето ми. В очите му се четеше едновременно недоверие и надежда.

— Какво искаш да кажеш? Ние ще го преживеем?

Сключих вежди объркано, Не си представях какво може да се е случило, докато съм сияла, което да му причини такива терзания.

— Не знам какво става, но аз съм тук.

— Ти си тук? И ще останеш? С мен?

Знаех, че изражението ми е нелепо, но ми се виеше свят от алкохола и непонятните въпроси на Травис.

— Да. Не говорихме ли за това снощи?

— Да — кимна той насърчено.

Огледах стаята, размишлявайки. Стените вече не бяха голи, както когато се запознахме. Сега целите бяха покрити с разни неща от местата, на които сме били заедно, и със снимки в черни рамки — мои, наши, на Тото, на приятелите ни. Голяма снимка на двама ни на купона за рождения ми ден беше изместила сомбрерото, което някога висеше над главата му.

Присвих очи.

— Мислел си, че като се събудя, ще ти се ядосам? Мислел си, че ще си тръгна?

Той вдигна рамене в неубедителен опит за престорено безразличие, което преди му се удаваше с такава лекота.

— С това си известна.

— Затова ли си толкова разстроен? Цяла нощ си будувал, чудейки се какво ще се случи, когато се събудя?

Той се размърда, сякаш му беше трудно да изрече следващите думи.

— Не исках снощи да става така. Бях малко пиян и те дебнех на купона като някакъв шибан преследвач, а после те довлякох тук против волята ти... а после ние... — Той поклати глава, видимо ужасен от спомените си.

— Правихме най-хубавия секс в живота ми? — усмихнах се аз и стиснах ръката му.

Травис се засмя за кратко, но напрежението покрай очите му започна бавно да се топи.

— Значи всичко е наред?

Аз го целунах и нежно погалих лицето му.

— Да, глупчо. Нали обещах? Казах ти всичко, което искаше да чуеш, отново сме заедно, а ти още не си доволен?

Лицето му се сгърчи и усмихна едновременно.

— Травис, престани. Обичам те — казах аз и погладих бръчките покрай очите му. — Тази нелепа постановка можеше да свърши още в Деня на благодарността.

— Чакай малко... какво? — прекъсна ме той и се отдръпна назад.

— Бях готова да се предам в Деня на благодарността, но ти каза, че си се отказал от опитите да ме направиш щастлива, а аз бях твърде горда, за да си призная, че те искам обратно.

— Ти шегуваш ли се? Аз само правех каквото мога, за да бъде по-лесно за теб! Имаш ли представа колко нещастен бях?

— Изглеждаше доста добре — намръщих се аз.

— Заради теб! Боях се, че ако не се преструвам, че нямам нищо против да бъдем само приятели, ще те изгубя. Можел съм да бъда с теб през цялото това време? Защо, Врабчо?

— Аз...

Не можех да споря, той беше прав. Заради мен и двамата бяхме страдали. Нямах оправдание.

— Съжалявам.

— Съжаляваш? Аз се пропих до смърт, едва ставах от леглото, разбих си телефона на милион парченца на Нова година, за да не ти се обадя... а ти съжаляваш?

Прехапах устни и кимнах засрамено. Представа си нямах какво е преживял, а когато чух думите му, остра болка ме прониза в гърдите.

— Аз... много съжалявам.

— Простено ти е — усмихна се той. — Но не го прави повече.

— Няма. Обещавам.

Трапчинката му хлътна в бузата.

— Ако знаеш само колко те обичам...

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ДИМ

Седмиците минаваха и с изненада установих, че е дошла пролетната ваканция. Очакваният потоп от клюки и любопитни погледи беше отминал и животът беше потекъл в нормалното си русло. В мазетата на Източния не се бяха провеждали боеве от седмици. Адам благоразумно се беше снишил, след като арестите онази нощ бяха довели до въпроси какво точно се е случило, а Травис ставаше раздражителен в очакване на обаждането за последния мач за годината — мача, с който плащаше повечето си сметки през цялото лято и голяма част от есента.

Земята още беше покрита с дебел слой сняг и в петъка преди ваканцията на поляната се разрази последна битка със снежни топки. Двамата с Травис се промушвахме между летящите ледени късове към столовата и аз го държах здраво за ръката в опити да избегна както летящите топки, така и падането на земята.

— Няма да те уцелят, Враб. Не са толкова глупави — успокои ме Травис, допрял зачервения си студен нос до бузата ми.

— Мерникът им не съвпада със страха им от гнева ти, Трав.

Той ме притисна към себе си и разтри ръката ми, докато ме водеше през този хаос. Спряхме рязко, когато групичка момичета изпищяха, подгонени от безмилостната канонада на момчетата от бейзболния отбор. Щом се магнаха от пътя, Травис ме заведе без произшествия до вратата.

— Виждаш ли? Казах ти, че ще успеем — усмихна се той.

Усмивката му изчезна, когато тежка снежна топка се разби във вратата точно между физиономиите ни. Той се обърна гневно към поляната, но десетките студенти, които се прицелваха във всички посоки, охладиха ентузиазма му за отмъщение.

Отвори вратата, загледан в снега, топящ, се по боядисаната метална плоскост.

— Да влизаме.

— Добра идея — кимнах аз.

Поведе ме за ръка покрай бюфета, като се захвана да трупа различни димящи ястия върху табла. Касиерката се беше отказала от предвидимото си озадачено изражение още преди седмици, свиквайки с този ни обичай.

— Аби — кимна ми Бразил и смигна на Травис. — Имате ли планове за другата седмица?

— Ще си бъдем тук. Братята ми си идват — отвърна Травис разсеяно, докато подреждаше малките чинии от стиропор на масата.

— Ще убия Дейвид Лапински! — заяви Америка, като изтръска снега от косата си.

— Пряк удар! — смееше се Шепли. Америка го стрелна предупредително с очи и смехът му премина в нервно кискане. — Исках да кажа, какъв задник!

Всички се засмяхме на покаяното му изражение, докато я гледаше как фучи покрай бюфета. После бързо я последва.

— Мъж под чехъл — коментира с отвращение Бразил.

— Америка малко се е напрегнала — обясни Травис. — Тази седмица ще се запознае с родителите му.

Бразил повдигна вежди.

— Значи те двамата...

— Да — кимнах аз, — сериозно е.

— Леле.

Той шокирано разбута храната в чинията си. Объркването му беше осезаемо. Всички бяхме млади и Бразил просто не можеше да проумее обвързването на Шепли.

— Когато ти се случи, Бразил... ще разбереш — каза Травис и ми се усмихна.

Столовата жужеше от вълнение — както от спектакъла навън, така и от бързо приближаващите последни занятия преди ваканцията. Със запълването на местата неспирният поток от бърбещи гласове нарасна до екот, като всички се опитваха да надвикат шума.

Докато се върнат с таблите си, Шепли и Америка се бяха помирили. Тя доволно седна на свободното място до мен, като не спираше да говори за предстоящата среща с родителите. Заминаваха още същата вечер: идеалното извинение за един от непоносимите изблици на Америка.

Тя чоплеше хляба си и се тюхкаше какво да си вземе и колко багаж може да носи, без да направи лошо впечатление, но като цяло се държеше.

— Казах ти, миличка. Ще те обикнат. Ще те обикнат, както аз те обичам. Обичам те — каза Шепли и прибра косата ѝ зад ухото.

Америка въздъхна и крайчетата на устните ѝ се вдигнаха нагоре както винаги, когато той я успокоеше.

Телефонът на Травис започна да вибрира и се плъзна на няколко сантиметра по масата. Той не му обърна внимание, зает да разказва на Бразил за първата ни игра на покер с братята му. Аз обаче погледнах дисплея и като видях името, го потупах по рамото.

— Трав?

Без да се извини, той се обърна към мен с цялото си внимание.

— Да, Вrabчо?

— Може би ще искаш да вдигнеш.

Той погледна телефона си и въздъхна.

— Или не.

— Може да е важно.

Той сви устни и поднесе телефона към ухото си.

— Какво става, Адам? — Очите му шареха из салона, докато слушаше и от време на време кимаше. — Това е последният ми бой, Адам. Още не съм сигурен. Няма да дойда без нея, а Шепли няма да бъде в града. Знам... чух те. Хм... това всъщност не е лоша идея.

Аз се намръщих, като видях как светват очите му при идеята на Адам, каквато и да беше тя. Щом затвори, го погледнах с очакване.

— Ще бъде достатъчно, за да си платя наема за следващите осем месеца. Адам е поканил Джон Савидж. Той се опитва да стане професионалист.

— Не съм го виждал да се бие, а ти? — облегна се напред Шепли.

Травис кимна.

— Само веднъж в Спрингфилд. Добър е.

— Не достатъчно — казах аз. Травис се наведе и признателно ме целуна по челото. — Мога да си остана вкъщи, Трав.

— Не — поклати глава той.

Не искам да те удрят като последния път, защото се притесняваш за мен.

— Не, Вrabчo.

— Ще те чакам — уверих го аз, като се опитвах да изглеждам пощастлива, отколкото се чувствах.

— Ще помоля Трент да дойде. Той е единственият, на когото бих се доверил, за да се съсредоточа върху боя.

— Много благодаря, задник — измърмори Шепли.

— Ти имаше своя шанс — подразни го Травис, макар и не съвсем на шега.

Шепли изкриви огорчено устни. Той продължаваше да се чувства виновен за случилото се в „Хелертон“. Извиняваше ми се ежедневно седмици наред, след което чувството му за вина стана достатъчно управляемо, за да си страда мълчаливо. Двете с Америка се опитвахме да го убедим, че не е виновен, но Травис продължаваше да го държи отговорен.

— Шепли, ти не беше виновен. Точно ти го разкара от мен, не помниш ли? — казах аз, като се пресегнах през Америка, за да го потупам по ръката. После се обърнах към Травис. — Кога е боят?

— По някое време другата седмица — вдигна рамене той. — Искам да дойдеш. Имам нужда от теб там.

Аз се усмихнах и подпрях брадичка на рамото му.

— Значи ще дойда.

Травис ме изпрати до следващата лекция. Наложих се няколко пъти да ме хване по-здраво, когато краката ми се подхлъзваха на леда.

— Трябва да внимаваш повече — подразни ме той.

— Правя го нарочно. Голям си глупак.

— Ако искаш да те прегръщам, достатъчно е да кажеш — отвърна той и ме притисна към гърдите си.

Без да обръщаме никакво внимание на преминаващите студенти и прелитащите снежни топки, той впи устни в моите. Краката ми се вдигнаха от земята и той продължи да ме целува, носейки ме с лекота по пътеката. Когато най-последно ме остави пред вратата на залата, той поклати глава.

— Когато си правим програмата за другия семестър, ще бъде по-удобно, ако имаме повече общи лекции.

— Ще поработя по въпроса — съгласих се аз и го целунах за последно, преди да се отправя към мястото си.

Вдигнах очи и Травис ми се усмихна още веднъж, след което тръгна към съседната сторада, където той имаше занятия. Моите състуденти бяха свикнали с безсрамните ни прояви на чувства толкова, колкото неговите — с няколкоминутните му закъснения.

Времето мина изненадващо бързо. Предадох последния си тест за деня и се отправих към „Морган Хол“. Кара седеше на обичайното си място на леглото.

— Заминаваш ли? — попита ме тя, докато ровех в чекмеджетата си.

— Не, само ми трябват някои неща. Отивам към корпуса за естествени науки да взема Трав и после ще бъда цяла седмица в апартамента.

— Предположих — отвърна Кара, без да вдига поглед от книгата си.

— Приятна ваканция, Кара.

— Мхм.

Университетът и околностите му бяха опустели и само неколцина души продължаваха да се мотаят. Когато свих зад ъгъла, видях Травис, който стоеше отвън и допушваше цигарата си. Носеше плетена шапка върху бръснатата си глава, а едната му ръка беше пъхната в джоба на износеното тъмнокафяво кожено яке. От ноздрите му излизаше дим. Той гледаше надолу към земята, потънал в мислите си. Едва когато стигнах на няколко крачки от него, забелязах колко е вгълбен.

— Какво има, мило? — попитах аз.

Той не вдигна очи.

— Травис?

Миглите му потрепнаха, като чу гласа ми, и притеснението бе изместено от насилена усмивка.

— Здравсти, Вrabчо.

— Всичко наред ли е?

— Вече да — каза той и ме притисна към себе си.

— Добре. Какво става? — Повдигнах вежди и се смръщих, за да подчертая съмнението си.

— Просто имам много неща на главата си — въздъхна той. Като видя, че очаквам още, продължи: — Тази седмица, боят, твоето присъствие...

— Казах ти, ще си остана у дома.

— Имам нужда от теб там — заяви той и хвърли цигарата си на земята.

Загледа се как изчезва в дълбокия отпечатък от стъпка в снега, а после хвана ръката ми в своята и ме поведе към паркинга.

— Говори ли с Трент? — попитах го аз.

Той поклати глава.

— Звънях, но не вдигна. Чакам да се обади.

Америка свали прозореца и подаде глава от чарджъра на Шепли.

— Побързайте! Умряхме от студ!

Травис се усмихна и ускори крачка, а като стигнахме, ми отвори вратата, за да вляза. Шепли и Америка повтаряха същия разговор, който водеха, откакто тя бе разбрала, че ще се запознава с техните, а аз наблюдавах Травис, който гледаше през прозореца. Точно когато спряхме пред апартамента, телефонът му иззвъня.

— Какво става, по дяволите, Трент? Звънях ти преди часове. Не е като да си свъръхзает с работа или нещо подобно. Както и да е. Слушай, трябва ми услуга. Другата седмица имам бой. Искам да дойдеш. Не знам кога е, но когато ти се обадя, трябва да се появиш до час. Ще можеш ли? Можеш или не, тъпако? Защото искам да държиш под око Врабчо. Предния път я докопа някакъв задник и... да. — Гласът му стана нисък и страховит. — Погрижих се. Та ако ти се обадя...? Благодаря ти, Трент.

Травис затвори телефона и облегна глава назад.

— Сега спокоен ли си? — попита Шепли, като го гледаше в огледалото.

— Да. Не бях сигурен как ще се справя без него.

— Казах ти — подзех отново аз.

— Врабчо, колко пъти да ти повтарям? — намръщи се той.

Аз поклатих глава на нетърпеливия му тон.

— Просто не разбирам. Преди не ти бях нужна.

Пръстите му леко погалиха бузата ми.

— Преди не те познавах. Когато не си там, не мога да се съсредоточа. Чудя се къде си, какво правиш... когато си там и те виждам, мога да се концентрирам. Знаем, че е лудост, но е така.

— Много ми харесва тази лудост — отвърнах аз и го целунах по устните.

— Очевидно — промърмори под нос Америка.

Травис ме притискаше плътно до себе си в тъмнината на „Кийтън Хол“. Парата от дъха ми се смесваше с неговата в студения вечерен въздух и аз чувах приглушените разговори на хората, които се вмъкваша през странична врата на няколко крачки от нас, без да ни забелязват.

„Кийтън“ беше най-старата сграда в Източния и макар че и преди се бяха провеждали боеве тук, сега бях неспокойна. Адам очакваше много хора, а мазето не беше най-просторното. Покрай старите тухлени стени бяха наредени греди, свидетелстващи за течащите в момента ремонти.

— Това е една от най-лошите идеи на Адам досега — измърмори Травис.

— Вече е късно за промяна — отвърнах аз, като оглеждах скелетата.

Телефонът му светна и той го отвори. Синият дисплей освети лицето му и аз най-последно видях двете тревожни бръчки между веждите му, за които вече знаех, че ще са там.

— Изглеждаш нервен тази вечер — прошепнах аз.

— Ще се почувствам по-добре, когато Трент си довлече задника.

— Тук съм, мрънкало! — обади се тихо Трент.

В тъмното едва виждах силуета му, но усмивката му грейна на лунната светлина.

— Как си, сестричке? — Той ме прегърна с една ръка, а с другата закачливо блъсна Травис.

— Добре съм, Трент.

Травис веднага се отпусна и ме поведе за ръка към задната част на сградата.

— Ако се появят ченгета и се разделим, чакайте ме в „Морган Хол“ — каза той на брат си. Спряхме до отворен прозорец ниско до земята — сигнал, че Адам е вътре и чака.

— Подиграваш се с мен — възмути се Трент, като видя прозореца. — Дори Аби едва ще мине оттук...

— Ще минеш — успокой го Травис и пропълзя в мрака навътре.

Както много пъти досега, аз се промъкнах и скочих долу, сигурна, че Травис ще ме хване.

Изчакахме няколко секунди, докато Трент с пъшкане се оттласна от площадката и скочи на пода, като едва не падна.

— Имаш късмет, че обичам Аби. За никой друг не бих го направил — изръмжа той и изтупа тениската си.

Травис подскочи и с бързо движение затвори прозореца.

— Оттук — каза той и ни поведе в тъмнината.

Към средата на коридора стиснах здраво ръката му, а Трент ме хвана за тениската. Краката ни стържеха по ситни камъчета върху бетона. Зениците ми се разшириха в опит да привикнат към мрака в мазето, но нямаше никаква светлина, която да им помогне да се фокусират.

След третия завой Трент въздъхна.

— Никога няма да успеем да се измъкнем оттук.

— Просто ще ме следвате — заяви Травис, подразнен от мрънкането му. — Всичко ще бъде наред.

Когато се появи светлина, разбрах, че приближаваме, а щом приглушеният тътен на тълпата премина в рев, в който се чуваха числа и имена, беше ясно, че сме стигнали. В стаята, в която Травис чакаше да бъде повикан, обикновено имаше само една лампа и стол, но сега заради ремонтите беше пълно с чинове, столове и покрито с бели чаршафи оборудване.

Докато Травис и Трент обсъждаха стратегията за боя, аз надникнах навън. Помещението беше претъпкано и цареше хаос като при последния бой, но беше по-тясно. Множество мебели, също покрити с прашни чаршафи, бяха избутани покрай стените, за да се освободи повече място за зрителите.

Беше по-тъмно от обичайното и аз предположих, че Адам не желае да привлича внимание отвън. От таваните висяха лампи и хвърляха мътна светлина върху парите, които хората държаха високо във въздуха, докато още се приемаха залози.

— Вrabчо, чу ли? — докосна ме по ръката Травис.

— Какво? — примигнах аз.

— Искам да стоиш до тази врата. И през цялото време дръж Трент за ръка.

— Няма да мръдна. Обещавам.

Травис се усмихна и съвършената му трапчинка хлътна в бузата.
— Сега ти изглеждаш нервна.

Аз погледнах към вратата, после към него.

— Имам лошо чувство, Трав. Не за боя, а... нещо друго. От това място ме побиват тръпки.

— Няма да стоим дълго — увери ме той. Прозвуча гласът на Адам от рупора и аз почувствах две топли познати ръце върху лицето си. — Обичам те. — Травис ме прегърна, вдигна ме във въздуха и ме притисна към себе си, за да ме целуне. После ме остави на пода и праметна ръката ми през тази на Трент. — Не я изпускай от очи — заръча му той. — Дори за секунда. Започне ли боят, всички полудяват.

— ... Да приветстваме участника в днешния мач... ДЖОН САВИДЖ!

— Ще я пазя с живота си, братле — увери го Трент, като стисна ръката ми. — А сега върви да нариташ задника на тоя и да се махаме оттук.

— Травис Мадокс, Лудото куче! — изкрещя Адам през рупора.

Тълпата ревна оглушително, когато Травис излезе. Аз вдигнах поглед към Трент. На лицето му играеше съвсем лека усмивка. Друг може би нямаше да забележи, но аз видях гордостта в очите му.

Травис стигна до средата на кръга и аз преглътнах. Джон не беше много по-едър, но изглеждаше различен от всички, с които Травис се беше бил досега, включително онзи във Вегас. Не се опитваше да го стресне със суровия си поглед както другите, а го изучаваше и мислено се подготвяше за боя. Макар да беше аналитичен, в погледа му се четеше и пълна липса на разум. Още преди да започне боят, знаех, че този път Травис се изправя пред същински демон.

Той като че ли също забеляза разликата. Обичайната му самодоволна усмивка я нямаше, беше заменена от напрегнат поглед. Когато прозвуча сигналът за начало, Джон нападна.

— Божичко — ахнах аз и стиснах Трент за ръката.

Трент се движеше в синхрон с Травис, сякаш двамата бяха едно цяло. Аз се присвивах при всяко замахване на Джон, като се борех с желанието да затворя очи. Нямаше напразни движения; Джон беше ловък и точен. В сравнение с този всички други мачове на Травис изглеждаха мудни. Суровата сила на ударите сама по себе си бе

впечатляваща, сякаш всичко беше плод на някаква съвършена хореография и много репетиции.

Въздухът беше тежък и застоял, наситен с вдигналия се от чаршафите прах, който дразнеше гърлото ми при всяко вдишване. С напредването на боя зловещото ми предчувствие се засилваше все повече. Не можех да се отърся от него, но внимавах да стоя на едно място, за да може Травис да се съсредоточи.

Както в един миг бях хипнотизирана от спектакъла в средата на мазето, така в следващия нещо ме блъсна отзад. Главата ми се отметна от удара, но аз се стегнах и останах на мястото си.

Трент се обърна и сграбчи двама мъже зад гърба ми за тениските, след което ги хвърли на пода, сякаш бяха парцалени кукли.

— Назад или ще ви убия! — извика той на околните, които гледаха падналите. Стиснах го още по-здраво, а той потупа ръката ми. — Всичко е наред, Аби. Гледай боя.

Травис се справяше добре и аз си отдъхнах, когато от лицето на противника му шурна кръв. Тълпата ревеше все по-силно, но заплахата на Трент държеше хората около нас на безопасно разстояние. Травис нанесе силен удар и хвърли поглед към мен, след което бързо насочи вниманието си отново към Джон. Движенията му бяха плавни, почти пресметливи, сякаш предугаждаше нападенията на Джон, преди той да ги осъществи.

Видимо нетърпелив, Джон уви ръце около Травис и го натисна на пода. Тълпата като едно цяло се сви около кръга, за да вижда какво се случва долу.

— Не го виждам, Трент! — извиках аз, подскачайки на пръсти.

Трент се огледа и видя дървения стол на Адам. С почти танцувално движение ме прехвърли от едната си ръка към другата и ми помогна да се кача на него.

— Сега виждаш ли го?

— Да! — отговорих аз, като стисках ръката му, за да не залитна. — Отгоре е, но Джон го е приклепил с крака за врата!

Трент се надигна на пръсти, сви свободната си ръка около устата си като фуния и извика:

— Спукай му задника, Травис!

Хвърлих бърз поглед към него и веднага се обърнах напред, за да видя мъжете на пода.

Изведнъж Травис се изправи, но Джон все така го стискаше с крака за врата. Травис падна на колене и тръшна с унищожителен замах гърба и главата на противника си в бетонния под. Краката на Джон се отпуснаха безжизнено и освободиха врата на Травис, който изнесе лакътя си назад и започна да обсипва Джон с юмруци, докато Адам не го дръпна и не хвърли червения плат върху отпуснатото тяло на Джон.

Залата изригна в аплодисменти за Травис, а Адам вдигна ръката му високо във въздуха. Трент ме стисна за крака, горд от победата на брат си. Травис ме погледна с широка окървавена усмивка. На дясното му око вече личеше оток.

Докато парите се предаваха от ръка на ръка и множеството се готвеше да се разотиде, погледът ми попадна върху една от газените лампи, която се люлееше силно в ъгъла. Течността капеше от основата ѝ върху чаршафа долу. Коремът ми се сви.

— Трент?

Когато най-сетне успях да привлека вниманието му, посочих ъгъла. В този момент лампата се откачи, падна върху чаршафа и тутакси избухна в пламъци.

— Мамка му! — изруга Трент и ме сграбчи за краката.

Неколцина мъже около огъня отскочиха назад и гледаха потресени как пламъците се прехвърлят върху съседния чаршаф. В ъгъла се събраха облаци черен дим, а всички хора в стаята изпаднаха в паника и се заблъскаха към изходите.

Погледът ми срещна този на Травис. На лицето му беше изписан истински ужас.

— Аби! — изкрещя той и се опита да разбута морето от хора около себе си.

— Хайде! — извика Трент и ме дръпна от стола.

Стаята притъмня и се чу силен пукот. Другите лампи се подпалваха и пръсваха с малки експлозии, усиляйки още повече пожара. Трент ме грабна за ръката и ме дръпна зад себе си, след което се опита да си пробие път в тълпата.

— Не можем да излезем оттам! — извиках аз. — Трябва да се върнем откъдето дойдохме!

Трент се огледа, докато обмисляше плана за бягство сред хаоса. Потърсих с очи Травис; той се опитваше да достигне до нас, но

тълпата го отдалечаваше. Възбудените викове отпреди малко се бяха превърнали в ужасени писъци на страх и отчаяние, докато всички се мъчеха да стигнат до изходите.

Трент ме дръпна към вратата, а аз се обърнах и протегнах ръка назад.

— Травис!

Той кашляше и махаше с ръка да разсее дима.

— Насам, Трав! — извика Трент.

— Изведи я оттук, Трент! Изведи Врабчо! — нареди му Травис, кашляйки.

Трент ме погледна объркано. Виждах страха в очите му.

— Не знам пътя.

Огледах се още веднъж за Травис. Силуетът му се мяркаше зад пламъците, които се разрастваха помежду ни.

— Травис!

— Вървете! Ще ви настигна навън! — Гласът му потъна в шумотевицата наоколо.

Сграбчих Трент за ръкава.

— Насам! — казах му.

Сълзите и димът пареха очите ми. Десетки изпаднали в паника хора делеяха Травис от единствения му изход.

Дръпнах Трент за ръката и разбутах хората пред себе си. Стигнахме до вратата и аз се огледах. Два тъмни коридора бяха слабо осветени от огъня зад нас.

— Насам! — повторих аз и отново го дръпнах.

— Сигурна ли си? — Гласът му беше изпълнен със съмнение и страх.

— Хайде!

Колкото по-напред отивахме, толкова по-тъмно ставаше. След няколко секунди започнах да дишам по-леко. Димът остана зад гърба ни, но писъците не стихваха. Напротив, бяха по-силни и неистови отпреди. Ужасяващите звуци затвърдиха решителността ми и аз вървах бързо и уверено. След втория завой се движехме слепешком в мрака. Бях протегнала ръка напред и опипвах стената, а с другата ръка държах Трент.

— Дали е успял да излезе? — попита той.

Въпросът му ме разсея и аз се помъчих да пропъдя отговора от съзнанието си.

— Не спирай — казах сподавено.

Трент се поколеба, но когато го дръпнах отново, внезапно се появи малка светлина. Той държеше запалка и присвиваше очи, търсейки пътя. Проследих пламъчето и видях една врата.

— Оттук! — извиках аз и го дръпнах за ръката.

Докато тичахме през следващата стая, в мен се блъсна стена от хора и ме повали на земята. Три жени и двама мъже с изцапани лица ме гледаха с разширени изплашени очи. Едното момче протегна ръка и ми помогна да стана.

— Тук, долу, има някакви прозорци, през които можем да излезем! — каза то.

— Оттам идваме, няма нищо — поклатих глава аз.

— Сигурно сте ги пропуснали. Знам, че са в тази посока! Трент ме дръпна за ръката.

— Хайде, Аби, те знаят пътя!

Поклатих глава.

— С Травис дойдохме оттук. Сигурна съм.

Той ме стисна по-здраво.

— Казах на Травис, че няма да те изпусна от поглед. Отиваме с тях.

— Трент, бяхме там... там няма прозорци!

— Хайде, Джейсън! — извика едно от момичетата.

— Тръгваме — каза Джейсън и погледна към Трент.

Той отново ме дръпна за ръката, но аз се съпротивих.

— Трент, моля те! Оттук е, убедена съм!

— Аз тръгвам с тях. Моля те, ела с мен.

Поклатих глава, по бузите ми се стичаха сълзи.

— Била съм тук и преди. Това не е пътят!

— Идваш с мен! — изкрещя той и ме дръпна за ръката.

— Трент, спри! Вървим в грешна посока!

Краката ми се плъзгаха по бетонния под, докато той ме влачеше, но когато миризмата на дим се усили, аз се отскубнах и хукнах обратно.

— АБИ! АБИ! — викаше Трент.

Продължих да тичам, протегнала ръце пред себе си в очакване на стена.

— Хайде! Тя ще те убие! — каза някакво момиче.

Рамото ми се удари в един ъгъл и аз се завъртях и паднах на земята. Запълзях по пода, протегнала разтрепераната си ръка напред. Когато пръстите ми напипах камък, продължих да ги движа нагоре и се изправих на крака. Под ръката ми се появи врата и преминах в следващата стая.

Тъмнината беше безкрайна, но пропъждах паниката, внимателно пристъпвах в права линия и търсех следващата стена с ръка. Минаха няколко минути. Виковете и стоновете зад гърба ми звънтяха в ушите ми и усещах как в мен се надига силен страх.

— Моля те — прошепнах в мрака, — нека това е пътят.

Напипах още една врата и щом минах през нея, пред мен проблесна сребърен сноп светлина. Лунните лъчи нахлуваха през прозореца и от гърлото ми се откъсна ридание.

— Т-трент! Тук е! — извиках. — Трент!

Присвих очи, като зърнах някакво движение в далечината.

— Трент?

Сърцето ми биеше неудържимо в гърдите. След секунди по стените затанцуваха сенки и очите ми се разшириха от ужас, когато осъзнах, че това не са хора, а трепкащите светлини на приближаващите пламъци.

— Божичко! — изтръпнах аз, като погледнах прозореца.

Травис го беше затворил, а аз не можех да го достигна.

Огледах се за нещо, на което да стъпя. Покрай стените имаше наредени дървени мебели, покрити с бели чаршафи. Същите чаршафи, които щяха да подхранват пламъците, докато стаята се превърне в огнен ад.

Грабнах чаршафа от един чин, вдигайки облак прах, хвърлих го на земята и започнах да влача масивната мебел към прозореца. Приблжих я до стената и се качих отгоре, като кашлях от дима, проникващ бавно в стаята. Прозорецът беше на метър над главата ми.

Изпъшках, докато се мъчех да го отворя, непохватно въртях дръжката между напъните, но той не поддаваше.

— Хайде, мамка ти! — извиках аз и се подпрях на ръце.

После се дръпнах назад и използвах тежестта на тялото си с малкото сила, която имах, за да го отворя. Не се получи, затова пъхнах нокти под ръбовете и задърпах; имах чувството, че ноктите ми ще се изтръгнат от кожата. С периферното си зрение зърнах светлина и извиках, като видях как огънят настъпва по белите чаршафи в коридора, по който бях минала само преди секунди.

Погледнах пак нагоре към прозореца и отново впих нокти в ръбовете му. По пръстите ми се стичаше кръв, металът се забиваше в кожата ми. Инстинктите обаче надделяваха над всички сетива и свила ръце в юмруци, заблъсках по стъклото. То едва-едва се пропука, омазано и опръскано с кръвта ми.

Ударих го още веднъж с юмрук, после свалих обувката си и замагнах с все сила. В далечината виеха сирени, а аз ридаех, блъскайки с ръце прозореца. Остатъкът от живота ми беше на сантиметри от мен, от другата страна на прозореца. Още веднъж впих нокти в ръбовете, после заудрях с две ръце по стъклото.

— ПОМОЩ! — закрещях аз, като видях пламъците да приближават. — НЯКОЙ ДА МИ ПОМОГНЕ!

Зад себе си чух пресипнало кашляне.

— Врабчо?

Обърнах се, разпознала гласа. Травис стоеше на вратата, целият в сажди.

— ТРАВИС! — извиках аз, скочих от чина и се спуснах към него, изтощена и мръсна.

Блъснах се в него и той ме прегърна, кашляйки, докато се опитваше да си поеме въздух. После хвана лицето ми.

— Къде е Трент? — попита той с дрезгав, немощен глас.

— Тръгна след тях! — промълвих аз, а по лицето ми се стичаха сълзи. — Опитах се да го накарам да дойде с мен, но не се съгласи!

Травис погледна приближаващите пламъци и се намръщи. Аз се закашлях, когато димът изпълни дробовете ми. Той ме погледна. Очите му плуваха в сълзи.

— Ще се измъкнем, Враб — увери ме той, като притисна бързо и твърдо устни в моите, след което се качи на чина.

Натисна прозореца и завъртя дръжката с мускули, потръпващи от напрежението.

— Дръпни се, Аби! Ще разбия стъклото!

Твърде уплашена, аз направих само крачка назад. Травис изнесе назад лакътя си и удари прозореца с юмрук. Извърнах се, като закрих лице с окървавените си ръце от посипалите се върху мен стъкла.

— Хайде! — извика той и ми подаде ръка.

Въздухът в стаята се нажежи от пламъците. Травис ме вдигна във въздуха и ме избута навън.

Изчаках на колене той също да се качи и му помогнах да се изправи. Сирените виеха от другата страна на сградата, а по тухлите на съседните сгради танцуваха червените и сините светлини на пожарните и полицейските автомобили.

Втурнахме се към множеството, насъбрало се пред сградата, и заоглеждахме мръсните лица в търсене на Трент. Травис крещеше името на брат си, но с всеки вик гласът му ставаше все по-отчаян. Той извади телефона си, за да провери дали има пропуснато обаждане, после го затвори и покри уста с почернялата си ръка.

— Трент! — изкрещя той още веднъж, като продължаваше да обхожда гълпата с очи.

Тези, които бяха успели да излязат, се прегръщаха и плачеха зад колите на Бърза помощ и с ужас гледаха как пожарните изливат вода през прозорците, а огнеборците тичат навътре с маркучи в ръка.

Травис прокара ръка по късата си коса и поклати глава.

— Не се е измъкнал — прошепна той. — Не се е измъкнал, Вrabчо.

Със затаен дъх гледах как сълзите оставят следи в саждите на бузите му. Той се свлече на колене и аз паднах до него.

— Трент е умен, Трав. Излязъл е. Трябва да е намерил друг път — успокоявах го аз, като се опитвах да убедя и себе си.

Травис се отпусна в скута ми, стиснал тениската ми с ръце, свити в юмруци. Прегърнах го. Не знаех какво друго да сторя.

Така мина един час. Виковете и плачът на оцелелите и свидетелите бяха заменени от зловеща тишина. С отслабваща надежда гледахме как пожарникарите извеждат още двама души, а после излизат все сами. Докато от Бърза помощ се грижеха за ранените и линейките се отдалечаваха с обгорените жертви, ние просто чакахме. След още половин час нямаше шанс за спасяване на изнесените. Земята беше покрита с тела, които значително надвишаваха по брой

оцелелите. Травис не отделяше очи от вратата в очакване да изнесат брат му от пепелта.

— Травис?

Обърнахме се едновременно и видяхме Адам. Травис се изправи и ми помогна да стана.

— Радвам се, че сте се измъкнали — каза Адам с шокиран, объркан вид. — Къде е Трент?

Травис не отговори.

Погледите ни се върнаха към овъглените останки от „Кийтън Хол“. От прозорците продължаваше да излиза гъст черен дим. Зарових лице в гърдите на Травис и стиснах очи с надеждата, че всеки момент ще се събудя.

— Трябва... трябва да се обадя на татко — каза Травис и сбръчка чело, докато отваряше телефона си.

Аз си поех въздух, като се молех в гласа ми да прозвучи повече сила, отколкото действително имах.

— Може би трябва да изчакаш, Травис. Още нищо не знаем.

Той не вдигна очи от клавиатурата. Устната му трепереше.

— Не трябваше да става така. Той изобщо не трябваше да е там.

— Това беше нещастен случай, Травис. Не можеш да предвидиш, че ще се случи такова нещо — опитах се да го успокоя аз, като го докоснах по бузата.

Лицето му се сгърчи и той стисна очи. После си пое дълбоко въздух и започна да набира баща си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

САМОЛЕТ

Цифрите на дисплея изчезнаха, на тяхно място се появи име и телефонът иззвъня. Очите на Травис се разшириха.

— Трент? — От устните му се откъсна изненадан смях, а като ме погледна, на лицето му се разля усмивка. — Трент е!

— Аз ахнах и го стиснах за ръката. — Къде си? Как така пред „Морган“? Идвам след секунда, да не си мръднал!

Хукнах напред, мъчейки се да не изоставам от Травис, който тичаше към общежитието и ме влачеше за ръка. Когато стигнахме до „Морган“, дробовете ме боляха за въздух. Трент се спусна по стълбите и се втурна към нас.

— Божичко, братле! Мислех, че сте изгорели! — каза той и ни стисна толкова силно, че не можех да си поема дъх.

— Задник такъв! — извика Травис и го блъсна. — Мислех, че си умрял! Чаках пожарникарите да изнесат овъгленото ти тяло!

Травис се намръщи, после го прегърна. Протегна ръка, напипа тениската ми и притегли и мен към себе си. След няколко секунди пусна брат си и ме изгледа извинително.

— Съжалявам, Аби. Паникьосах се.

Аз поклатих глава.

— Важното е, че си добре.

— Аз ли? За предпочитане е да бях мъртъв, ако Травис ме беше видял да излизам от сградата без теб. Опитах се да те намеря, след като избяга, но се изгубих и трябваше да открия друг път. Обикалях сградата да търся онзи прозорец, но налетях на ченгета и те ме накараха да се махна. Откачих тук!

Травис изтри бузите ми с палци. После вдигна тениската си и избърса саждите от лицето си.

— Да се махаме оттук. След малко ще плъзнат ченгетата.

Той прегърна брат си още веднъж и двамата тръгнахме към хондата на Америка. Докато закопчавах колана си, се закашлях и

Травис се намръщи.

— Може би трябва да те заведа в болницата да те прегледат.

— Добре съм — уверих го аз и преплетох пръсти в неговите.

Сведох очи и видях дълбока рана на кокалчетата му.

— Това от боя ли е, или от прозореца?

— От прозореца — отговори той, като отново се намръщи при вида на окървавените ми нокти.

— Ти спаси живота ми.

— Нямаше да си тръгна без теб.

— Сигурна бях, че ще дойдеш — казах аз и стиснах пръстите му между своите.

Държахме се за ръце, докато не стигнахме до апартамента. Когато влязох под душа да отмия алените петна и саждите от кожата си, не можех да различа коя кръв на кого е. Но дори след като се строполих на леглото на Травис, все още усещах миризмата на дим и изгорена кожа.

— Заповядай — каза той и ми подаде чаша с кехлибарена течност. — Ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не съм уморена.

Той отново ми подаде чашата.

— Опитай се да си починеш малко, Врабчо.

— Страхувам се да затворя очи — признах аз, като взех чашата и я изпих на един дъх.

Той я пое, остави я на нощното шкафче и седна до мен. Седяхме така часове наред и просто мълчахме. Стиснах очи, когато съзнанието ми се изпълни със спомените за ужасените викове на попадналите в капана на мазето. Не знаех колко време ще мине, докато забравя, нито дали въобще някога ще се случи.

Топлата ръка на Травис върху коляното ми ме извади от кошмара наяве. — Много хора загинаха тази вечер.

— Знам.

— Чак утре ще разберем колко точно.

— На излизане с Трент срещнахме една група. Чудя се дали са оцелели. Изглеждаха толкова уплашени.

Очите ми се напълниха със сълзи, но преди да се стекат по бузите ми, Травис ме прегърна. Притисната в кожата му моментално се почувствах защитена. Усещането, че в ръцете му съм на мястото си,

някога ме ужасяваше, но в този миг бях благодарна, че мога да се чувствам така сигурна след такова ужасяващо преживяване. Имаше само една причина да изпитвам това.

Аз му принадлежах.

Тогава разбрах. Без капка съмнение, без да ме е грижа какво ще си помислят другите, без страх от грешки и последствия, аз се усмихнах на думите, които щях да изрека.

— Травис? — прошепнах в гърдите му.

— Да, миличка? — промълви той в косата ми.

В този момент телефоните ни иззвъняха едновременно и като му подадох неговия, вдигнах своя.

— Ало?

— Аби! — изпищя Америка.

— Добре съм, Мер. Всички сме добре.

— Току-що чух! Само за това говорят по новините!

Чух как Травис до мен обяснява на Шепли и направих всичко възможно да успокоя Америка. След като отговорих на десетките ѝ въпроси и максимално спокойно преразказах най-страшните мигове от живота си, аз се успокоих в момента, в който Травис сложи ръка върху моята.

Струваше ми се, че разказвам нечия друга история, седнала в уютния апартамент на Травис, на милион километри от кошмара, който можеше да ни убие. Когато свърших, Америка заплака, осъзнала колко лесно сме може ли да изгубим живота си.

— Веднага започвам да стягам багажа. Утре сутринта се прибираме — подсмръкна тя.

— Не, Мер, няма нужда. Добре сме.

— Трябва да те видя. Да те прегърна, за да повярвам, че всичко е наред.

— Наистина сме добре. Ще ме прегърнеш в петък.

— Обичам те — подсмръкна тя отново.

— И аз те обичам. Постарайте се да си изкарате добре.

Травис ме погледна и притисна телефона до ухото си.

— Прегърни момичето си, Шеп. Звучи разстроено. Знам, човече... аз също. Доскоро.

Травис затвори секунди след мен и двамата помълчахме малко, опитвайки се да асимилираме случилото се. Накрая той се отпусна на

възглавницата и ме притегли върху гърдите си.

— Добре ли е Америка? — попита, загледан в тавана.

— Разстроена е. Ще се оправи.

— Радвам се, че не бяха там.

Стиснах зъби. Дори не бях помислила какво можеше да се случи, ако не бяха заминали при родителите на Шепли. Спомних си ужасените лица на момичетата в мазето, които се мъчеха да избягат. На тяхно място сред пламъците видях изплашените очи на Америка. Призля ми и потреперих, като си представих красивата ѝ руса коса, цялата в мръсотия и сажди сред другите тела на поляната.

— Аз също.

— Съжалявам. Ти преживя много тази вечер. Няма защо да добавям още.

— Ти също беше там, Трав.

Той замълча за няколко секунди и точно когато отворих уста да кажа нещо, си поех дълбоко въздух.

— Аз не се плаша често. Уплаших се първата сутрин, когато се събудих, а ти не беше до мен. Уплаших се, когато ме остави след Вегас. Уплаших се, когато помислих, че ще трябва да съобщя на татко, че Трент е загинал в пожара. Но когато те видях от другата страна на пламъците... бях ужасен. Стигнах до вратата, бях на няколко крачки от изхода, но не можах да изляза.

— Какво? Ти луд ли си? — рязко вдигнах глава и го погледнах в очите.

— Никога не съм бил толкова наясно за нещо. Обърнах се, тръгнах към онази стая и те намерих там. Нищо друго нямаше значение. Дори не знаех дали ще успеем да излезем. Искрах само да бъда при теб, каквото и да значи това. Единственото, от което се страхувам, е живот без теб, Врабчо.

Надигнах се и нежно го целунах. Когато устните ни се разделиха, се усмихнах.

— Значи няма от какво да се боиш. Ще бъдем заедно завинаги.

Той въздъхна.

— Знаеш ли, бих направил всичко от самото начало. Не бих заменил и една секунда, стига да бъдем тук, в този момент.

Очите ми натежаха и си поех дълбоко въздух. Дробовете ми се съпротивяваха, пареха от дима. Закашлях се, а после се отпуснах,

усетила топлите устни на Травис върху челото си. Ръката му ме погали по влажната коса. Чувах как сърцето му бие равномерно в гърдите.

— Това е — въздъхна той.

— Кое?

— Мигът. Когато те гледам как спиш... този покой на лицето ти. Това е. Не съм го изпитвал, отпреди мама да почине, но сега отново го усещам. — Той въздъхна отново и ме придърпа още по-близо до себе си. — Още когато те срещнах, разбрах, че в теб има нещо, от което се нуждая. Оказа се, че изобщо не е нещо в теб. А просто самата ти.

Крайчецът на устните ми се повдигна и аз зарових лице в гърдите му.

— Ние, Травис. Нищо не изглежда смислено, ако не сме заедно. Забелязал ли си?

— Дали съм забелязал? Цяла година ти го разправям! — подразни ме той. — Вече е съвсем ясно. Мацки, скандали, раздели, Паркър, Вегас, дори пожари... нашата връзка може да устои на всичко.

Повдигнах отново глава, видяла задоволството в очите му, когато ме гледа. Напомни ми за покоя, който бях разчела по лицето му, когато изгубих баса, когато за пръв път му казах, че го обичам, сутринта след танца ни на Свети Валентин. Беше подобно, но различно. Това беше абсолютно... завинаги. Предпазливата надежда беше изчезнала от очите му, изместена от пълно доверие. Разпознавах го, защото очите му отразяваха това, което чувствах и аз.

— Вегас? — попитах аз.

Той се намръщи, объркан какво имам предвид.

— Да?

— Мислил ли си някога, че може да се върнем там?

— Не смятам, че е добра идея за мен.

— А ако отидем само за една вечер?

Той се огледа объркано в тъмната стая.

— За една вечер?

— Ожени се за мен — казах аз без колебание и сама се учудих колко бързо и лесно дойдоха думите.

Устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Кога?

Свих рамене.

— Може да си резервираме полет за утре. Ваканция е. И нямам други планове. А ти?

— Веднага ще изоблича блъфа ти — отвърна той и се пресегна за телефона си. — „Американ Еърлайнс“ — каза той, като внимателно наблюдаваше реакцията ми. — Два билета до Вегас, моля. За утре. Хмм... — Погледна ме в очакване да променя решението си. — Два дни, двупосочни. Каквото имате.

Подпрях брадичка на гърдите му, докато направи резервацията. Колкото по-дълго беше на телефона, толкова по-широка ставаше усмивката му.

— Моля те, подай ми картата, Вrabчо — помоли ме той и пак зачака реакцията ми.

Аз се пресегнах с усмивка, извадих картата от портфейла му и му я подадох.

Продиктува номера, като постоянно ме поглеждаше. Когато съобщи срока на валидност и аз не казах нищо, той стисна устни.

— Да, госпожо. Ще си ги вземем от гишето. Благодаря ви.

Подаде ми телефона си и аз го оставих на шкафчето, очаквайки той пръв да каже нещо.

— Току-що ме помоли да се оженя за теб — промълви той, като все още предполагаше, че е някакъв номер.

— Знам.

— Но това беше наистина. Резервирах два билета до Вегас за утре по обяд. Което ще рече, че утре вечер ще се оженим.

— Благодаря.

Той присви очи.

— В понеделник, когато отидеш на занятия, ще бъдеш вече госпожа Мадокс.

— О — изненадах се аз и се огледах наоколо.

— Да не размисли?

— Ще имам доста работа по документите си другата седмица.

Той кимна бавно, изпълнен с предпазлива надежда.

— Значи утре ще се омъжиш за мен?

— Аха — усмигнах се аз.

— Сериозно?

— Да.

— Обичам те! — Той хвана лицето ми с две ръце и притисна устните си в моите. — Толкова много те обичам, Врабчо — повтори той и ме обсипа с целувки.

— Само си го спомни след петдесет години, когато продължавам да те бия на покер — засмях се аз.

Той се усмихна победоносно.

— Ако това значи шейсет или седемдесет години с теб, миличка... имаш абсолютното ми разрешение да правиш каквото поискаш.

Повдигнах вежди.

— Ще съжаляваш за това.

— Обзалагам се, че няма.

Усмихнах се колкото можех по-лукаво.

— Достатъчно сигурен ли си, за да заложиш онзи лъскав мотор отвън?

Той поклати глава, а закачливата усмивка беше изместена от сериозно изражение.

— Ще заложа всичко, което имам. Не съжалявам нито за секунда с теб, Врабчо, и никога няма да съжалявам.

Подадох му ръка и той я улови без колебание, стисна я кратко, а после я вдигна и нежно ме целуна по кокалчетата. Стаята бе тиха; единственият звук беше от устните му, които се отлепиха от кожата ми, и от въздуха, който излезе от дробовете му.

— Аби Мадокс... — прошепна той, а усмивката му грееше на лунната светлина.

Притиснах буза в голите му гърди.

— Травис и Аби Мадокс. Добре звучи.

— Още нямаш пръстен — каза той.

— Това ще го мислим по-късно. Аз те изненадах.

— Тъ... — заекна той, наблюдавайки реакцията ми.

— Какво? — стегнах се аз.

— Само не откачай — каза той и нервно се размърда, като ме стисна по-здраво. — Аз... вече съм се погрижил за тази част.

— Коя част? — попитах аз, като надигнах глава да видя лицето му.

Той впери поглед в тавана и въздъхна.

— Ще откачиш...

— Травис...

Той дръпна едната си ръка от мен и се пресегна към чекмеджето на нощното шкафче, като порови секунда в него.

Аз издухах бретона от очите си.

— Какво? Купил си презервативи?

Травис се засмя.

— Не, Врабчо.

Той се намръщи от усилието и бръкна по-дълбоко в чекмеджето. Щом намери каквото търсеше, погледът му се промени. Без да откъсва очи от мен, извади малка кутийка.

Погледнах малкото кадифено квадратче, което той сложи на гърдите си. После вдигна ръка към възглавницата си и подпря главата си на нея.

— Какво е това? — попитах аз.

— На теб на какво ти прилича?

— Добре. Нека си променя въпроса: кога го купи?

Травис си пое въздух и кутийката се надигна заедно с гърдите му, а после, когато издиша, се спусна надолу.

— Преди известно време.

— Трав...

— Просто един ден го видях и разбрах, че има само едно място, което ще му приляга... твоят съвършен пръст.

— Един ден кога?

— Има ли значение? — Той се размърда притеснено и аз не можах да сдържа смеха си.

— Може ли да го видя? — попитах аз, като изведнъж се почувствах леко замаяна.

Той също се усмихна и погледна към кутийката.

— Отвори я.

Докоснах я с един пръст и усетих мекото кадифе. Хванах златната закопчалка с две ръце и бавно повдигнах капачето. Блясъкът поразя очите ми и аз бързо го затворих.

— Травис!

— Знаех си, че ще откачиш! — заяви той, като седна и обви ръце около моите.

Кутийката се притискаше в дланите ми като малка граната, която може да избухне всеки момент. Затворих очи и поклатих глава.

— Ти луд ли си?

— Знам. Знам какво си мислиш, но просто трябваше да го направя. Това беше Пръстенът. И бях прав! Оттогава не съм виждал друг, толкова съвършен.

Отворих очи. Вместо тревожния поглед, който очаквах, видях, че сияе от гордост. Той нежно отдели ръцете ми от кутийката и като я отвори, извади пръстена от малкия прорез, в който беше поставен. Големият объл диамант блестеше дори на смътната светлина, улавяше всеки лунен лъч с всичките си фасетки.

— Божичко... удивителен е — прошепнах аз, а той пое лявата ми ръка в своята.

— Може ли да го сложа на пръста ти? — попита ме, като се вгледа в мен. Аз кимнах и той плъзна сребрият халка на пръста ми, като я задържа за миг и после я пусна. — Ето това е удивително.

И двамата се загледахме за миг в ръката ми, еднакво поразени от големия диамант върху малкия ми тънък пръст. Халката беше плътна отдолу, а горе се разделяше на две и всяка лентичка от бяло злато беше обсипана с по-малки единични диаманти.

— Това ти е струвало колкото половин кола — казах аз тихо, неспособна да вложа каквато и да било сила в гласа си.

Травис вдигна ръката ми към устните си и аз го погледнах.

— Милион пъти съм си представял как ще изглежда на пръста ти. И ето че сега е там.

— Какво? — усмихнах се аз, като го гледах толкова разчувстван и ухилен.

Той вдигна очи към мен.

— Мислех си, че ще трябва да се потя пет години за този момент.

— И аз го исках не по-малко от теб. Просто имам ужасно безизразно лице на покерджия — отвърнах аз и притиснах устни в неговите.

ЕПИЛОГ

Травис стискаше ръката ми, а аз бях притаила дъх. Стараех се да не ми личи, но когато потрепвах, Травис ме стискаше още по-здраво. По белия таван личаха петна от течове. Като изключим това, стаята беше безупречна. Нямаше боклуци, нито разпилени инструменти. Всичко беше на мястото си, което ми вдъхваше известно спокойствие. Сама бях взела решението. И щях да го изпълня.

— Миличка... — намръщи се Травис.

— Мога да го направя — заявих аз, вперила поглед в петната по тавана.

Подскочих, когато усетих върхове на пръсти по кожата си, но се опитах да се отпусна. Когато бръмченето започна отново, в очите му се четеше тревога.

— Вrabчо... — подзе той отново, но аз поклатих глава.

— Добре. Готова съм. — Дръпнах телефона от ухото си, присвивайки очи едновременно от болката и от неизбежното конско.

— Ще те убия, Аби Абърнати! — крещеше Америка. — Ще те убия!

— Формално погледнато, вече съм Аби Мадокс — усмихнах се аз на новия си съпруг.

— Не е честно! — проплака тя. Гневът беше изчезнал от гласа ѝ. — Аз трябваше да ти бъда шаферка! Да пазаруваме заедно, да ти направя парти, да ти държа букета!

— Знам — казах аз.

Отново потреперих и усмивката на Травис угасна.

— Не си длъжна да го правиш — каза намръщено той. Стиснах пръстите му със свободната си ръка.

— Знам.

— Вече ми го каза! — сопна се Америка.

— Не говорех на теб.

— О, не, на мен говориш! И не чакай да ми мине. Никога, никога няма да ти го простя!

— Ще ми простиш.

— Ти! Ти си...! Ти си гаднярка, Аби! Ти си най-лошата най-добра приятелка на света!

Аз се засмях и мъжът до мен трепна.

— Стойте мирно, госпожо Мадокс.

— Прощавайте.

— Кой беше това? — поиска да знае Америка.

— Грифин.

— Кой, по дяволите, е Грифин? Нека позная! Поканила си непознат на сватбата вместо най-добрата си приятелка?! — Гласът ѝ ставаше все по-писклив с всеки въпрос.

— Не, той не беше на сватбата — отвърнах аз, като си поех въздух.

Травис въздъхна и се размърда неспокойно на стола си, без да пуска ръката ми.

— Всъщност аз трябва да стискам твоята, забрави ли? — усмихнах му се аз през болката.

— Извинявай. Мисля, че няма да го понеса — каза той сподавено, след което отпусна ръката си и погледна към Грифин. — Може ли да побързаш?

Грифин поклати глава.

— Целият си в татуировки, а не можеш да изтраеш, докато направя един малък надпис на приятелката ти. След минута свършвам, приятел.

Травис се намръщи още повече.

— Съпруга. Тя ми е съпруга.

В този момент Америка осъзна какво чува.

— Правиш си татуировка? Какво ти става, Аби? Да не си се надишала с отровни пари в пожара? Погледнах към корема си и размазаното черно петно до хълбока си и се усмихнах.

— Травис написа името ми на китката си. — Бръмченето продължи и аз си поех въздух. Грифин обра мастилото от кожата ми и започна отново. — Вече сме женени — процедих през зъби. — И исках и аз да направя нещо такова.

Травис поклати глава.

— Не се налагаше.

Аз присвих очи.

— Не започвай и ти. Вече го обсъдихме.

Америка се засмя за кратко.

— Ти си полудяла. Щом се прибереш, веднага те пращам в лудницата. — Гласът ѝ все още звучеше остро и гневно.

— Не съм луда. Обичаме се. На практика живеем заедно, макар и с прекъсвания, вече цяла година. Защо не?

— Защото си на деветнайсет, глупачке! Защото избяга и не каза на никого! И защото аз не съм там!

— Съжалявам, Мер, трябва да затворя. Утре ще се видим.

— Не съм сигурна, че искам да те видя утре! А Травис изобщо не искам да го виждам — изсумтя тя.

— До утре, Мер. Знаем, че искаш да видиш пръстена ми.

— И татуировката — добави тя с усмивка в гласа.

Аз затворих телефона и го подадох на Травис. Бръмченето отново започна и вниманието ми се съсредоточи върху парецото усещане, последвано от сладостно облекчение, когато Грифин избърса излишното мастило. Травис прибра телефона в джоба си и като стисна дланта ми между своите, се наведе да допре челото си до моето.

— Толкова ли се шашкаше, докато ти правеха твоите татуировки? — усмихнах се аз на измъченото му изражение.

Той се размърда, сякаш чувстваше болката ми хиляда пъти по-силно от мен самата.

— Ъъ... не. Това е различно. Много, много по-лошо.

— Готово! — каза Грифин с не по-малко облекчение от онова, което се изписа на лицето на Травис.

Аз отпуснах глава на облегалката на стола.

— Слава богу!

— Слава богу! — въздъхна и Травис и ме погали по ръката.

Надигнах се и погледнах красивите черни линии по зачервената ми, раздразнена кожа:

„Госпожа Мадокс“.

— Леле! — възкликнах аз, като се подпрях на лакти, за да го видя по-добре.

Намръщеното изражение на Травис моментално беше заменено от победоносна усмивка.

— Красиво е.

Грифин поклати глава.

— Ако получавах по долар за всеки татуиран младоженец, който води тук жена си, а го понася по-зле от нея самата... вече нямаше да ми се налага да правя татуировки.

— Просто кажи колко ти дължа, умнико — измърмори Травис.

— Ще оставя сметката на гишето — отвърна Грифин, развеселен от киселия отговор на Травис.

Обходих с очи стаята, лъскавите хромирани повърхности и плакатите с татуировки по стените, после отново сведох поглед към корема си. Новата ми фамилия грееше там с дебели елегантни черни букви. Травис ме погледна гордо.

— Направихме го, мило — каза той тихо, като гледаше халката си от титаний. — Още не мога да повярвам, че си моя съпруга.

— Повярвай — усмигнах се аз.

Той ми помогна да стана от стола. Много пазех дясната си страна, защото при всяко движение джинсите ми се отъркваха в раздразнената кожа. Травис извади портфейла си и бързо плати сметката, след което ме поведе за ръка към таксито, което ни чакаше отвън. Телефонът ми отново иззвъня, но като видях, че е Америка, го оставих да си звъни.

— Има да ни го натяква много време, нали? — намръщи се Травис.

— Ще се цупи двацет и четири часа, след като види снимките, после ще и мине.

Травис ме погледна с палава усмивка.

— Сигурна ли сте, госпожо Мадокс?

— Ще спреш ли някога да ме наричаш така? Каза го поне сто пъти, откакто излязохме от църквата.

Той поклати глава и ми отвори вратата.

— Ще спра, щом осъзная, че е истина.

— О, самата истина е! — казах аз и се плъзнах навътре по седалката, за да му направя място. — Имам спомени от първата брачна нощ, които го доказват.

Той се наведе към мен и погали с нос чувствителната кожа на шията ми чак до ухото.

— Определено.

— Ау! — изохках аз, като ме натисна по превръзката.

— Мамка му, извинявай, Врабчо!

— Простено ти е — усмигнах се аз.

Пътувахме до летището, хванати за ръка, а аз се кисках, като гледах как Травис зяпа халката си. В очите му се бе настанило онова изражение на пълен покой, с което вече бях започнала да свиквам.

— Предполагам, че когато се приберем, най-после ще осъзная какво се случва и ще престана да се държа като кретен.

— Обещаваш ли?

Той целуна ръката ми и я придърпа в скута си.

— Не.

Аз се засмях и отпуснах глава на рамото му. Таксито намали и спря пред входа на летището. Телефонът ми отново иззвъня с името на Америка на дисплея.

— Няма милост — рече Травис. — Дай този път аз да говоря с нея. Ало? — каза той и се усмигна на пискливата канонада от другия край на линията. — Защото съм нейният съпруг. Вече имам право да вдигам телефона ѝ. — Той ме погледна, отвори вратата на таксито и ми подаде ръка. — Сега сме на летището, Америка. Защо с Шеп не дойдете да ни посрещнете? Така ще можете заедно да ни крещите по целия път към къщи. Да, по целия път. Пристигаме към три. Добре, Мер. Чао засега. — Той потрепери от остриите думи и ми подаде телефона. — Ти не се шегуваше. Наистина е бясна.

Той даде бакшиш на шофьора, праметна сака си през рамо и хвана дръжката на моя куфар. Татуираните му мускули се напрегнаха, докато го влачеше, а с другата си ръка хвана моята.

— Не мога да повярвам, че им даде зелена светлина да ни овикват цял час — казах аз, като го последвах през въртящата се врата.

— Нали не мислиш, че наистина ще ѝ позволя да крещи на жена ми?

— Много бързо свикна с тази дума.

— Май е време да си призная. Разбрах, че един ден ще станеш моя жена, общо взето, още в секундата, в която те срещнах. Няма да те лъжа, че не съм чакал с нетърпение момента, в който ще мога да я кажа... така че много ще злоупотребявам с нея. Свиквай — рече той небрежно, сякаш се беше упражнявал.

Аз се засмях и стиснах ръката му.

— Нямам нищо против.

Той ме изгледа с крайчеца на окото си.

— Наистина ли? — Аз поклатих глава и той ме придърпа към себе си, за да ме целуне по бузата. — Хубаво. Следващите няколко месеца може да започне да ти приглежда от нея, но ще трябва да ме изтърпиш.

Следвах го по коридорите, по ескалаторите, покрай охраната. Когато Травис мина през металния детектор, прозвуча силно пищене. Служителят го помоли да свали пръстена си и лицето на Травис доби сурово изражение.

— Аз ще ви го държа, сър — увери го служителят. — Само за секунда.

— Обещах й никога да не го свалям — процеди Травис през зъби.

Служителят протегна ръка, а в бръчиците покрай очите му се четеше смесица от търпение и развеселеност. Травис неохотно свали халката, сложи я в ръката му и мина с въздишка през рамката. Този път не задейства алармата, но все още беше кисел. Аз също махнах пръстена и минах безпрепятствено. Изражението на Травис беше още напрегнато, но когато ни пуснаха да продължим, раменете му се отпуснаха.

— Всичко е наред, миличко. Пак е на пръста ти — засмях се аз.

Той ме целуна по челото и ме притисна към себе си, докато вървахме към терминала. Когато улавях погледите на преминаващите хора, се питах дали е очевидно, че сме младоженци, или просто се забавляват от нелепата усмивка на Травис, рязко контрастираща с бръснатата му глава, татуираните ръце и изпъкналите мускули.

На летището гъмжеше от въодушевени туристи, във въздуха се носеха пиукания и звън от ротативки, хора се шляеха във всички посоки. Усмихнах се на младеж и девойка, хванати за ръце, които изглеждаха също толкова развълнувани и притеснени, колкото бяхме ние с Травис, когато пристигнахме. Не се съмнявах, че и те ще си тръгнат оттук със същата смесица от облекчение и объркване, която изпитвахме ние сега.

На терминала, докато разлиствах някакво списание, нежно докоснах подскачащото коляно на Травис. Кракът му замръзна и аз се усмихнах, без да вдигам очи от снимките на знаменитостите. Беше нервен за нещо, но реших да изчакам сам да ми каже, защото знаех, че

в момента го премисля. След няколко минути коляното му отново подскочи, но този път сам спря и бавно се отпусна на седалката си.

— Врабчо?

— Да?

— Нищо — въздъхна той след няколко секунди.

Времето минаваше твърде бързо. Сякаш току-що бяхме седнали, а ето че обявиха номера на нашия полет. Бързо се образува опашка и ние също станахме, за да изчакаме реда си да покажем билетите си и да тръгнем по дългия коридор към самолета, които щеше да ни отведе у дома.

Травис се поколеба.

— Не мога да се отърся от това чувство — промърмори той под носа си.

— Какво имаш предвид? Лошо предчувствие ли имаш? — изведнъж се притесних и аз.

Той ме погледна с тревога в очите.

— Имам чувството, че когато се приберем у дома, ще се събудя. Че нищо не е било наистина.

Аз плъзнах ръце около кръста му и погалих изпъкналите мускули на гърба му.

— За това ли се притесняваш?

Той погледна китката си, после премести очи към сребрилата халка на пръста си.

— Просто не мога да се отърся от усещането, че този балон ще се пръсне, че ще се окажа сам в леглото си, мечтаещ за теб.

— Не знам какво да те правя, Трав! Зарязах друг заради теб — два пъти летях до Вегас с теб — два пъти буквално преминах през ада, омъжих се за теб и си татуирах фамилията ти. Започвам да изчерпвам идеите си как да ти докажа, че съм твоя.

На устните му трепна тънка усмивка.

— Обичам, когато го казваш.

— Че съм твоя ли? — Надигнах се на пръсти и притиснах устните си в неговите. — Аз-съм-твоя-госпожа-Травис-Мадокс. Завинаги!

Той погледна към изхода и пак се обърна към мен. Усмивката му беше изчезнала.

— Ще прецакам нещата, Врабчо. Ще ти писне от глупостите ми.

Аз се засмях.

— Отдавна ми е писнало от глупостите ти. И въпреки това се омъжих за теб!

— Мислех си, че щом веднъж се оженим, ще се почувствам по-спокоен, че няма да те изгубя. А сега ми се струва, че като се качим на този самолет...

— Травис? Обичам те. Хайде да си вървим у дома.

Той вдигна вежди.

— И няма да ме оставиш? Дори когато те вбесявам?

— Заклех се пред Бог — и Елвис, — че няма!

Чертите му малко се поотпуснаха.

— Това е завинаги, нали?

Едното ъгълче на устните ми се повдигна.

— По-добре ли ще се почувстваш, ако се хванем на бас?

Другите пътници започнаха да ни подминават, макар и бавно, заслушани в абсурдния ни разговор. Както и преди, ясно съзнавах вперените в нас погледи, но този път беше различно. Единственото, за което можех да мисля, е как да върна покоя в очите на Травис.

— Що за съпруг ще бъда, ако се обзаложа срещу собствения си брак?

— Глупав — усмигнах се аз. — Не чу ли, когато баща ти ти каза да не залагаш срещу мен?

— Толкова си сигурна значи? — повдигна вежди той. — Готова си да заложиш?

Аз обвих ръце около шията му и се усмигнах пред устните му.

— Бих заложила първото си дете. Толкова съм сигурна.

Покоят се завърна.

— Не можеш да бъдеш толкова сигурна — каза той, но без сянка от тревожност в гласа. Повдигнах вежди и устата ми се разтегли нагоре.

— Да се хванем ли на бас?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.